

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Üç
İki
Bin
K
A
Y
I
T

Hande
ORTAÇ

ayizi  kitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ÜÇ İKİ BİR KAYIT

HANDE ORTAÇ

1980 Adapazarı doğumlu. Boğaziçi Üniversitesi Siyaset Bili-mi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'nden mezun oldu.

“Kankurutan” adlı öyküsü altKitap 2008 Öykü Yarışma-sı'nda birincilik ödülünü kazandı. İlk öykü kitabı “Kanku-rutan” 2011 yılında Ayizi Yayınları tarafından yayımlandı. altzine.net, Roman Kahramanları, Dünden Bugünden Ede-biyat dergilerine; 2012 yılında Yitik Ülke Yayınları tarafın-dan yayımlanan “90’lar Kitabı, Çocuk mu, Genç mi?” kita-bına ve 2013 yılında altkitap.net tarafından yayımlanan “O Yaz” kitabına metinleriyle katkıda bulundu.

Halen elektronik kitap yayınevi altKitap.net ve edebiyat der-gisi altZine.net’te editörlük yapmaktadır. Kitapla ilgili yazış-malarınız için ucikibirkayit@handeortac.com adresinde.



Ayızl Ynyınları 31
Kdebiyat Dizisi 13

ÜÇ İKİ BİR KAYIT

Hande Ortaç

1. Baskı, Ocak 2015, Ankara

ISBN: 978-605-65272-1-0

Yayıncı Sertifika No: 20762

Yayına Hazırlayan

Can Canköçak

İlknur Üstün

Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni

Tennur Baş

Baskı ve Cilt:

Sena Ofset

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi

B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 90.212.613 03 21

Sertifika No: 12064

AYIZI YAYINLARI

A: Atatürk Bulvarı No: 223/12 06680 Kavaklıdere/Ankara Türkiye

T: +90.312.467 16 18 F: +90.312.467 16 19

W: www.ayizi.com.tr E: bilgi@ayizi.com.tr



**ayizi
kitap**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ÜÇ İKİ BİR KAYIT

Hande Ortaç



İçindekiler

KADIN	Ku ur 11
▼	Takma Diş 21
ŞEHİR	Okuma Bayramı 29
■	Durumsal Kaygılanmalar 51
	Yaz 61
SAVAŞ	Çocuk 73
✕	Torba 77
	Çikolata 83
ÜÇ İKİ BİR	Kayıt 95
●	

***büyümenin yükünü paylaşan
aslıhan, kadri ve inanç'a***

KADIN



KU UR

Yazmak iyi gelir dediler. adece hatırlarını kırmamak için yazıyorum. Düşüncelerimi berraklaştırmış. Ne yaptığımı idrak etmemi ağlarmış. onuçta yazmak benim işimmiş. Yıllarca emek vermişim mahkeme alonlarına. On parmak Meral... mahkemelerin en hızlı tenocu u!

Olmuş mu bu yaptıklarım şimdi?!

Güzelim me leğime ne olacakmış?!

Anlatamıyorum onlara, ben kendime iyi gelecek şeyi buldum. Benim kafam artık karışık değil. Ke tim kurtuldum. Kim enin akli almadı. Boş boş baktılar uratıma... İşlerinden biri “Canın çok yanmış olmalı,” dedi. Ben de ciddi ciddi bir tek onunla konuştum. amimi buldum. Gerçekten cevap verdim. “Biraz acıdı... ama şimdi iyiyim,” dedim.

Neden? diye oruyorlar. Bir in an kendine bunu na ıl yapabilirmiş.

Neden? diye oruyorum ben de onlara. A ıl şimdi tamamlanmış gibiyim.

Hep bir şeyler unutuyormuşum gibi bir ek iklikti bende ki.

Evden çıkarken ütünün fişini çektim mi ya da ocakta bir şey mi unuttum? Tüm yol boyunca boğazına yapışan endişe gibi... Cevabını geri dönmeden öğrenemez in. Aklın geride kaldığı için de bir türlü yola koyulamaz ın. “Yapılacaklar, Unutulmamalılar, Aman dikkat!” başlıklı onlarca li te hazırladım. Ama zihnim her zaman beni ek ik hi ettirecek yeni endişeler buldu. Bir küpe ya da yüzük gibi bedenime iliş tirmekten neredey e zevk aldığımı düşündüğüm yeni yeni takıntılar...

tenocuydum ben. Mahkeme alonlarında hiç durmadan parmak oynattım. Kafama kazınanlar in anlar değil tuş e leri. 'TUUUUŞ E LERİ OVALARA YAYILIRRR... Her tuşla beynime kazınan harfler... Her parmak darbe iyle adım adım oluşan kelimeler ve kelimelerden varılan ifadeler ve çıkan kararlar... Mutluluklar - hep değil tabii - gözyaşı, keder, hır , öfke, ohh canıma değ inler... Bir kör gibi adece parmaklarımla dokunarak şahitlik ettiğim yüzlerce vak'a... Görmedim Hâkim Bey, bende iş körlüğü var...

İllic ilinmeyen izler taşıyormuşum gibi gelirdi bana.

Bembeyaz bir gömleğin orta yerine bulaşmış bir leke gibi. Yağ ya da kan leke i... Deterjanlarla çıkartmaya çalış an da

çıkmayan, geride kalan arı iz. Kim e görme e bile en görür ün. Bilir in gömlek lekeliydi ve a lında leke halen orada. Kim iyi inandıramaz ın. Ama leke oradadır işte. Bendeki galiba zihin leke i gibi bir şeydi. Beynime nüfuz edecek bir deterjan bulamadım.

Her şeyi bildiğimi düşünürdüm ama nereden bildiğimi bir türlü çıkaramazdım...

Biz daha önce tanışmış mıydık? Ben izi bir yerden tanıyorum ama. Hangi okul? En on nerede çalıştınız? Yok yok ilk önce nereden başladınız? Mahkemeden olabilir mi? Mahkemede başlangıç olmaz mı hiç? Olur da kolay olmaz, haklı ınız. Özgürlüğü de e areti de zor bela elde etmiş iniz demektir. Bir konuşun bakalım ben kelimelerinizden çıkaracağım şimdi. Yüzünüzden tanıyamadım belki ama konuştuğunuz ele verir izi. Bazen öyle dalarım ki işe, bak am da göremem... Hayatım olaydı benim, ama olanların hiçbirini ben yaşamadım. Durun canım, şimdi çıkaracağım izi. Belki de yazlıktan? Belki de Facebook'ta birinin arkadaşı ınız? Belki de ben hep izin fotoğraflarınıza bakıyorum. Belki de iz benimkilere bakıyordunuz. Evet mutlaka böyle olmuş olmalı... iz benim fotoğraflarıma bakarken gözüm izi ı ırmış olmalı.

Hep ek ikliydim ben. Doğuştan... Bir türlü tamamlanamıyordum.

Evlenmedim hiç, evlenemedim. A lında evlenmeye varacak bir ilişkim de olmadı. İlişkileri çantaya benzetmeyi everim. Ağır gelince bırakıp gitmek gerek. Ben çantayı çok uzağa taşıyabilenlerden değilim. Genellikle bir gece eviştirim, ikin-

ciyi i temem. Geçmişte bazıları hoşuma gitti, ama üçüncü geceyi bulamadı ilişliğimiz. İ tanbul koca şehir... bir gelen bir daha denk gelmedi. Akıllı olan kadın, bir gittiği yere bir daha gitmez. evişmenin macera ını everim ben. Alışkanlık keyif vermez bana. Her dokunuş bir keşif olmalı benim için. Her cinayetın yeni bir uçlu yaratma ı gibi benim bedenim de fark yaratmalı her evişmede. Ama bunu anlayacak anatkar adamlar nerede? Daireden biriyle katiyyen birlikte olmadım. Dedikoducudur onlar. Ağızları kocaman çuvalları tutuyor, çene yere bir düştü mü bildikleri her şey etrafa açılıyor. İçlerinde beni i teyenler oldu -evlenmek için, ama allah koru un hiçbirleriyle olmadım. Yetenekliydim, alonların en hızlı tenocu uduydum. Vazgeçtim şimdi. Pişman değilim.

Doktorlara gittim. Bana çare olamadılar. İlaç verdiler, içmedim, deli miyim ben? Düşündüm ama, kendimle ilgili derin düşüncelere daldım. onra bunun yolunun düşünmek olmadığını kavradım. Bakmak gerek, görmek için dikkatle bakmak. Tüm ku urlarımla yüzleşmek ve ek iklerimi tamamlamak için baktım kendime. Aynanın karşı ına geçtim. açlarıma, gözlerime baktım. Vücuduma baktım. Çıplaktım. Her şey yerli yerindeydi. Maşallah dedim, içimden tabii. Tam ın kızım, dedim. Bir ek ik yok ende. Belki de fazlan var. Kendimi incelerken vücudum bolarmaya başladı yavaş yavaş. Bazı şeyler gerek iz geldi. Takıntılarım gibi. Çıkarıp atmak, kurtulmak i dedim.

Karar verdikten onra bir tane u tura aldım işportadan. Ne kadar ucuzmuş, şaşırdım. Filmlerdeki gibi gözlerimi u turanın yanağına kı tırdım. İyice biledim. Parlattım. Her eferinde gözlerimle kontrol ettim aydınlığını. Ke kin olduğu için ilk darbede yanma dışında pek bir şey hi etmedim.

Ke tiğim parçayı vücudumdan ayırdıktan onra klavyede BAŞARDIM yazdım. Hiçbir şey değişmemişti. Korktum. Canım yanmaya başladı.

ENİ EVİYORUM yazdım. Aynı hızla ve onparmak...

İşte şimdi olmuştu. Bir harften kurtulmuşum işte. Hafifle-miştim. Gelecek de değişecekti benim için... Evlilik bağının düğümleneceği bir i kele kalmamıştı vücudumda artık. Ye-rim yok demem yeterliydi.

Me leki deforma yonun heykeli gibiydim o an. Bir kaide-nin ü tünde hayal ettim kendimi. Yunan tanrıçalarının hey-keli olmayı diledim. Özenle vücuduma doladığım çarşaf-la düşledim kendimi. Zaman içinde uzuvlarını kaybeden Yu-nan heykellerinin çağdaş yan ıma ı gibiydim. Heykellerin zaman içinde uzuvlarını mücbir ebeplerle yitirmeleri gibi benimkiler de zamana yenik düşüyorlardı işte.

Mahkemedeki ilk yıllarımda henüz otomatik teno hayatı-mıza girmemişti. Gün içinde görülen davalarda tenoyla not aldıklarımı akşam me ai bitimine kadar normal daktiloyla temize çekiyordum. Davalıların ve davacıların hararetle an-lattıkları olayları tenonun işaret dilini kullanarak şifreliyordum. Normal daktilodan daha hızlı ve akıcı bir yöntem... Davalar bittikten onra da bildiğimiz daktiloyla şifrelediğim tanıklıkları ve açıklamaları ve uçlamaları ve yargıları ve nefretleri ve kaygıları ve korkuları ve tabii ki olaylar olay-lar olayları bir bir açıp Türkçeye çeviriyordum. Bizim kuşak şan lıydı. Üç dört yıl onra otomatik tenolar geldi. Biz te-noyla şifreledikçe, makine aynı anda şifrelerini çözüp yazıya döküyordu. İşimiz azalacak zannettik ama bu efer de uçlar

arttı. Biz yazdıkça daha çok uça battık.

Öyle ya da böyle, kalem iz yazmanın kitabını yazabilirim. Bu işte en önemli nokta her parmağa orumlu olduğu harfi öğretmektir. Geri ini parmakların halleder. Her parmak, o harflerin kafa ına vura vura anlatır derdini.

Ellerimizi klavyenin ü tüne yerleştirip günlerce, verilen egzer izleri yaparız. Beynimiz değil parmaklarımız ezber edene kadar... o klavyede derinleşir, en dibe vururuz.

Tüm parmakların görevleri tanımlanmıştır. ağ el erçe parmak; PĞÜŞİ

— Verdiğim egzer izi hata ız yapana kadar devam edecek iniz! Her harf dizi i beş aniyede bitmeli ve mutlaka doğru olmalı.

erçenin yanındaki yüzük parmağı için tanımlanmış harfler: OLÇ'dir.

— Kızım eğer önünü göremiyor an topla şu açlarını, kahkül de nereden çıktı.

ağ elin orta parmağında IKÖ var.

— Dik oturacak ın, kulağın anlatanda olacak, etrafa bakmayacak ın. açlarınızı ıkı ıkı bağlayın diyorum. Göğü ler dışarda...

ağın işaret parmağı: YUHJNM'yi gö teriyor, başka bir ufku yok. Hakkı yok. Şan ı yok pezevengin.

Ve başparmaklar: boşluk tuşuna ba arlar.

— Eteğini topla, düzgün oturana ve hata ız yapana kadar ınıftan çıkamaz ınız.

ağ el alışana kadar arka arkaya denemeler yapılır. Parmakların yanana kadar anlam ız harf dizilerini doğru bir şekilde yazmaya çalışır ın ve başardıkça anlam ızlık uzar da uzar. Yeni bir şey başlamaz, içinde olduğun armalda daha da iyi olmaya çalışır ın. Döne döne aynı şeyleri yapmalı ama hata-ız olmalı ın. Bu, uzmanlığın en önemli koşuludur.

PLOYKÖL, ĞŞİLKİOM, YUKKKJŞİPIOŞKŞOİPİ, MLŞ-ĞİPPLŞŞOĞŞLPOP

— Harika, devam... daha mükemmel olana kadar...

Parmak uçların körleşene kadar ve parmakların görevlerini anlayana kadar binecek in harflerin tepelerine. Anlam ızlığa hata ızca ulaştığın zamana kadar...

Ve ol elde işaret parmağının görevi fazla: RTFGVB

Orta parmak ol elde: EDC'den orumlu

olun erçe i QAZ...

ol elin yüzük parmağında a Türkçe için tek bir harf var. Bu parmak tek bir harften orumlu. Klavyede W ve X'in ara ına ıkışmış bir - -.

aatlerce canım yana yana her parmağı adre ine po taladım.

Ama başardım. En doğruyu en hızlı şekilde yapmaya vakıf oldum.

şimdi yazdıklarıma bakıyorum da hayatımdan ek ilttiğim harf, kendiyle birlikte ne kadar çok şeyi yanında götürmüş. Anlaşılmıyor bazı yerler.

Bundan böyle dikkatli olmalıyım demek ki. Karşımdaki beni anlayamayabilir. Kullanmamam gereken bir harf var artık. Ne kadar da rahat yazabiliyorum o harfi kullanmadan. Doğru bir iletişim için dilimi de berraklaştırmış oldum böylece. Yüklerimden kurtuluyorum, hafifliyorum. Çevremdekiler hâlâ bana şüphıyla bakıyorlar. Hah haa! Anlamadığım şey bu. Yüklerimi atıyorum, ferahlıyorum. Oh diyorum! iz de yapın!

iz de yapın!

Diyemiyorum. Ek ilttiğim parmağımla hayatımdan çıkan harf eni götürmüş! en gitmiş in, bir ben kalmışım geriye. En çok ben! iz de yok unuz. Bir tek biz varız. Her şeyi biz yapacağız, birlikte yapacağız.

enle birlikte hayatımdan çıkardığım bir de evişmek var! Ya da evgi! Hatta anat yok... Bilerek mi görevlendirdiler benim parmaklarımı bu işi öğretilirken! Yüzük parmağıma taktıkları ağırlık enmiş in meğer. enden kurtulunca bir rahatladım, bir rahatladım, bir rahatladım. En kaldı geriye... ben ve en... En güzel yanımla en izliğim... hah ha!

Bu yazma içinin bana iyi geleceğini öylemişlerdi. Biliyorlarmış demek ki.

Kanamam fazlalaştı. Pan uman yaptırmam gerekiyor. Anlatacaklarım daha bitmedi. Ama vaktim var na ıl ol a, onra yazarım.

TAKMA DİŞ*

Su'ya

Heyt! Bundan böyle tuvalet kâğıdı rulosuna yazacağım. Defterler doldu, paketler, poşetler, ciklet kâğıtları tükendi, oyun kartlarının des-tesini düzinesine kattım, duvarları karalamaya başladım... Başladım başlamasına ama benim anlatacaklarım bitmedi. Bitmez, biter mi? Yazdım yazdım, yazdıklarım bi' boka yaramadı, bari bunlarla kıcıımı silerim.

Fikret, tam da senin istediğin olur değil mi kocacım? Evimiz ekonomi olur. Gereksiz yere israf olmaz. Ben de kocamın istediği gibi bir kadın olurum. Senin gibi olurum. Poşetleri kıvrıp saklarım, hediye paketlerini katlar kenara koyarım, sonra hediye verecek kimsem olma-

* Bu öykü Dünden Bugünden Edebiyat Dergisi'nin Eylül-Ekim 2012 sayısında yayımlanmıştır.

dığı için kâğıtları kat yerlerinin tersine açar, dolap içine, çekmece dibine yayarım; yoğurt kaplarını yıkar saklarım, artık yemekleri içine koyar buzdolabında istiflerim. Bakayım daha başka neler yapabilirim? Misal, yakuttan tasarruf için kat kat giyinirim, sıcaktan kaçmak için dışarı çıkmam, böylece terden tasarruf ederim. Televizyon seyretmem, sırf elektrikten yırtmak için erken yatarım, kitap okumam, eski gazete okurum, bakkalla anlaşırım, adam sırf bana acıdığından akşama kadar satamadığı gazete eklerini verir. Artık o günün eki neyse, oradan okur, her şeyi yarım yamalak bilirim. Magazini, bilimi, kitabı, kanunu eklerden takip ederim. Her şeyi olması gerektiği kadar değil, olduğu kadar yaparım. Enerji tasarrufu derdine karıma dokunmam, onunla konuşmam, sevişmem... Aşındırmaktan korkarım kariyı ulan! Aşınırım diye korkarım. Sonra da kadını kendime benzetmeye gayret ederim. Kadın da hafazan allahım kıt akıllı ya... E, ben onu da yarım akıllı aldım ki fazla akıl boşa gitmesin. Ayyy Fikret! Senin yerine konuşmaktan yoruldum. Kubur boyunlu herif! Hayatın boyunca masada bile iki dudağını oynatıp tuz istemedin, parmağınla gösterdin. Kelime tasarrufu! Etmiyorum işte! Sen sustun susalı ben konuşuyorum. Oturduğun yerden bana balık balık bakma. Vermem dişlerini! Ohhh, akşamüstü uykusunu bahane et, çıkar, günlerdir uyanma, sonra da dişleri geri iste. Bana çok yakıştılar bir kere. Hem ağzını bile açmaktan acizsin, pis kokulu şey. Di-

şini nasıl oturtayım? Çenesi sökülesice... Bak hazır senin takma dişlerin de cuk diye ağzıma oturmuş, ben merak ettiklerini sana anlatırım. Aman n'olur sen dinlemekten tasarruf etme.

Herif tam beni duyacak, belki hayatında ilk, üst kattakiler benim parsamı toplamak niyetinde. Bu zamanı size yedirir miyim ben?

Susun bakayım! Yetti konuştuğunuz! Oros-pu dölleri, kapak kafalılar... Ancak açılıp içini-ze doldurulur sizin. Tuvalet kâğıdı da benden, buyrun. Duydunuz mu beni?

Dedim valla. Açtım camı aynen böyle bağırdım. İki üç şey bile düşünemiyorsun bu gürültüde. Düşüncemi kilitlediler. Bana bak Fikret! Kalk hemen yerinden, bu yukardaki karılar yine fıkır fıkır kaynıyorlar. Saydım tam dört arkadaşları gelmiş, kakara kikiri muhabbetteler. Sesin de bir tasarrufu olur, sessizliğin de... Bunlar estetikten yoksun. Nasıl karpuz kol robadan elbiseye gitmez, balon gibi şişirir insanı; ama giyeni var değil mi? Bu karılar da konuşmayı, durmayı, oturmayı yani kadın olmayı bilmiyor.

Bir susmayın, ben size kat malikleri beyannamesini yutturacağım. Yutturup burnunuzdan çıkaracağım.

Cazgırlara bak sen! Bana oradan bir de laf yetiştiriyorlar.

Çıkar mıyım dışarıya? Alnımda enayi mi yazıyor? Size yem mi olacağım yellozlar?

Fikret, kalk o koltuktan artık ve polisleri ara, jandarmayı, tüm hava ve kara kuvvetleri komutanlıklarını ve dış ülke temsilciliklerini ve hatta

yavru vatan Kıbrıs'ın reis-i cumhurunu... Gel-
sinler kurtarsınlar beni bu kendini bilmezler-
den. Senden de kurtarsınlar. Boş gözlerinden,
buram buram yaşlı kokan bedeninden... Dört
gündür çakıldın o koltuğa, gülle gibi de ağırsın.
Nerde kaldı senin bağırды mı inleten, titreten
günlerin? Hiç oldu muydu? Hatırlamıyorum.
Ama ben neydim yarabbim? Kim Novak derdi
anam bana bu memlekete gelmeden. Seni düm-
bük, sen ne demiştin hatırlıyor musun? Kim?
dedin. Majkam Kim Novak, dedi gene. Kim?
Bilmezdin, sen cahildin. Ben dilimi unuttum
senin yanında. Dilimi yuttum. Zašto majko?
Hatırlıyorum. Neden anne? Bu herif de nerden
çıktı. Bu ölü benizliyle evlenmek niye? Abimle-
rin arkadaşı bile değil, yaltakçısı belli ki. Ken-
dinden sarı saçlarım vardı benim. Mavi gözler...
Memelerim vardı lan benim, içeri kaçtılar. Rab-
bimin benden aldığını bu yelloz karılar kapmış.

Hırsızlıktan tutuklatacağım sizi. Kalçalarımı
çaldınız. Göstereceğim size!

Fikret, biliyor musun? Onun çalmasına hiç
gerek yoktu. Ben kendim verecektim. Ellerimle
kendimi ona teslim edecektim. Koyu mavi bir
önlük giyerdi. Dükkânın önünde durup gelen
geçeni keserdi. Pezevenk. Kulak arkasında bir
kurşun kalem, na benimki gibi, şimdik yazıyo-
rum ya... Bana baksın, beni beğensin... Huuu
huuuu! Alacaklarımı sırayla isterdim ondan.
Tek tek getirtirdim. Hep unutmuşum gibi. Ama
unutmazdım akıllım. Ve bilirdim ki, çırağını
göndermeyecek, hep o gelecek. Önce yumurta,

sonra süt, en son şeker... Beni tatlı tatlı hayal etsin isterdim, kek gibi... Başka bir gün kavun, peynir, biraz da badem... Bu sefer de beni meze yapsın hayallerinde... Ama bana bir gün de yan bakmadı. Dur bi' dakika baktı da, almadı. Nasıl almaz, bu inip kalkan bembeyaz göğsümü, ıslak dudaklarımı... Bakkal anca defter tutmayı, bir de bazı borçları silmeyi bildi. O bile sana yaradı Fikret. Gerisi tırıs, o daha da korkak çıktı.

Of, senin bu takma dişlerin de amma uydu-rukmuş. Ağzımı yara yaptı. Yanaklarımı ısırdım kanattım hep. Kanım içime aktı, bu ne beter şey. Gene doğruyu düşünmüş, benim bu eziyete katlanmamam gerektiğine karar vermişsiniz lordum. “Bir ev için bir takım yeter.” Valla beyim senin takımlar bu geçen elli sene bana yetmedi. Sana kâfi gelmiş ki beni daha elli yaşımıdayken haminnelere döndürdün. Dudaklarım çöktü içeri, büzüştüler. Ağzımı açamadım utançtan, iki diş önde, altta arkalara doğru iki üç tane. Bizim oraların suyu kötüdür. Majkamın da dişleri gençten döküldüydü de babam ona altından diş taktırdıydı. Hatta bizim köyden göçerken paraya sıkıştık, anamın bir dişini çekip yol harçlığı yaptık. Aha böyle kökünden ip döndürüp ipin ucunu kapının koluna bağladılar. Majkam feryat figan, dişin yerinden bir kan fışkırdı ki sorma. Hey be hey! O altını satıp sınırı geçtik de Yugoslav memleketinden geldik buralara. Bizim köyde zengin ailenin mezarı kazılır. Hayattayken dişlerin hepsi dökülür de hali vakti yerinde olanlar boşlukları

altınla doldurur. Hırsızın dadanmadığı mezara iyi gözle bakılmaz.

Bu ev bizim mezarımız mı olacak acaba?

Ulan Fikret, cimriliğin dillere destan ya, öldüğümüzü bilseler kimse bizim eve gelip dadanmaz ha. Evde bir şey yok sanırlar. Biz varız ya, ben varım.

Fikret? Fikret! Hadi ama kalk yerinden artık. Uyuyacaksan yerine yat. Uyumayacaksan bir iki kelam et. Allah aşkına.

Bu takma dişin alt damağı vuruyor. Araya ekmek parçası sıkıştırıyım da yara yapmasın.

Fikret sana da su getireyim mi? Can suyu ha?

Aman bok kafalı herif. Sen hâlâ daha cevap verme. Nemrut işte, n'olacak!

ŞEHİR



OKUMA BAYRAMI

İlanı gördüğünde tam olarak 486 gün 6 saattir iş bulamamıştı. Toplam 11.670 saat, yaklaşık 70 hafta... Yani 140 gün süren çok sıkıcı hafta sonu ve onlardan daha da sıkıcı geçen toplam 346 iş günü...

Artık hayatta bir işe yaramadığına çoktandır ikna olmuştu. Devlet Demiryolları'ndan emekli memurdu. Memuriyeti sırasında dil barajını aşmaya tenezzül etmemişti. Liseden mezun olmuş, o yaştan sonra açık öğretimle filan da uğraşamamıştı. Evlenmişti tabii, iki çocuk, kaynana, kayınbaba, hayat galesi derken kıdemini bir türlü yükseltmemişti. Orta seviyeli bir memur olarak emekli oldu ve aldığı maaşla kıt kanaat geçinmek zorunda kaldı. Küçük şehirde geçinmek kolaydı nispeten. Ev kirası uygun, yiyecek içecek ucuz olduğu kadar sağlıklı... Emekli olunca huzuru bulacağını, gönlüne göre bir iş yapıp hayatının geri kalanını refah içinde geçireceğini düşünüyordu. Bir senaryoyu sektirmeden oynayan oyuncular gibi kendi hayatı planlanandan da

planlı akmişti. Fakat zamanın ibresi çocuklarını gösterdiğinde işlerin hiç de beklenen gibi gitmediğini gördü. Nesil farkı mıdır, kısmetsizlik midir artık ne hikmetse, evlatlarının hayatları bir türlü olması gerektiği gibi akıyordu. Kızı evlilik çağını geçirmişti. Evde kalmıştı resmen! Garip olan bu durumdan hiç de rahatsız gözükmemesiydi. Kız kurusu olarak kalmaktan korkmuyordu yani. Tekne kazıntısı, kaza kurşunu daha hâlâ lise ikinci sınıftaki oğluya işi iyice serseriliğe vurmuştu. Çoktan üniversitede olması ya da meslek lisesinden mezun olup eli ekmek tutması gerekirken ergenlik gibi eften püften sebeplerle okulu terk etmiş, serserilikleriyle aileyi peşinden sürükleyip perişan etmişti. En sonunda oğlan bir yerde insafa gelmiş ve zorla akşam lisesine başlamıştı. Şimdi o eski günlere geri dönmesin diye gündüz bir kafenin kasasında duruyor, dersler başlamaya yakın okula geçiyordu. Üç beş kuruş kazanıyordu da sanki bilmiyordu adam, kazandığını da bir paket sigaraya ya da arada bir yuvarlanan biraya gömüyordu. Üstüne, gelininde yapamayıp kızının ve munis damadının evine yerleşen kayınvalidesi de eklenince ne evde gazete okuyarak geçirmeyi planladığı uzun sabahlara, ahablarıyla huzur içinde çene çalarak tüketeceği öğleden sonralara, ne de torunlarıyla oynayıp neşeyle tüketeceği hafta sonlarına kavuşabilirdi. Maaş yetmez, stres bitmez oldu. Emekli maaşıyla bu aileyi geçindirmek, çocuklara gelecek sağlamak pek mümkün olmayacaktı. O da emekli olur olmaz yeni kazanç kapılarını zorlamaya başladı.

Anlam veremediği o garip ilanı gördüğünde yaklaşık bir buçuk senedir iş bulamadığının ayırdına vardı. Emekliliğinin ilk aylarında direnmiş, her gün sokağa çıkmış, tanıdıklarını bürolarında ziyaret etmiş, bayramlarda seyranlarda herkese

kendini hatırlatmış, telefonla aramış, olur olmaz zamanlarda hal hatır sormuş, bende daha iş bitmedi demeye getirmişti. Baktı bir sonuç alamıyor, aramaları zamanla özel mesajla kandil kutlamalara, sonra da bayramlarda toplu mesajlara dönmüştü. Önceleri her gün temiz gömlek giyer, emektar gri takımını farklı kravatla renklendirmeye özen gösterirdi. Sonraları gömleklerin ömrü üç-dört güne uzadı. Kravatlar yakaları özgür bıraktı ve o ilikle düğme bir kere ayrılınca, iki yakası bir türlü bir araya gelemedi.

İlk günler çekine çekine sonraları hak ettiğini düşünerek mahalle kahvesine gider oldu. Kahve mesaisine sadece acı çay içerek başladı, bir iki lafa atladı, tamam okeyi kenardan izlemek de eğlenceliydi ama zamanla taş sayarak oynamanın hele de kazanmanın tadına vardı. Önce oyun sırasında içilen çaylara oynadılar, baktılar çayın yanında sigara iyi gidiyor bir de iddiaya sigarayı eklediler. Çeket sigara kokmaya başladıkça onu da yanına almaz oldu. Evladiyelik siyah bir deri montu vardı, soğuklarda onu giyip doğru kahveye gidiyordu artık. Taşra dediğin memleketin yolları kısa, insanları bildik, çarşısı dar olurmuş onu fark etti. Tecrübe denen şeyin kıymetli olduğunu düşündüğü yıllarda büyümüş, saygıyı hayatından eksik etmemişti. Şimdiki hale bak! Yeni yetmelerin hepsi iki dudaklarının arasında sigara, büyük büyük laflar edip ortada dolaşıyorlar, hürmeten bile soru sormuyorlardı. Tedavülden kalkan müzelik olmuş paralar gibi hissediyordu kendini.

Ellili yaşlarında işinden olduğundan daha bariz, daha acımasızca hayattan da emekli edilmişti. Yıllarca demiryollarındaki akışı kontrol etmiş, gelen giden trenlerin hesabını tutmuş, yüzlerce yolculuğa şahitlik etmişti. Şehre her gelen

yolcu onun önünden geçmiş, her tren seferini ve yolculuk sayısını not edip dosyalamıştı. Garın demirbaşydı o. Ne kadar da özenle yapardı işini. Sonraları yolunu beklediğı trenlerde ne kadar az yolculuk yaptığına hayıflanır oldu. Gençken gezmek onu hiç cezbetmedi. Karısı nasıl da meraklıydı başka yerler görmeye. Arada bir hadi atlayalım şu trene, götürdüğü en uzak noktaya gidelim, gezelim memleketi derdi de nasıl gözünde büyürdü adamın. Bazı bazı yakın duraklarda bir şeye bakması gerektiğinde ya da bir evrak taşınması icap ettiğinde ilk trene atlar gider, sonra hemen ilk trenle geriye döner, masasını boş bırakmazdı. Ne enayilik etmişti o zamanlar, şimdi şimdi kafasına dank ediyordu.

O iş ilanını gazetede gördüğü sabah, kendini aralarına tekrar kabul etmeyen topluma çoktan küsmüştü. Sadece okeye dönüyordu artık. Önce ilanı görmüş, okumuş, anlamadan sayfayı geçmiş, sonra ne menem bir şey olduğunu idrak edip sırf meraktan geriye dönüp bir daha okumuştı.

“Belediyemizde çalışacak olan yeni memurumuzu Okuma Yarışması ile seçiyoruz. Belirlenen kitaplardan en fazla sayıda sayfa okuyan ve okuduğunu jüri karşısında kanıtlayan kişi, yaşına ve tecrübesine bakılmadan memuriyete alınacaktır. Kentimizin Okuma Bayramı kutlu olsun!”

Kent belediyesi tarafından, en başta rakip parti belediyelerinin Kur'an ve ezan okuma yarışmalarına kendi ideolojileri içinden bir entelektüel başkaldırı olarak düşünülmüştü. Fakat tüm belediye meclisinin fazlasıyla parlak bulduğu bu fikir ne yazık ki gerçek hayatta etkili muhalefeti ve halk nezdinde hak ettiği değeri bulamıyordu. Gazetede bu ilanı gören birkaç kent sakini bunun kötü bir şaka olduğunu dü-

şünerek es geçmiş, birçoğu da yerel gazetelerin tirajına da bağlı olarak bu ilanı hiç görmemişti. Belediyeninse işi şansa bırakmaya niyeti yoktu. Tam olarak açıklanmayan bir görev alacakları yeni çalışanlarını bulmak için planladıkları bu şanlı yolu tüm kente hoparlörlerden duyurmaya başladılar. Günün orta yerinde patlayan mikrofon sesiyle irkilen halk, anonsu eşraftan biri mi öldü diye kulak kabartıp dinlemeye başlıyordu. Gürültünün bir haberden çok bir duyuru olduğu anlaşıldığı anda da günün koşturmasına devam ediyor, asla söylenenin sonunu dinlemiyordu. Tüm mahallelerde yankılanan yarışma duyurusuyla yerinden sıçrayan tek kişi kentin kütüphane müdürüydü. Pozisyonunun belediyeyle alakası olmaması, tamamen devlete, Kültür Bakanlığı'na bağlı olması bile onu bu huzursuzluktan kurtaramadı. Eninde sonunda kendisine bir rakip geliyordu. Ondan daha çok okuduğunu bir jüri karşısında kanıtlayacak bir kişi...

Kütüphane müdürünün karısı, kütüphane müdürü denilen kişinin en çok okuyan olmak gibi bir anlamı ve yükümlülüğü olmadığını her gece uyumadan önce kocasına hatırlatıp durumu uzun uzun açıklıyordu. Saçlarını bigudileyip yumuşatıcıyla mis gibi kokmasını sağladığı geceliğini üstüne geçiriyor, topuklarını vazelinle iyice ovduktan sonra kocasını karşısına alıp adamın bir yönetici olduğunu, bir kitap kurdu olmasına gerek olmadığını anlatıyordu. Kütüphane müdürünün karısı olarak, her gün farklı bir kabul gününde devleti temsil eden bir görev insanı olarak, okumanın bu durumla hiçbir alakası olmadığını gayet farkındaydı. Kocasını memuriyetle geldikleri bu şehirde hep dışlandıklarından, yerlilerin arasına bir türlü giremediklerinden yakınırdı. Yalan değildi, mutaassıp olan kentin yerlileriyle kaynaşmak zordu. Kentli genellikle akrabalık bağı olanlarla görüşüyor, tarihi eskilere

dayanan kan davalarıyla aralarına derin sınırlar çiziyordu. Evlerde sosyalleşiliyor ama bu evlerin kapıları dışardan gele- ne bir türlü açılmıyordu. Kadın bu kente yerleştikleri ilk yıl- lardaki yoğun taarruzları sayesinde birkaç hatırlı eve sızmış, ardından devlet memuru eşi sıfatını kullanarak yerini sağ- lamlaştırmıştı. Yavaş yavaş eşli görüşür olmuş, zamanla hafta sonları göl kenarında ailecek balık yemeğe gider, yazlıklara davet edilir, ramazanlarda büyük iftar sofralarının vazgeçil- mez çifti olarak anılır olmuşlardı. Yıllarca süren kabul gör- me çabasının yerle bir edilmesi idi bu yarışma. İlk anda, git mi demek istiyorlar diye o da tereddüt etmişti. Kulislerdeki fısıltılarsa konunun kütüphaneye bir ilgisi olmadığını, ta- mamen farklı görüşlerdeki belediyelerin birbirleriyle girdik- leri saçma sapan bir prestij savaşı olduğunu söylüyordu. Ne de olsa hayatının bir döneminde dışlanmış olması, kocasın- da ciddi bir travma yaratmıştı. Kadın, iyice irileşen göbeğini sabaha kadar bir sağa bir sola devirerek yatakta dört dönen kocası yüzünden korkunç geceler geçirmeye başladı. Yatağın gıcirtısından uyuyamıyor ve ertesi sabah bir türlü uyanamı- yordu. Bu da göz altında torbaların peydah olmasına sebep olmuştu. Uykusunu alamadığı için cildi soluyor, yüzünde lekeler oluşuyordu. Allah korusun boynunda sarkmalar bile başlayabilirdi. Bu anlamsız yarışma hayatının bütün kalite- sini almış götürmüştü.

Geçici bir iş değil, diye düşündü adam. Staj değil, mevsimlik değil, bildiğin memuriyet. Uzun soluklu, belki ölene kadar. İlanın altında yer alan karınca duası boyutundaki açıklama- larda belediye açık bir şekilde bunun garantisini veriyordu. Kızı için biçilmiş kaftandı. Kendinden önce kızına ömür

boyu kazanç kapısı olabilirdi. Konuyu akşam yemeğinde ailesine açmaya karar verdi.

Akşam saati hayta oğlanın eve gelmesi gecikti. Tam da heyecanlanmışken oğlanın bu sorumsuzluğuna iyice sinirlendi adam. O akşam oğlanın okulu olmadığını biliyorlar, ailecek masa başında yedikleri nadir akşamlardan biri olduğu için de beklemek istiyorlardı. Rengi zaten soluk olan kızları iyice sarardı, kayınvalidenin tansiyonu yerlere düştü, ortamın denge figürü olan kadınsa eli yüreğinde endişesini saklamaya çalışırken bekleyenleri de sakinleştirmeye gayret ediyordu. Kan ter içinde eve gelen oğlan, elini yüzünü yıkayıp masaya geçene kadar yemekler ocakta iki üç sefer kaynamış, herkesin suratı beş karış asılmıştı. Adamın açıklıktan iyice sinirleri bozulmuş, heyecan yerini yorgunluğa bırakmıştı. Kuru bir sesle gazetede okuduğu yarışmayı ailesine anlattı. Çorbanın sıcaklığından hepsinin ağzı kavrulmuş, burunlarını çeke çeke yemek yerken kızının iş bulma fikrine ilk karşı çıkan karısı oldu. Kızı için hedeflediği hayat bu şehirde çalışması değil, iyi bir kısmet bulup evlenmesiydi. Kızı da bu hedeften mutlu, babasına hiç yüz vermedi. “Nasıl ya?” diye hop oturup hop kalkmak, “Hani nerede kaldı ekonomik özgürlük, ayakları üstünde duran, kocasına eyvallah demeyen hanımlar,” demek isterdi adam ama üşendi. Kızının içi ne zaman bu kadar kurumuştur anlam veremedi. Hatta kızı evi geçindiremiyorsun da benden mi destek istiyorsuna kadar vardırırdı işi. İçti burkuldu adamın. Eve açıklama yapmadan geç gelmiş, hepsini aç acına bekletmiş oğlan pısıp oturacağına sürekli saatine bakıyor, durmadan kırırdanıyordu. Babasının asabi bakışlarıyla karşılaşınca hemen atladı.

“Baba sen neden yapmıyorsun?”

Karısı oğlanın bu çıkışından güç alıp geri durmadı, “Hem sana bir meşgale olur, kahvede dirsek çürütmekle hayat geçer mi?” dedi pat diye. Kayınvalidesinin fıldır fıldır gözleri, yediğini görebilmek için yemek masasında bile taktığı okuma gözlükleri üstünden bir damadına, bir kızına konup duruyordu. Severdi damadını, hem de çok. Ama ondaki mutsuzluğun, kahveye gide gele değişen tavırlarının ve konuşmalarının farkındaydı. Lafa girse, damat alınacak, desteklemese kızı üzülecekti. Allahtan oğlan babasını yüreklendirmeye devam etti de arada kalmaktan kurtuldu. Tülbendini güzelce kulaklarının arkasına sıkıştırıp çorbasına ekmek bandı.

“Baba ya, hiç olmadı kitapların özetlerini indiririz internetten, olur biter! Sen sıkma canını.”

Adam bir kıpırdandı. Neden yapmıyordu? Hafifçe boğazını temizledi. Kendini köşeye sıkışmış hissetti. Sıcak bastı. Geri duruyordu çünkü hayatında en son ne zaman bir kitap okuduğunu hatırlamıyordu. Eğer yarışmaya katılırsa belki de ilk defa yetişkinler için yazılmış bir romanı bitirecekti. Böyle bir yarışmada birinci olmak ona mı kalmıştı? *Kaşığı*’yı okumuştur galiba ya da ona anlatmışlardı. Onu bile hatırlamıyordu. Çok ağlamış, bu kadar üzülmeye ne gerek var deyip bir daha da kitaplara yüz vermemişti. Okumayı biliyordu ama kitap okumayı değil, gazeteyi, ıstakayı, trenlerin zaman çizelgesini, reklam panolarını, kondüktör tarifelerini okumayı biliyordu. Yani roman okumak, şiir ezberlemek gibi işlerin adamı değildi. Geçmişti artık ondan.

“Hadi sen de geveze, bakma şu saatine artık, önündeki yemeği ye,” deyip konuyu kapattı. “Bu yaştan sonra böyle

işlere girilmez. Tövbe tövbe!” diye söylenip ağzı yana yana çorbasını höpürdetmeye devam etti.

Ertesi gün diğer günlerden hiç farklı değildi ev ahalisi için. Kadın erkenden kalkıp çayı demledi, kahvaltılıkları masaya dizdi. Pirinci ısladı, bir gün önce pazardan aldığı sebzeleri yıkamaya başladı. Annesi evin hareketlendiğini duyunca hemen mutfığa gelip sebzeleri ayıklamaya yardım etti. Kadın annesine zorla çay koydu, kızarmış ekmeğini önüne koyup masaya oturttu. Derken kızı gelip direkt kahvaltı etmeye başladı. Annesi kızı dürtüp kardeşini kaldırmaya gönderdi. Kız, kardeşinin odasına yürürken koridorda tuvaletten çıkan babasıyla karşılaştı. Kızı suratına bakmadan geçince adam alındı, kelimelerin üstüne basa basa “Günaydın kızım,” dedi, kız “Hı hı” diye cevap verdi. Bu normal akış, kardeşini odasında bulamayan kızın, aileyi odanın kapısına toplamasına kadar devam etti. Maaile sabahın köründe bomboş ve derli toplu bırakılmış odayı seyrediyorlar, ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Oğlanın bu kadar erken kalkmış ve gitmiş olması mümkün değildi. Yatağını toplayıp çıkması zaten şimdiye kadar görülmemişti. Tüm aile oğlanın gece hiç yatakta yatmayıp herkesin uyumasını bekledikten sonra evden çıktığına kanaat getirdi. Oğlanın cep telefonu kapalıydı ve en yakın arkadaşları da adamın ısrarlı aramalarına cevap vermiyorlardı. Hepsi salondaki koltukların kenarına ilişip gözleri pencerede, kulakları telefonda, stres içinde oğlandan haber gelmesini beklemeye başladı.

Oğullarının hayatta olduğuna dair ilk bilgi ancak akşamüstü ulaştı. Bir iki saat sonra oğulları bizzat arayıp babasını şehrin dışındaki bir kendin pişir kendin ye lokantasına ça-

ğirdi. Saat gece yarısını bulmaya yakın, adam geniş bir piknik alanının yanındaki çakıllı yolda taksiden indi. Şoföre, onu bir saat sonra aynı yerden almasını tembihledi. Arabanın ışığı gözlerini kör etmiş, karanlığa alışana kadar durup beklemek istemişti. İçi ürperdi adamın. Göle yakın bir yerlerde olmalıydılar. Şehrin bu tarafını pek bilmezdi. Ailecek piknik yapılan, hafta sonları gezmeye gelinen, kuru köfte, lastik top, bir de mangal... O hafta sonlarını evde geçirmeyi tercih ettiği için de gelip görme zahmetine katlanmamıştı buraları. Ne bilsin oğlunun mafyatik işlere karışacağını! Deri ceketinin fermuarını boğazına kadar çekip gözlerinin karanlığa alıştığı kadarıyla etrafı kolaçan etti. Muhtemelen onu bekleyenler taksinin ışığını çoktan görmüşlerdi, bir şey yapacakları varsa da kaçabileceğini düşünmüyordu ama o yine de temkinli olup bastığı yerden emin olmak istiyordu. Gözü karanlığa alışmaya başladıkça çayırın ortasına yerleştirilmiş masaya benzeyen karaltılar gördü. Yürümeye başladı. Yaklaştıkça oğlunun masanın kenarındaki sandalyelerden birinde oturduğunu fark etti. Sanki kolları sandalyenin sırtına bağlanmış, başı önüne düşmüştü. Koşarak oğlunun yanına giderken ayağı takıldı, yere düştü. Birileri omuzlarından yakalayıp adamı kaldırdı. Adam ayaklarının yerden kesildiğini hissedip korkuyla *kelime-i şehadet* getirdi. Birkaç kalın sesli adam gülerek onu da bir sandalyeye oturttu.

“Amca merak etme, seni öldürmeyeceğiz. Oğlun biraz yaramazlık yaptı, cezasını birlikte verelim istedik,” deyip adamı sakinleştirmeye çalıştılar.

“Olur mu böyle eşkıya gibi dağ başında buluşmalar allah allah!” diye çıkıştı adam. Korkusunu bu kadar açık ettiği için de utanmıştı.

“Yok amca eşkıya olan senin oğlundur. Kızımızı kaçırma-

ya çalıştı, biz de enseledik onu. Beceremedi yani,” karanlığın içinde konuşan herif yarı aşağılar yarı dalga geçer bir tonda konuşmuş, lafı bitince hark diye tükürmüştü.

“Geri zekâlı evladım, bu devirde kız kaçırmak diye bir şey kalmış mı? Hıyar herif!”

“Ama baba, abileri vermeyiz diye...”

“Sus! Bir de hâlâ konuşuyor. Rezil ettin bizi millete.”

Sabahın ilk saatlerinde, evin salonunda ailecek konuşuyorlardı. Salondaki uzun koltuğa oğlan boylu boyunca uzanmıştı. Suratındaki şişlere ve açılmış yaralara çiğnenmiş ekmek koymuşlardı. Kafasının tepesinde kocaman bir buz torbası tutuyordu. Sevdiği kızı sabaha karşı balkondan kaçırmaya çalışırken kızın abilerine yakalanınca onlar da bir güzel pataklamışlardı oğlanı. Biraz korkutup caydırmak biraz da para kopartmak için mizansenler kurulmuş, babayı da böylece görüşmeye çağırmışlardı. Fakat görüşme herkesin beklediğinin aksine adamın soğukkanlılığını korumasıyla bir pazarlığa dönüşmüş, adamın bile inanmadığı bir şekilde lehlerine sonuçlanmıştı. Kaçırma fiili olarak gerçekleşemediği için kızın namusuna leke sürülmemişti. Kızın hemen bugün evlenmesine de gerek yoktu. Fakat olay duyulduktan sonra *hafif kız* yakıştırmasına kurban olması kaçınılmazdı. Bu evlilik yakın bir zamanda gerçekleşmeliydi. Abiler, kız kardeşlerini bir an önce yağlı bir kapıya yamamaya çalışıyorlardı işte. Kız da istemediği bir evliliğe kurban gitmek yerine bu akça pakça oğlanı sevmiş, ona kaçmak istemişti. Ama oğlanın her şeyi eline yüzüne bulaştırıp beceriksizce yakalanacağı kızın aklına gelmişti.

Adam oğlanın okuduğunu söyledi ve mümkünse üniversiteyi de okuyacağı konusunda ısrar etti. Çalışıp ev geçindirecek bir durumu yoktu. Bunları söylerken bir yandan da kalkıp oğlanın kafasına bir tane patlatıyordu. Kısa zamanda bir nişan yapılmasına, oğlan liseden mezun olunca da evlenmelerine karar verildi. Üniversite sırasında oğlan hem okuyup hem de evini geçindirecekti. Kızın ailesi dolu bir bohça ve hatırı sayılır bir paraya denk gelen takı seti istiyordu. Her şey planlandığı gibi giderse kimsenin canı yanmayacak ama arada bir kılçık çıkarsa tüm aile cezalandırılacaktı. Pazarlık son bulmuş, posası çıkmış oğlanla adam eve dönmüşlerdi. Yastık altı birikimler ortaya dökülmüş, bunlarla ancak bohça masrafı karşılanabilmişti. İlerisi için bir umuda ihtiyaçları vardı. Bir emekli maaşıyla bu kadar büyük bir aileyi geçindirmek mümkün değildi. Adam, günün ilk saatlerinde deri ceketini alıp sokağa attı kendini.

“Gerçekten internetten özetleri bulabilir miyiz?”

“Ya baba tabii ki, sen bana güven,”

“Sana ne güveneceğim ulan, başımızı belaya soktuğun yetmedi,”

“Baba yaa...”

“Kapa çeneni!”

İki gün boyunca çalmadığı kapı kalmadı. İşsizliğinin 490. gününün 18. saatinde, gerçekten bundan sonra nasıl devam edeceğini bilemiyordu. Kızını zengin biriyle evlendirmek, başına ince çorap geçirip kuyumcu soymak, kayınvalideyi gelininin eline göndermek, pazarda lahana satmak, bir oto tamircide kasayı beklemek... Tüm bu olasılıkları değerlendirip en sonunda şu gazetede okuduğu memuriyet yarışmasında bir şansını denemeye karar verdi. Kısa vadeli çözümlere

değil, uzun zaman akmaya devam edecek bir paraya ihtiyacı vardı. Oğlan yaraları iyileşene ve hepsinin siniri geçene kadar ev hapsindeydi. Bu memuriyet işini masaya tekrar yattırdıklarında da yarışma işi hepsinin aklına yatmıştı. Adamı desteklemeye söz verdiler.

Adam uzun süredir kendini bu kadar dinç hissetmemişti. Zihni ateşlenmişti resmen. Ertesi gün belediyeye gidecek ve gerekli okumaların listesini isteyecekti. Kuralları detaylı öğrenecekti. Sonra kütüphaneye uğrayıp kitapları alacaktı. Bir deftere not tutması gerekebilirdi. O kadar çok kitap okuduktan sonra her şeyi ayrıntılarıyla hatırlamak mümkün olmayacaktı. Hemen koltuktan kalktı, televizyonun altındaki dolabı açıp Devlet Demiryolları'na ait eski bloknotları buldu. İlk sayfalarında alışveriş listeleri vardı. Dolu sayfaları koparıp yeni notlar almak üzere hazırladı. Yine Devlet Demiryolları'na ait eşantiyon tükenmez kalemlerden iki tane buldu. Uçlarına hohladı, yazıp yazmadıklarını küçük karalamalar yaparak kontrol etti. Hepsini düzgün bir şekilde yemek masasını örten tığ işi örtünün üstüne yerleştirdi. Hiçbir şeyi şansa bırakmaya niyeti yoktu. Günler, haftalar, aylar sonra yarın gerçek bir amaç için uyanacaktı. Uzun zamandan sonra ilk defa gerçekten mutlu olduğunu hissetti. Nerdeyse onu çalışmak zorunda bırakan oğluna minnet duyacaktı, kalbine kadar gelen sıcaklığı hemen defetti.

Sabah belediyenin bu işten sorumlu memuruna gittiğinde onu karşılayan genç kadın adamın yarışma için geldiğini duyunca çok şaşırdı. Başvuru yapmayı bırak gelip bilgi almak isteyen bile olmamıştı. Bu durum adamı sevindirdi. Rakiplerinin az olacağını ve bu sayede şansının yükseleceğini düşündü. Kurallar çok basitti. Yarışmacıların bir ay zamanları ve okumala-

rı gereken otuz kitap vardı. Bir ayın sonunda listede yer alan kitaplardan en fazla sayıda sayfayı okumuş ve okuduklarını düzgün bir şekilde anlatabiliyor olması gerekiyordu. Kitaplar büyüklü küçüklü oldukları için kitap adedi üstünden değil, okunan toplam sayfa sayısı üstünden değerlendirileceklerdi. Yarışmacılar kitapları okuduklarını jürinin soracağı soruları doğru bir şekilde yanıtlayarak kanıtlayacaklardı.

Adam listeyi aldığı gibi kendini kütüphaneye attı. Listede irili ufaklı birçok kitap vardı. Bazılarının yazarını hatırladı, bazılarının ismi yabancı gelmedi ama ‘hah işte bu’ dediği bir şey de bulamadı. Kendi dışında ne kadar büyük bir dünya olduğunu düşündü. Sonra kendi dünyasıyla bile başa çıkamadığına karar verip elindeki yeterli olduğuna kanaat getirdi. Kütüphaneden tek seferde sadece altı kitap alınabildiğini öğrenip biraz rahatladı. Kitapların altında ezilecekmiş gibi hissetmişti kendini. Şimdi bu upuzun listeden sadece altı tanesini seçmesi gerekiyordu.

Listenin mimarı Şakire Pekün listeyi yaparken hiç zorlanmamıştı. Aklında olan onlarca kitap listesinden sadece biriydi Yerel Bir Belediyenin Düzenlediği Kitap Okuma Yarışmasında Okunacak Kitaplar Listesi... Tatilde Okunacak Kitaplar, Kahramanı Kentte Doğup Köyde Ölen Kitaplar, Yeni Dünya Tasarımı Yapanlar, Geçmişe Özlem Duyanlar, Geleceğe Ah Edenler, Ölmeden Çok Önce Okunması Gerekenler, Hemen Okunabilenler, Hayatta En Az İki Kere Okunsa Ancak Anlaşılabacaklar, Kadın Sorunlarına Değinenler, Erkekleri Yüceltenler, Kahramanı Ameliyat Olan Kitaplar, Sakın Sakın Okunmaya Değmezler, Mutlaka Üstüne Yazılması Gerekenler, Hamile Olduğunda İçinin Kaldırmayacağı Konular, Yasaklı Kitaplar, Yasaklansalar İyi Olacaklar, Lise 1. Sınıflar

için İdeal Olanlar, Orta Okuldan Önce Mümkün Değil Anlaşılabilir Olanlar, Arkadaşlarıma Öneriler, Kuzinlerime Uygun Olanlar, Aman Ha'lar, Evet Mutlakalar. Şakire Hanım kendini tamamen edebiyata vermiş bir edebiyat öğretmeni-ydi. Hayatında bir alışveriş listesi yapmayı becerememiş ama Divan şiirlerini tek nefeste okuyabilen, Cumhuriyet sonrası edebiyatı sular seller gibi bilen, hayatı boyunca tüm iktidarlara uzak kalmış, halka ama en çok da edebiyata yakın bir meslek âşığıydı. Okul müdürleriyle zıtlamış; tınısını, manasını sevdiği için yer yer komünist şairlere, zaman zaman İslam'a yakın yazarlara göndermeler yaptığı için hiç anlamamış ve kimseye yaranamamış bir edebiyat gazisiydi. Mesleğinin bu son yıllarında bu kente tayin edilmiş, yaşına hürmet edilen ama en çok da gazabından korkulan biriydi. Bu görevi başkalarına verseler yerel gazetelere demeçler verip bütün kurulu yerin dibine sokmasından korktukları için sorumluluğu bizzat Şakire Hanım'a yüklemişlerdi. Şakire Hanım listeyi sunduğunda, kurul listeyi biraz zorlu bulmuş, çok okunan kitaplardan da birkaç tane ekletmeye çalışmıştı. Ama hoca'nımın bakışlarından korkup pek seslerini çıkaramamışlardı. "Zorla okutacaksak bari iyi şeyler okutalım," diye mırıldanmıştı kadın, akan sular durmuştu.

Adam utandığı için önündeki otuz kitaplık listenin sadece ilk on kitabını isteyebildi kütüphane görevlisinden. Onların içinden de kapaklarını en çok beğendiği altı tanesini seçip koltuk altına sıkıştırdı. *Saatleri Ayarlama Enstitüsü, Yaşamın Ucuna Yolculuk, İnce Memed, Tante Rosa, Benim Sinemalarım* ve *Kürk Mantolu Madonna*'yla eve geldi. Evde kimsenin olmamasına sevinip kitaplardan birini okumaya başladı.

“Yaşamın Ucuna Yolculuk, Tezer Özlü” diye okudu yüksek sesle. Son zamanlarda kendini yüksekçe bir binanın tepesinden aşağıya bakıyormuş gibi hissediyordu. Ya düşecek ya da atlayacaktı. Böyle riskli bir noktada kalmak aklında yoktu. Bu kadar uçta olmak ona göre değildi. Kitabın adını kendine yakın hissetti. Hadi bismillah deyip kapağı kaldırdı. İlk sayfasını bir hevesle bitirdi fakat sayfanın sonuna geldiğinde hiçbir şey anlamadığını fark etti. Bir iki cümleden sonra akli başka yerlere gitmiş, kendini yarışmayı kazanmış olarak hayal ederken bulmuştu. Bir gayretle tekrar başladı fakat dördüncü cümlenin başından sayfanın sonuna kadar yeni hayallere dalıp gitmekten kurtulamadı. “Tamam” dedi, “heyecanlıyım. Biraz sakinleşmeli.” Çıktı kahveye gitti. Akşam bütün aile yine yemekte bir araya geldi. Hepsi masanın üstünde kitapları görmüş heyecanlanmıştı. Fakat adamın sadece bir sayfa okuduğu ortaya çıkınca çocuklar fırsattan istifade babalarını alaya almaya başladılar. Uzun zaman sonra bir şeye baş koymuş olan adam biraz incindi, yüzü düştü. Kolay mı bunca sene sonra okuldaki öğrenciler gibi bir şeyler oku, not çıkar. Kayınvalidesi munis damadına kıyamayıp “Hadi keratalar” dedi, “ne duruyorsunuz, siz de seçin kitabınızı, tez elden okumaya başlayın! Hadi bakayım!”

İlk hareket adamın karısından geldi. Bakıp da içlerinde tanıdığı bir kitap çıkınca rahatlayan kadın *İnce Memed*’i alıp hemen ilk sayfayı açtı. Gençliğinin bir zamanında bu kitabı okuduğunu hatırladı. Lisedeki edebiyat dersi olmalıydı. Ne olduğunu hatırlamasa da okumuştur ya. Diğerlerinden bir adım önde olduğunu hissetti. Kız, *Kürk Mantolu Madonna*’ya tutundu, oğlan çekine çekine *Saatleri Ayarlama Enstitüsü*’nü aldı eline.

Dizi izlemek için her akşam açılan televizyon o gece ve sonrakı gecelerde açılmadı. Kayınvalide erkenden odasına çekilip gençken kılmayı ihmal ettiği namazları kaza ederken ev halkı sessizce listedeki kitapları okuyup okudukları kadarını yatmadan önce birbirlerine anlatıyorlardı. Adam hevesle notlar alıyordu.

Birkaç gecenin sonunda kız ilk kitabını bitirdi. Hikâyeyi anlatmaya başladığında çenesini sıktı, burnunu çekti, engellemeyi beceremedi gözyaşlarını. Kızını sakinleştirmeye çalışan karısına gözü takıldı adamın. Göz çevresinde koyu halkalar oluşmuştu, kadının bütün geceyi kızını avutarak geçirdiğini fark etti. Bilmediği bir şeyler oluyordu. Kitaba yormadı, strese yordu. Ta ki kendini toparlayan kızının kitabı ana hatlarıyla anlatmaya başlamasına kadar...

“Kitabın ana karakteri olan Raif Efendi, anlatıcı tarafından silik bir adam olarak tasvir ediliyor ilk başta. Oysaki adamın hayattan vazgeçmişliğinin bir sebebi var.”

“Dur kızım ağır anlat biraz, ancak yazıyorum.”

Raif Efendi deri kaplı bir deftere yaşadığı büyük aşkını yazmış ve hastalandığında bu defteri bir iş arkadaşına vermiş. Arkadaşının Raif Efendi hakkındaki yargılarının nasıl da hatalı olduğu defteri okudukça ortaya çıkıyor. Raif Efendi defterde, baba mesleğini okumak için Almanya'ya gittiğini yazmış. Müze ve sanat galerilerini gezen genç adam, önce Maria Puder isimli ressamın otoportresine âşık oluyor, daha sonra da bu portrenin ressamıyla tanışıyor. İki genç birbirlerine âşık olup güzel bir ilişki yaşamaya başlıyorlar. Raif Efendi, babasının ölümüyle apar topar memleketine döndükten bir süre sonra kadından haber alamaz oluyor. İhanete uğradığını düşünen Raif Efendi

memleketinde kendine sıradan bir hayat kuruyor ve kendini mutsuzluğa mahkûm ediyor. Yıllar sonra bir tesadüf eseri olayların hiç de düşündüğü gibi gerçekleşmediğini anlıyor. Maria Puder'in başka biriyle birlikte olmadığını ve hatta kendi kızını doğurduğunu öğrenince pişmanlığı katlanıyor.

Adam kızın anlattıklarını yazdıktan sonra omuzları düşmüş kızı yavaşça koltuktan kalktı ve ayaklarını sürüyerek odasına doğru yürümeye başladı. Adam kızın neden bu kadar etkilediğini anlayamayarak karısına bön bön bakarken, kızın taşıdığı kitabın arasından küçük kâğıtlar yere saçıldı. Kız aceleyle düşen kâğıtları toplamak için eğildi fakat saklamak için çok geç kalmıştı. Küçük kâğıt parçalarına kurşun kalemle çiziktirilmiş yüzler; hüznle, mutlulukla, bazı bazı hiddetle bakan gözler... Çizimlerdeki simaların çoğu tanıdıktı. Oğlanın, babanın, kızın, annenin, anneannenin, tanımadıkları çocukların, adamların, kadınların yüzleri... Kız alelacele topladığı çizimlerini kitabın arasına sıkıştırıp hızla odasına geçti. Annenin gözünden bir bulut geçti ama adama açıklama yapma zahmetine katlanmadı kadın.

Birkaç gece sonra oğlan hayatında ilk defa bir romanı bitirdiğinde alkışladılar. Anne *İnce Memed*'i anlatırken oğlana bir sürü ders çıkardı; işte kız kaçırmak öyle olmaz böyle olurmuş, kahraman olmak kolay değilmiş, önce kendinden vazgeçermiş insan, sükse yapmak değil, gerçek acıların bunlar... Sonra da "Kahraman olma oğlum, acı çekersin paşam," dedi kadın buğulu gözlerle, "sadece aklını başına topla artık, çarçur etme kendini." Adam içinden yine ince bir *hıyar* çekti oğlana ama halinden de pek şikâyet etmedi o an. Oğlanın ne saf olduğunu anlamıştı bu diz dize oturarak geçen akşam sohbetlerinde.

Adamın okuduğu kitabı bitirmesi on gününü aldı. Karısı o gece ödül olarak muhallebi yapmıştı. Ailecek sakızlı muhallebinin tadını çıkarırken bir yandan da adamın kitabı anlatmasını istiyorlardı. Adam oralı olmadı pek. Vakit kaybetmeyelim, merak eden kendi okusun deyip ısrarları geçiştirdi. Okuduklarını anlatacak gücü bulamadı kendinde. Kaşığındaki son lokma muhallebiyi sıyırırken gözü kucağındaki not defterine gitti, bir kez daha notlarını aktaramayacağına karar verip konuyu değiştirdi.

Böylesi bir duyguyu anlatmama olanak da yok. Karşıma çıkan her şey yetersiz. Soluduğum her şey yetersiz. Dalgalar, odalar, mekânlar, sevgiler yetersiz. Suların tadı yetersiz. Günlerin uzunluğu yetersiz. Haftaların günleri yetersiz.¹

Hangi yolculuğumun hangi anındayım? Oysa hiç yolculuğa çıkmam. Her an ve her yerde, daha önceleri ve şimdi hep sürekli bir yolculukta değil miyim? Böyle yaşamadım mı? Böyle yaşamıyor muyum? Böyle yaşamayacak mıyım?²

Önümde terasın çiçekleri, gerisinde E-5 yolu uzanıyor. Akşam, yorgun yolcular arabalarından inecek. Hepsi nereden geldiklerini, nereye gideceklerini bilen insanlar. Yıkanacak, yemek yiyecek, uyuyacaklar. Sevişecek, düşünecek, okuyacak ya da yazacak güçleri olmayacak.³

Kızları okuma konusunda aralarındaki en idmanlı kişiydi. Hem şimdiye kadar arkadaşlarıyla kitap değiş tokuş edip

1 Tezer Özlü, *Yaşamın Ucuna Yolculuk*, YKY 2000, sf 14

2 age, sf 35

3 age, sf 44

okuyorlardı, hem de kız okuduğunu çok güzel hikâye edip anlatabiliyordu. Hep o anlatsın istiyorlardı. Çok sıkıldılar mı ailecek bir yürüyüş yapıp geliyorlar, çaylar demleniyor, okumaya devam ediliyordu. Kadın hiç açılmayan televizyonun tozunu alıyordu her sabah. Merak ettikleri dizileri kaçııyorlardı. Oğlan internetten indiririm hep birlikte seyrederiz diyor, fırsat olmuyor, böylece günler geçiyordu. Diziler yerine oğlan internetten kitap özetleri indirdi. Ama bu özetleri kitabı okuyan beğenmiyordu. Bir zaman sonra bu kuru özetlerden vazgeçip okuyanın anlattıklarına tabi olmayı tercih ettiler.

Üçüncü haftanın sonunda her biri üçer kitap okumuştular. Son hafta hepsi en azından bir tane daha bitirmek istiyordu. Artık sofrayı kayıvalide hazırlar, kitap okuyanlara kuruyemiş getirir, çay demler olmuştu. Gündüzleri birkaç kitabın sayfasını karıştırmaya bile başlamıştı. Ama en çok, okudukları kısımları birbirlerine anlattıkları zamanları seviyordu. O da ayaklarını uzatıp heyecana ortak oluyor, kahramanların yaptığı seçimleri eleştiriyor, sanki kitapta olanlardan okuyan kişi sorumluymuş gibi ona hesap soruyordu.

Yarışma günü gelip çatığında sabah kahvaltısını eden adama ve masada on yedinci kitabın son on sayfasını bitirmeye çalışan kıza ailenin geri kalanı hizmet ediyordu. Heyecanla kahvaltı eden adam yeni ütülenmiş gömleğini giymiş, en beğendiği kravatını takmıştı. Ceketini sandalyesinin arkasında asılıydı. Bir yandan yumurtasını yiyor, diğer yandan elindeki notlara göz atıyordu.

Son hatırlatmalar yapıldı. Hep birlikte yola çıkıldı. Belediye binasına geldiler. Pek hareket yoktu o gün. İçeri girdiler.

Kapıda bir görevli karşıladı onları. Yarışma için geldiklerini söylediler. Görevli duraksadı. Bir dakika beklemeleri için deri koltuklu bir alana aldı aileyi. Heyecanları artık doruktaydı. Derken adamın ilk gün gelip yarışma hakkında bilgi aldığı belediye memuru kadın, yanında görevliyle yanlarına geldi. Kadının suratındaki ifadeden ne olduğuna pek anlam veremediği anlaşılıyordu. Adam kalkıp hemen kendini hatırlattı. Kadının suratındaki şaşırma birden acımaya dönüştü ve adam o zaman bir şeylerin yolunda gitmediğini anladı. Kadın yarışmanın iptal edildiğini söyledi. Ama aile bunu hiçbir yerden duymamıştı. Yarışmanın iptal edildiğini yerel gazetelerde yayımlamışlardı. Kitap okudukları için aileden kimse gazete okumaya fırsat bulamamıştı. Zaten adam mahallî gazeteyi sadece kahvede okuyordu. Kahveye gitmeyeli bir ay olmuştu neredeyse. Oğlan atladı, “Boşu boşuna mı okuduk... Yani babam boşu boşuna mı okudu bunca kitabı?” Kadın boş boş baktı onlara. Anne merakını dindiremeyerek sordu, peki ne olmuştu da iptal edilmişti bu yarışma? Belediye nasıl böyle bir ayıp yapardı?

Görevli memur yeterli başvuru olmadığı için yarışmayı iptal ettiklerini söyledi. Adamdan başka gelip yarışma hakkında bilgi alan bile olmamıştı. Acemilik edip adamın iletişim bilgilerini almadıkları için arayıp haber de verememişlerdi.

Adam önde, tüm aile kös kös eve döndüğünde içlerinde yenilmişlik, umutsuzluk ve öfke vardı. Yüzlerindeki burukluğu gören kayınvalide çok da sorgulamadan mutfağa gidip herkese birer bardak çay koydu. Ayakkabılarını fırlatıp hızla salona geçen oğlan televizyonu açtı. Kız omuzlarını kıstırıp sessizce odasına geçti. Kadın portmantoyu toparlarken adam yatak odasına geçti. Kravatını çözüp yere attı. Ardın-

dan ceketini çıkarıp üstünkörü dolaba astı. Boşu boşuna vakit kaybettim, diye söylendi içinden. Deri ceketini giyip kahveye yollandı.

DURUMSAL KAYGILANMALAR*

Öğle saatleri yaklaşmış, günün ikinci hücumu başlamış, fakat henüz ona bulaşan olmamıştı. Bekliyordu sadece. Sabahattan beri yapabildiği tek şey buydu. Beklemek. Bilgisayarının arkasına saklanmış, oyalanmak için satış raporlarını açmıştı ama aklı başka yerdeydi.

Onu da çağıracaklar mıydı acaba?

Masasında duran kahve bardağını kavradı. Avuç içleri terden kayganlaşmıştı; tutamaz, elinden düşürür diye dolu bardağı kaldırıp içmeye cesaret edemedi. Hamurumsu bir ter kokusu koltuk altlarından burnuna dayandı. Tırnaklarının etrafındaki etleri sıyırmış, başparmağını cılk yara yapmıştı.

Koyun gibi -hayır, cüssesiyle karşılaştırıldığında iyi niyetli bir benzetme olurdu bu- sığır gibi kesilmeyi bekliyordu.

* Bu öykü Haziran 2012'de altzine.net'te yayımlanmıştır.

Sinirle masadaki silgiyi aldı ve yere fırlattı. Silginin ofis zeminini deldiğini hayal etmişti. Ama bu hayal bile öfkesini dindirmedi. Etrafa bu başarısız ve anlamsız stres boşalmasını çaktırmamaya çalıştı. İçinde fırtınalar kopsa da duygusal durumu asla dışardan anlaşılmamalıydı. Omuzlarını iyice büzdü ve görünmez olmayı diledi. Allahtan üç tarafı separatörlerle ayrılmış alanlarda çalışıyorlardı. Böylece stresten gerilmiş yüzünü istemediği kimse göremeyecekti. Başparmağının kenarındaki etlerden birazını daha kopardı. Ciğerinde bir yer sızladı, açtığı yaradan toplu iğne başı kadar kan geldi. Bir damla ter, şakaklarından tıraşlı yanağına indi.

Sıranın ona gelmesini bekliyordu.

Ne garip, bugünün böyle bir kıyım günü olacağına dair en ufak bir duyum almamıştı. Bu işin dedikodusu şirket farelerinin bile kulağına gitmemişti. Vücutlarıyla her yere sığabilen, GELİŞMELER! HABERLER! SON DURUM! dedikleri derme çatma bilgileri birbirine katık yaparak büyüten ve gerçeğe dilleriyle dürterek ulaşan bu dedikoducu grup bile en hayati bilgiye ulaşamamıştı. Şirkette Son Tonga!

Bu sabah eğitimli ajanlar gibi kapıların arkasına saklanmış bilgi işlem çalışanları, işten çıkarılacakların mesaiye gelmesini sessizce beklemişlerdi. Daha uyku sırtlarından inmemiş kurbanlarının üstlerine atlayan işlemciler, kovulanların -yani çıkarılanların- önce bilgisayarlarını kapmış ve tek hareketle diz üstündeki belleklerini sökmüşlerdi. Şoktan ağzını açamayan kurbanlar, şirketin belleğine zerk ettikleri kişisel fotoğraflarını, mesajlarını, e-postalarını, ilgi alanlarını, hayatlarını tek hareketle şirket hafızasının boşluğuna düşürmüşlerdi...

İşten gönderilme sırasını beklediğini hatırlattı kendine. Beklemek? Enayi miydi? Diğer uyuyan güzeller gibi tufaya düşmemeye karar verdi. Önce fotoğraflarını kurtarmalıydı, ardından videolar ve kurumsal e-postada yapılmış geyikler silmeliydi. Her şey aleyhine delil olarak kullanılabilirdi. Birden binbir zahmetle keşfettiği buz hokeyiyle ilgili muhteşem internet siteleri geldi aklına. Favorisi olan internet adreslerini özel bir dosyaya hızla kaydetmeye başladı.

Sabahki ani saldırıdan sonra ortalık sütlüman olmuş, bir saat kadar savaş meydanında yaraların sarılmasına müsaade edilmişti. İşten çıkarılmaların neye göre yapıldığına kimse anlam verememişti. Çok kazananlar mı, çok harcayanlar mı; hedefi tutturamayanlar mı, iyi performans göstermeyenler mi? Ortak bir payda bulunamamıştı. Eğer ortada bariz bir cevap yoksa o zaman herkes kurban ya da suçluydu. Güvenilecek kimse kalmamıştı. Zaman durmuş, geleceğin önüne bir perde çekilmiş, geçmiş tekinsiz bir sisin altında kalmıştı. Kim kimin hakkında olumsuz bir şey söylemiş, kim kimi aslanların önüne atıp parçalanmasına müsaade etmişti? Çalışanlar bu hesaplaşmanın peşindeyken ikinci saldırı öğle yemeğinden bir saat önce, sınırların gevşediği, açlığın baş gösterdiği en ters saatlerde, beklenmedik bir anda gerçekleşti. Bu sefer de bazı kişiler masa telefonlarından arandılar. Diz üstü bilgisayarları yanlarında olmak kaydıyla toplantı odasına gelmeleri istendi. Yine çağırılanların paydası genişti. Her yaştan ve konumdan çalışan vardı. Sadece on dakika süren görüşmelerin sonucu: Teslim edilmiş bilgisayarlar ve çalışanlarının gururuyla kaplanan, koltuk altına sıkıştırılmış bir telafi paketi... Geri kalan kimse yerinden kıpırdamaya cesaret edemiyordu. Hepsi masalarına çakılıp kalmıştı.

Düşünmek sadece zaman kaybı... Değerlendirmek, mantık aramak, konuşmaya çalışmak... Şu anda yapılması gereken gerilla taktikleriyle kaybı en aza indirebilmek. Savaş mı lan bu? Çalışanlarını aşağılık birer suçlu gibi defeden şirkette bundan sonra çalışanda kabahat zaten! Kanı yeni dinmiş başparmağını, dişlerinin arasında yakaladı. Ama geç kalmıştı. Bilinçsizce kopardığı deri parçasıyla canı daha çok acıdı. Dudakları acıdan inceldi ve 'siktir' en anadan üryan haliyle ağzının kenarından sarktı. Ama kimse duymadı. Duyamazlardı çünkü herkes kendi derdindeydi. Koltukaltı terinden iyice ıslanmış gömlek, derisine yapıştı. İşe devam... Bu bir boka yaramaz şirketi içerden çökerteceğim. Ben şirketin hafızasından kendi kendimi siliyorum. Bilinçli bir eylem bu. Zorunluluk değil.

"Efendim Ozan? Bir şey mi dedin bana?"

Aklından geçirdiğini sandığı şeyleri ağzından kaçırmıştı! Pannik boğazına yapıştı. Nefes alması zorlaşırken cümle kurmaya çalıştı. Kim ne kadarını duydu acaba?

"Yooo... Ko-ko-konuştuğumun bile farkında değilim." Aptal bir sırıtişla sevimli görünme telaşı.

"Bir süredir söyleniyorsun da, bana mı diyorsun anlayamadım."

Konuşan yan kübikilde yaşayan süslü Melda... Sessiz, sakin ama süslü... Tek kusuru bu. Diğer herkesten bu sebeple ayrılıyor. Farklı... İstemediğimiz bir şey. Onun duymasını istemiyoruz. Onunla muhatap olmak istemiyoruz. Sadece kenara çekilip dalga geçmek ve sataşmak istiyoruz. Her gün aynı havayı soluduğumuza inanmak, aynı stresi paylaştığı-

mızı kabul etmek istemiyoruz. Biz başkayız, o başka... Süslü işte... Bu konu da onun dışında. Bu konu Ozan'la şirket arasındaki bir güç savaşı. Bunu Ozan kazanacak!

Ozan, kafasını dışardan gelen etkilere kapatıp tekrar kur-tuluş planına yoğunlaştı. Buz hokeyi takımlarını ısmarladığı sitenin adresini kopyalarken, içindeki küçük alışveriş canavarı şahlandı. Buz hokeyi oynuyorum dediğinde gözü parlayan kızları hatırladı. Binlerce dolar harcayarak getirttiği spor malzemelerini göstermek üzere onları odasına davet ettiği cuma eğlenceleri aklını aldı. Sitede karşısına çıkan alev desenli forma, içindeki ateşi körükledi. Kredi kartını çevik bir hareketle cüzdanından çıkarırken alışveriş ekranında gözüne çarpan siyah üstü altın yıldız yazılı sopayı avucunda hissetti. Yazının sopadan süzülüşüne anında tav oldu. Sahip olmak istedi. Onun olmasını istedi. Aylardır buz pateni pistine gitmediğini düşünmeden hem de...

Yirmili yaşlardan sonra başladığı için dengesini doğallıkla kuramıyordu.

Olsun canım, buzun üstünde kendini özgür hissediyordu ya, yeter de artardı bile.

Ama soğuk faranjitini azdırıyor, antrenmanlardan sonra iki gün hasta geziyordu.

Ne fark eder, hastalıkla geçecek olan iş günleri olsun.

Geçen sene düşüp köprücük kemiğini kırmıştı.

Bir kemik aynı yerden iki kere kırılmaz! Koca adam, kendine bakamayacak mı?

Kalbi küt küt atarak alışverişi bitirdi ve zarif hareketlerle sayfayı ekranın altına indirdi. Nerede kalmıştı? Karşısına yine yeniden binlerce dikdörtgene hapsedilmiş rakamlarla

dolu excel dosyası çıktı. Rapor onunla dalga geçer gibiydi.

“Of!” ağzından fışkıran nidayı tutamamıştı.

“Ozan, senin de canın sıkkın, değil mi?”

‘Nereden çıkarıyor bu manyak kadın bunları ya’ isyanı aklından ılık hızıyla geçerken sesi, güçlü olarak kurguladığı karakterine ihanet edencesine titredi, “Ne-ne, n’oldu ki?”

“Yok iç çektin de, sen de benim gibi hissediyor musun diye merak ettim. Delirmek üzereyim. Stresten ter içinde kaldım sabahtan beri. Kendimi çiftliklerdeki tavuklar gibi hissediyorum. Bekledikçe stresten şişen, şiştikçe kıpırdamayan ve kesilmeyi bekleyen, elinden hiçbir şey gelmediği için önüne ne konulduysa yiyen... Sabahtan beri şu mavi/yeşil mısır patlaklarından dört paket yedim.”

Ozan kendini sığırlara benzetmişti. Kadınlar, doğurganlık özelliklerinden olacak, benzetme yapma haklarını tavuktan yana kullanıyorlardı. Süslü Melda susmak bilmiyordu. Ozan kestirip atmak ve böylece şirketi zor durumda bırakma planlarına sinsice devam etmek istiyordu.

“Yok, ben iyiyim.”

İşte iletişimin sonu, empatinin olmadığı yerde tükenen insan ırkı profili... Bu ırk plazalarda yetişiyor ve dışarda hayatta kalamıyordu. İletişime geçmek, kendini karşıdakinin yerine koymak ama yeri geldiğinde bildiğini okumak, işine geldiğinde canımlı cicimli konuşarak çalışanın hayatını, hiçbir özel uğraşı kalmamacasına ele geçirmek, işine gelmediğinde kapı arkalarından saldırıp ya da telefonla kuytuya

mızı kabul etmek istemiyoruz. Biz başkayız, o başka... Süslü işte... Bu konu da onun dışında. Bu konu Ozan'la şirket arasındaki bir güç savaşı. Bunu Ozan kazanacak!

Ozan, kafasını dışardan gelen etkilere kapatıp tekrar kuruluş planına yoğunlaştı. Buz hokeyi takımlarını ısmarladığı sitenin adresini kopyalarken, içindeki küçük alışveriş canavarı şahlandı. Buz hokeyi oynuyorum dediğinde gözü parlayan kızları hatırladı. Binlerce dolar harcayarak getirttiği spor malzemelerini göstermek üzere onları odasına davet ettiği cuma eğlenceleri aklını aldı. Sitede karşısına çıkan alev desenli forma, içindeki ateşi körükledi. Kredi kartını çevik bir hareketle cüzdanından çıkarırken alışveriş ekranında gözüne çarpan siyah üstü altın yaldız yazılı sopayı avucunda hissetti. Yazının sopadan süzülüşüne anında tav oldu. Sahip olmak istedi. Onun olmasını istedi. Aylardır buz pateni pistine gitmediğini düşünmeden hem de...

Yirmili yaşlardan sonra başladığı için dengesini doğallıkla kuramıyordu.

Olsun canım, buzun üstünde kendini özgür hissediyordu ya, yeter de artardı bile.

Ama soğuk faranjitini azdırıyor, antrenmanlardan sonra iki gün hasta geziyordu.

Ne fark eder, hastalıkla geçecek olan iş günleri olsun.

Geçen sene düşüp köprücük kemiğini kırmıştı.

Bir kemik aynı yerden iki kere kırılmaz! Koca adam, kendine bakamayacak mı?

Kalbi küt küt atarak alışverişi bitirdi ve zarif hareketlerle sayfayı ekranın altına indirdi. Nerede kalmıştı? Karşısına yine yeniden binlerce dikdörtgene hapsedilmiş rakamlarla

dolu excel dosyası çıktı. Rapor onunla dalga geçer gibiydi.

“Of!” ağzından fışkıran nidayı tutamamıştı.

“Ozan, senin de canın sıkkın, değil mi?”

‘Nereden çıkarıyor bu manyak kadın bunları ya’ isyanı aklından ılık hızıyla geçerken sesi, güçlü olarak kurguladığı karakterine ihanet edercesine titredi, “Ne-ne, n’oldu ki?”

“Yok iç çektin de, sen de benim gibi hissediyor musun diye merak ettim. Delirmek üzereyim. Stresten ter içinde kaldım sabahtan beri. Kendimi çiftliklerdeki tavuklar gibi hissediyorum. Bekledikçe stresten şişen, şiştikçe kıpırdamayan ve kesilmeyi bekleyen, elinden hiçbir şey gelmediği için önüne ne konulduysa yiyen... Sabahtan beri şu mavi/yeşil mısır patlaklarından dört paket yedim.”

Ozan kendini sığırlara benzetmişti. Kadınlar, doğurganlık özelliklerinden olacak, benzetme yapma haklarını tavuktan yana kullanıyorlardı. Süslü Melda susmak bilmiyordu. Ozan kestirip atmak ve böylece şirketi zor durumda bırakma planlarına sinsice devam etmek istiyordu.

“Yok, ben iyiyim.”

İşte iletişimin sonu, empatinin olmadığı yerde tükenen insan ırkı profili... Bu ırk plazalarda yetişiyor ve dışarda hayatta kalamıyordu. İletişime geçmek, kendini karşıdakinin yerine koymak ama yeri geldiğinde bildiğini okumak, işine geldiğinde canımlı cicimli konuşarak çalışanın hayatını, hiçbir özel uğraşı kalmamacasına ele geçirmek, işine gelmediğinde kapı arkalarından saldırıp ya da telefonla kuytuya

çekip kıcına hain bir tekme basmak. Giderken de çalışanın en kıymetli hazinesi olan fotoğraflarını, gizli yazışmalarını, internette özenle belirlediği adreslerini, e-posta listelerini, hepsini hepsini ele geçirmek! Buna bir son verme, bu bağımlılığı ortadan kaldırmanın zamanı gelmişti de geçiyordu bile!

Ozan içindeki heyecana yenik düşüp ayağa fırladı. Fırladığı gibi de Melda'yla ikisini ayıran separatörün boyunu aşip Melda'yla göz göze geldi. Melda ağlıyordu. Biraz önce söyledikleri yüzünden mi? O an özgürlüğü için mücadele kararı alan bir erkeğin en büyük ayak bağıнын gözü yaşlı bir kadın olabileceğini hissetti. O sıcak gözyaşlarıyla yumuşayıp, birlikte mısır gevreği yiyerek birbirlerini ağırlayabilirlerdi. Böylece rahatlayan ruhlar asla beklenen ayaklanmayı gerçekleştiremeyeceklerdi. Arkaik atalarıyla bilinçdışı bir bağlantı hatta elektrik çarpması yaşadı. Yumruklarını sıkıttı, göğsünden gırtlığına doğru ilkel bir çığlık yükselirken... Birden telefonun çığ sesi kübikilını doldurdu ve tüm çalışma alanında yankılandı. Hafif de olsa devam eden tüm fısıltılar kesildi. Birkaç baş, kübikıllarının seperatörlerinden merakla yükseldi ve Ozan'la göz göze gelen tüm gözler hızla kaçırılarak çıkan başlar ortadan kayboldu. Telefon sinir bozucu bir ısrarla çalmaya devam etti. Ozan Melda'yla göz gözeydi hâlâ. Melda gözlerini kaçıramayacak kadar yorgun ve kitlenmiş durumdaydı. Ozan çalanın kendi telefonu olduğuna inanmak istemedi önce. Başkasının olmalıydı. Hatta Melda'nın. Melda hiç oralı değildi. Canlı bir cenazeye bakar gibi donuklaşmıştı gözleri.

'Açmasam' diye düşündü Ozan. 'Duymadım desem ve çalışmaya devam etsem. Yaka paça atamazlar ya.' Sonra bugün

yaşananlar bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti. Sabahki stres, hamur hamur kokan teri, soğuk kahvenin ağzında bıraktığı acı tat, üstü alevli forma, görmeyi reddettiği fakat beyninin algıladığı *special collection*¹ ibaresi, bu sebeple fiyatın üçe katlandığını fark etmek istemeyen vurdumduymazlığı, siyah sopenin cazibesi, dolarlar, dolarlar ve kredi kartı borçları... NEDEN BEN?!

“A-a-lo?”

“Ozan? Sen misin?”

“Evet... benim... Hakan Bey?”

“Sesin bir garip geldi de, yanlış mı aradım diye düşündüm.”

“Yoo-k yook. Ben-im Ozan.”

“Ozan iyi misin?”

“Yoo-k, yooook, iyiyim.”

“Neyse, perşembe günü yapacağım sunum için birkaç rapora daha ihtiyacım oldu. İki gün içinde hazırlamamız gerekiyor. İş planını ona göre revize etmen için aradım.”

“İki günlük iş planımı mı?”

“E bana da bir gün ver. Üstünden birlikte geçeriz.”

“Veririm Hakan Bey, tabii. Siz bana istediğiniz raporları mail atın,” artık buradan sonra tüm ofisin duyması için sesini yükseltmişti, “ben iki gün içinde size gönderirim.”

Genel müdür yardımcısının bu telefonuyla kalışı garantilenmiş olan Ozan yerine oturur oturmaz satış raporunu açtı. Sonra ekranın altına indirdiği alışveriş sitesinin yanıp söndüğünü fark etti. Yeni bir duyuru yapabilmek için işaret

1 Özel koleksiyon

veriyor olmalıydı. Satış raporunun üstünü kapatıp hayatını renklendirmek için... bir kaska ihtiyacı olduğunu hatırladı. Belki kasklarda indirim yapmışlardı. Siteyi ekranında büyütürken tek hamleyle cüzdanından kredi kartını çıkardı.

SERAP

Sabah erkenden uyandı. Tokyolarını ayağına geçirip aceleyle banyoya girdi. Aynada hafif toplu yüzünü inceledi. Sarı ayva bıyıklarına baktı. Seher Ablası almamış, siyahlaşır demişti. Ama vardı işte. Pala demesindi ona. Yok yok, demezdi. Parmaklarını dudaklarında gezdirdi. Beğendi kendini. Sabah mahmurluğunu beğendi. Kabarık saçlarını iyice kafasına yapıştırıp yeşil bir lastikle ensesinde toparladı. Ezik görünüyordu. Hemen açtı saçlarını. Omuzlarından aşağı dağıldılar. Çok gürdü, mutlaka toplaması gerekiyordu. En korktuğu şey ya olursa? Yüzerken saçları boynuna dolanır, ağzına girer, onu boğarsa? Saçlarını sıkı sıkı lastiği iyice dolayıp atkuyruğu yaptı. Tekrar genç oldu. Denize gidiyordu.

Çıt.

Kapı sesi mi? Babası ancak gece yarısı gelecekti. Çift vardiya çalışıyordu. Dün gecedен beri yoktu. Ama ya bir şey olduy-

sa? K r n taşı gibi... Bütün planları bozulacaktı. Allahım ol-
masa... Başıını banyodan koridora uzattı. Fısıltıyla seslendi.
“Sevgi?”

Ses yok. Biraz daha yüksek ve sert,
“Sevgi!”

Dinledi. Tam ağızını açacak, tekrar bağıracak, derinden bir
“Hı?”

“Babam daha gelmedi değıil mi?”

“Yok kızım ya, y r  git hangi cehenneme gideceksen! Sa-
bah sabah...”

Sevgi iyi kızdı. Ablası.     yaşı büyük ama cinsi küçüktü
onun. Serap nasıl boylu posluysa Sevgi kısacıktı. Serap bal
rengi sa lı, zayıf acık; Sevgi kara ama kiloluydu. Serap’ın
kalçası yoktu. Bir tek yüzü yuvarlacıktı. Sevgi uzun suratlı
ama koca popoluydu. Yani biri neyse diğeri o değıildi. Na-
sıl olmuşt ? Aynı anadan çıkma, aynı babadan döllenme
iki kız kardeş gece gündüz kadar zıttı işte. Sevgi’yi severdi.
Ama o kadar. Ona karışmadığı için severdi. Destek olmasa
da köstek olmadığı için. Bir yabancıyı ne kadar sevebilirse
o kadar.

Evden bir an önce çıkmak istiyordu. Yüzünü yıkadı, hızla
işedi. Donunu yukarı çekmeden çıkardı, eline aldı. Acele
odasına geçti. Kapıyı kapadı. Üstünü başıını yere atıp çıplak
kaldı.  ıplaklığından utandı. Yalnızdı ama eşyalar bakıyor-
du sanki. Gardırop, üstündeki hur , başucundaki saat. He-
men eliyle önünü kapadı. Komodinin  st çekmecesini diğeri
eliyle açıp s tyenlerin arasından lacivert bir mayo çıkardı.
 ekiştiren çekiştiren üstüne giydi. Olmuşt  işte. Güldü. D n

olan bugün olmayacak mı? İnanamıyordu Seher Abla'nın bir zamanlar bu kadar zayıf olmuş olabileceğine... Bu mayoyu üstüne olsa da olmasa da on sene saklamasına... Annesinin mayosu var mı diye bakmıştı. Annesinden ne kalmıştı ki mayo kalacaktı? Babasının gazabından ne kurtulmuştu ki mayo kurtulsundu? Dün ağda yapılmış pürüzsüz bacaklarına baktı. Bembeyazdı. Şortunu giydi.

SEMİH

Semih önce Serap'ın bacaklarını gördü fakat bakmadı. Doğrudan gözlerine baktı ki kız yanlış anlamasın. Amma beyazlar, diye geçirdi içinden, hiç gün yüzü görmemiş bu kız. Vakit geçirmek için oynadığı çakıyı çıt dedi kapattı. Serap gelip doğallıkla Semih'in yanaklarından öptü. Rahat kız işte.

Serapların evinin bir arka sokağında buluşmuşlardı. Semih patronun Anadol kamyonetini bir günlüğüne almıştı. Yalvarmıştı herife. Fazla çalışıp söylenmeyecek, bir de patrona *bi paket malboro* alacaktı. Buluşma yerine yarım saat önce geldi, gazı harcamamak için arabayı istop ettirip bir gölgeliğe çekti. Beklerken dut ağacının altında dolanıp durdu. Çoktan olmuş dutlar yerlere düşmüş, sinek yapmış, baygın baygın kokmuştu. Heyecanlıydı. Tek tük manitaları olmuştu ama bu kız farklıydı. İstiyordu onu. Serap çok güzeldi. Bir de kızı düşününce midesi kasılıyordu. Ama bunu kimseye açık etmemişti. Karizma çizilir, o pezevenkler anlamaz, dalga geçerlerdi. Her şeyle dalga geçtikleri gibi... Kimse birbirine gerçekte ne olup bittiğini söylemezdi. Sadece olması gereken anlatılır, parsa toplanırdı. Gerisini delikanlılık örtüsünün altında kendi kendine hallederdin.

Gün daha yeni yeni kızmaya başlıyordu. Kamyonete bindiler. Camlar sonuna kadar açıktı. Serap dirseğini camın çerçevesine yasladı. Kolundaki sarı tüyler güneşte parladı. Semih gazı kökledi. Yola çıktılar. Aralarında Serap'ın sırt çantası duruyordu.

“Yanına güneş kremi aldın di mi?”

“Almadım.”

“Çok beyazsın. Haşlanırsın akşama...”

“Çok güneşte durmam zaten. Hoşlanmıyorum.”

Semih'in kasıkları alev aldı birden. Serap'ı gölgede düşündü. Yok yok, bir odada. Kapalı bir yerde. Yanında düşündü. Milletin ortasında değil, yalnız düşündü. Kendisine hayran hayran bakarken hayal etti. Düşündükçe sertleşti. Deniz şortunun üstünden penisi belli olacak diye korktu. Anlar mı acaba? Canı yanmaya başladı artık. Saymaya başladı. 1, 2, 3, 4, 5 ...

Serap aniden yüzünü Semih'e çevirip sordu.

“Kilyos'a gidiyoruz değil mi?”

“Hı hı” 10, 11, 12... Dikkati dağılmıyordu bir türlü.

“Çocukken oraya pikniğe gitmişiz ama hatırlamıyorum.”

Serap sakın sakın camdan bakıyordu.

“...” 16, 17...

Semih'ten cevap gelmeyince yüzünü tekrar Semih'e çevirdi. Delikanlı kızarmıştı.

“Sıcak, di mi?”

“Hı hı” 20, 21.

Semih haline lanet etti. Kahretsin! Aptal herif, aptal, aptal...
...24, 25 ve nihayet 26'da normal düşünmeye başlayabildi. Bu kadar abazan olmasaydı böyle uçan kuştan etkilenmezdi. Delikanlılığa yedirememiş, arkadaşlarına yalan söylemişti. Daha hiç sifтахı yoktu. Yapamamış, cesaret edememişti. Bunu fark ettikçe kimseye itiraf edememişti. Şimdi de kontrolü kaybedince ter attı. Kokmaktan korktu. Burnunu omzuna siliyormuş gibi yapıp koltukaltını kokladı. Oh yarabim! Yoktu bir şey. Serap vardı işte. Yanındaydı ve yüzmeye gidiyorlardı. "Ulan şanslı pezevenk!" demişti İbo. Şanslıydı ya... Kimin böyle cillop manitası vardı? Ha şöyle, kendine gel. Direksiyonu daha sıkı kavradı. Yol kavisler çizerek ormanın içinde ilerliyordu.

SERAP

Araba yol aldıkça Serap'ın gözüne bir güneş giriyor, bir gölge düşüyordu. Rahatsız oldu, yüzünü buruşturdu.

Semih kendisinden heyecanlıydı. Belli. Kıpırmızı olmuş, konuşamamıştı bile. Bu çocuk resmen kendisine kesikti. Anlamış, biraz olsun rahatlamıştı. Çok hızlı karar vermişlerdi. Seher Abla'sı biraz ittirmiş, bu da tamam demişti. Beğeniyordu Semih'i. Kuaförün hemen karşısındaki beyaz eşya dükkânında çalışıyordu çocuk. Pazuları vardı. Direksiyonu tutarken bile kasları şişiyordu. Yan gözle baktı. Terlemişti. Hep terliydi zaten. Mahallede ter kokardı. Ama şimdi bir tıraş losyonu sürmüştü. Yanaklarından öperken fark etmişti. Keskin, ekşimsi bir koku. Hoşuna gitti. Özenmesine sevindi. Serap için... Delikanlı saçlarını jölelemiş ortaya doğru havaya dikmişti. Serap kuaförde müşterilerinin topuklarını törpülerken başını kaldırıp dışarıya ba-

kardı. Bazen, tutulan boynunu arkaya atmış rahatlatmaya çalışırken, tüm ciddiyetiyle çalışan Semih'i yakalardı gözü. Semih kaşlarını çatmış bu külüstür Anadol'a malları ya yükler ya da indirirdi. Mahallede yolunu gözlediği mavi Anadol. Yan gözle Semih'e baktı. Kuaförün camından bir an gördüğünde olduğu gibi içi hopladı. Dokunmak istedi. Dokunmadı, çekindi. Bu gün gerçek olsun diye kendinden çok ödün vermişti. Daha fazlasını yaparsa hafif kız olurdu. Olmasıydı. Önüne gelenle yatıyor sanırlardı. Oysaki Serap hiç şey yapmamıştı. Birkaç kere öpüşmüştü. Bir seferinde de memelerini sıkılmıştı bir çocuk öpüşürken. Sevmemişti, korkmuştu, elini ittirip ayrılmıştı çocuktan. Şimdi iç çekip Semih'e baktı. Mavi Anadol'un boyası kalkmış, yer yer pas tutmuş kapısına dokundu. Semih gazı kökledi. Anadol titredi ve öne doğru atıldı.

SEMİH

Frene basıp gölgelik bir yere park etti. Bütün toz toprak açık camlardan kamyonetin içine doldu. Serap çantasını aldı. Kapıyı çarpıp kapattı. Semih 'Ha supanallah!' diye içinden söylendi ama uzatmadı. Uzatmazdı, kıyabilir miydi? 'Helal olsun kız sana, patrona bir değil iki paket malboro alırız. Yeter ki senin yüzün düşmesin.'

Halk plajının gürültüsü park ettikleri ağaçların oraya kadar ulaşmıyordu henüz. Sanki yalnızdılar. Ama olmadıklarını ikisi de çok iyi biliyordu. Hemen ağaçlardan sonra çoluk çocuk, kıyamet, ahiret, dünya, insan insan insan... Her şey perdenin hemen arkasında, çok yakın ama bir yandan da çok uzaktı. Semih etrafta insan olmayınca cesaretlendi. 'Hadi koçum' dedi, 'yapabilirsin.' Rüyaları gerçek oluyordu

resmen. Hayalden de güzel. Elini Serap'ın beline attı. Serap sıçradı. Bunu yapanın kim olduğunu görmek istercesine şaşkın, kafasını çevirdi. Burun buruna kaldılar. Zaman durdu, sesler kesildi. Semih tokat yerim, diye düşündü. Yemedi. Kızın kalçasını avuçladı, dudaklarına dudaklarını bastırdı. Serap'ın yumuşak dudaklarını diliyle ıslattı. Boynunu kavradı. Kaptırdı resmen. Gözler sımsıkı kapalı... Sonra kız ellerinin arasından zeytinyağı gibi kaydı. Yüzüne bakmadan sahile koşmaya başladı. Semih ortada kalakaldı, bozuntuya vermeden yürüdü.

SERAP

Serap çantasındaki sandviçlerden birini Semih'e uzattı. Denize girmek, çıkıp güneşin altında kurumak, birbirlerine dokunduklarında heyecandan ölmek, etraftaki ailelerin bakışlarından soyutlanmaya çalışmak, kumda yürümek, kumlanmak, kalp çarpıntısı ve konuşmak, durmadan, dinlenmeden konuşmak inanılmaz iştahlarını açmıştı. Semih ağzını kocaman aç aça sandviçi ısırmaya başladı. İki ısırıkta yarılammıştı resmen. Bir yandan da halı sahada nasıl sakatlandığını anlatıyordu.

“Herifçioğlu topa abanıcam diye dizime bastı.” Bir ısırık... Ağız dolu... “Resmen dizim öbür tarafa döndü. Hayvan herif!” Yutkunma... “Lif mif kalmadı.” Bir ısırık daha... “Münüsküs' dedi doktor.” Son bir ısırık... “Sen misin bana binen, ben de burnunu kırdım herifin, altta kalır mıyım?”

“Afiyet olsun.”

“Sağ ol.”

Semih yan gözle bir baktı Serap'a. "Hadi gölgeye geçelim, şu ağaçların altına. Haşlandık çok fena."

Semih çantayı sırtlandı, Serap havluları topladı, yürümeye başladılar. Ağaçların arasına geldiklerinde sahilin görünmediği, korunaklı yerler olduğunu fark ettiler. Kayaların arasında ikisinin sığabileceği üstünü şemsiye gibi ağaç dallarının kapattığı yere havluları serdiler. Güneş yorgunluğu ve hafif esen rüzgâr hemen uyuttu onları. Serap rüyasında babasını gördü. Evde yemek yiyorlardı. Babası annesini anlatmaya başlıyordu. Küfrediyordu. Orospu, diyordu. Sonra da ağlayarak, ananın saçları aynı seninkiler gibi bal rengiydi, diyordu babası. Serap ayaklarından alev alıp yanmaya başladığını fark etti. Kendini kurtarmak için ayaklarını sallamaktan başka bir şey yapamıyordu. Alevler canını acıtıyordu. Babası ağlıyordu. Neden beni bıraktın gittin Semra, diyordu. Serap da ağlıyordu. Babasını o mu terk etmişti? Hatırlayamıyordu. Annesinin onu öptüğünü hatırlıyordu. Annesi de çok ağlıyordu. Canı yanıyordu. Çok yanıyordu. Birden gözlerini açtı. Semih'le göz göze geldiler. Semih'in yanakları ve dudakları kızarmıştı. Serap ayaklarının güneşte kalmış olduğunu fark etti. Kim bilir ne kadar zamandır gölge yer değiştirmiş, çıplak güneş ayaklarını yakmıştı.

"Beni bacaklarınla dürttün, uyandım," dedi Semih. Sesi boğuklaşmıştı. Der demez Serap'ı öpmeye başladı. Elleriyle Serap'ın göğüslerini avuçluyordu. Serap'ın da canı Semih'i çok istedi. Apış arası yandı.

"Bikinin yok muydu?" dedi Semih, kızın mayosunu omzundan sıyrırken. Etraftan görülecekler diye Serap tedirginlikle başını kaldırmaya çalıştı. Semih üstlerine havlusunu alıp kı-

zın üstüne çıktı. Havlusuyla ikisini de kamufle etmeye çalıştı. Serap ağız dolusu güldü.

“Sus kız, duyacaklar!” Serap bacaklarını açtı, vücudu doğallıkla Semih’i sarmaladı. Semih’in sertleşmiş penisini hissetti. Dilleri birbirine dolandı. Aynı filmlerdeki gibi... Seher Ab-la’sının yüzü geldi gözünün önüne Serap’ın. Sonra hemen unuttu. Nefesleri sıklaştı, bedeninin kontrolünü yitirdi Serap. Arzuyla doldu, taştı. Ne yapacağını bilemeden Semih’in çıplak sırtını okşamaya, kendine bastırmaya başladı. Sonra Semih birden hızlandı. Şortunu seri bir şekilde indirip penisini çıkardı. Serap’ın beline inen mayosunu daha fazla sıyıramadı. Bu sefer mayonun ağını yana ittirip kızın içine hemen girmek istedi. Ama bunu can havliyle acele acele yapmaya çalışıyordu. Serap ona nasıl yardım edeceğini bilemedi. Semih bir iki kasıldı ve Serap’ın üstüne yığıldı. Serap bacaklarının arasında bir ıslaklık hissetti. Yapış yapış...

Semih hızlıca toparlandı. Şortunu çekip hiçbir şey söylemeden denize doğru koşmaya başladı. Serap mayosunu üstüne geçirip sandviçlerden arta kalan peçetelerle bacaklarının arasındaki ıslaklığı temizledi. Semih’in bozulduğu hareketlerinden anlaşılıyordu. Onu beklemenin daha doğru olacağına karar verdi. Doğruldu. Oturduğu yerden Semih’i izledi.

SEMİH

Araba geldiği dolambaçlı yollardan geri dönüyordu. Camlar sonuna kadar açıktı. Serap dirseğini camın çerçevesine yasladı. Semih gazı kökledi. ‘Allah belamı versin. Rezil oldum. Herkese anlatacak!’ Aralarında Serap’ın sırt çantası duruyordu. Semih Serap’ın suratına bakamazdı artık. Serap arada

bir ters V halindeki kaşları ve yalvarır bakışlarını Semih'e çeviriyordu. Semih yola kilitlenmiş sanki o orada değilmiş gibi davranıyordu. Serap her şeyin kendi suçu olduğunu düşünüyordu. Yanlış bir şey yapmış olmalıydı. Bu kadar isterken her şeyi berbat etmiş ve Semih'i utandırmıştı. Eve varmadan konuşmaları gerektiğini düşündü Serap. Fakat Semih tüm sorularına kısa ve sert cevaplar vermiş, bir an önce yola çıkmak istediğini söylemişti.

Serap'ın evinin arka sokağına geldiklerinde mavi Anadol'un kapısını yavaşça açtı Serap. Semih onun tarafına bakmıyordu bile. Kız gitsin de bu işkence bitsin istiyordu. Yatağa girip çıkmamak istiyordu. Ne diyecekti elaleme? Yok anlatmayacaktı. Unutacaklardı. Bu rezaleti kuma gömecek, o mahalleye de bir daha girmeyecekti. Mavi Anadol'un da güneşin de bu kızın da Allah belasını versindi. Antrenmansız olmanın acısını hayattaki en büyük cezayla çekmişti. Utanç içindeydi. Başka yolu yok, unutacaktı. Hem de kolayca... Parsayı toplamanın başka yolu yoktu. Olmamış gibi davranmalıydı.

"Bir daha görüşmezsek daha iyi olacak." dedi Semih, cebinden çıkısını çıkarırken. Serap'ın yüreği yırtıldı.

"Neden?" diye zor bela sordu Serap. Sanki boğazını kocaman bir lokma tıkamış gibi zorlukla nefes alarak.

"Seni öptüğümü de kimseye söylemem, merak etme."

Semih elinde çıkısıyla oynuyordu. Serap'a bir daha bakmadı.

SAVAŞ



bulutları gökyüzündeki çiftliklerinde biriktirip canları isteyince ağlatır, isteyince güldürürlerdi. Mesela annesi bulutlar kurban bayramında üzgün olsunlar isterdi. Ağlasınlar ki sokaklar yıkansın paklansın... Şeker bayramında da gıdıklar dağıtırlardı bulutları. Günlük güneşlik olsun da gezip tozsunlar... Sahi ya, annesi neredeydi? Seslendi.

“Anne, ben kalktım!”

O kalabalık günler geride kalmıştı. Artık bulduklarıyla oynuyordu çocuklar. Duydukları hakkında haber alıyorlar, ancak gözlerinin gördüğü kadar uzağa gidebiliyorlardı. Yasağı ipini koparıp gitmek. Televizyonlar çalışmıyor, radyolar belli zamanlarda yayın yapıyordu. Komşulardan haber alıyorlardı. Korkuyordu çocuk, bilmediği şeyler oluyordu. O da zaman geçsin diye yeni şeyler bulmaya çalışıyordu. Yeni oyunlar, yeni arkadaşlar... En son bulduğu oyuncağını yastığının altından çıkardı. Sayfalarının yarısı yanmış bir çizgi roman... İki gün önce yan apartmanın yıkıntılarında bulmuştu. Hikâyenin yarısını okuyor, diğer yarısını kafadan atıyordu. Bu sabah da kaldığı yerden okumaya devam etti. Kahramanın taştan yapılmış vücudu bombalara ve kurşunlara dayanıklıydı. Uçaklar üstünden geçerken üfle-yerek onları düşürüyor fakat pilotlarını asla öldürmüyordu. Tükürükten havuzlar yapıyor, pilotları orada tutuyor, onlar da bu şifalı tükürüklerle iyileşiyorlardı. Bir sonraki sayfayı çevirdi. Vücudu kayadan yapılmış kahraman bir insana dönüşmüştü bu sefer. Kırık bir aynaya bakıyor, kendi kendine konuşuyordu. Sayfa orada karalaşmış, yazılar okunmaz olmuştu ama kahramanın insan kılığında şarkı söylediği bakışlarından bile anlaşılıyordu. Çocuğun kulaklarında şiddetli bir rap yankılandı resmen. Bu süper kahramanların

sınır tanımaz güçleri! Sinirle sayıklıyordu elindeki yarım sayfalar. İçlerinde yarım kalan hikâyeyi tamamlamak istencesine haykırıyorlardı. İster istemez çocuk da bu protestoya katıldı. Elleri yarısı yanmış dergiyi savurarak içinden taşan hırsla bağıra çağıra söyledi. Kahramanın boynundaki damarlar çatladı, gözlerinden kırmızı gözyaşları aktı. Yaşları çocuğa bulaştı. Çocuk bir kere daha doğrulup tüm gücüyle içeri doğru bağırdı.

“Anne!”

Eğer arkadaşları bir bir gidiyorsa o da kendine yeni arkadaşlar bulurdu. Hatta bu sıkıcı çizgi romandan başka yepyeni oyuncaklar... Artık tepesi atmıştı. Çizgi kahramandan yanaklarına sıçrayan kırmızı gözyaşlarını ellerinin tersiyle silip döşek üstüne döşek atılarak yükseltilmiş yatağından aşağıya atladı. Yüksek yatağının çevresi de başka bez yataklar, yastıklarla çevrelenmiş, çocuk için bir koruma alanı oluşturulmuştu. İçi pamukla doldurulmuş bir yumurta kabuğu gibiydi odası. Kırılması çok kolaydı, ama şanslıysa kocaman bir adam olana kadar kılına zarar gelmeden de yaşayabilirdi. Öyle demişti annesi evden çıkmadan. İki gün olmuştu bunu söyleyli. Odasından ve şu anda patlamalardan zarar görmüş olsa bile evden ayrılmaması gerektiğini tembihlemişti. Ama artık çocuğun karnı çok acıkmıştı. Odadan dışarı çıkıp yiyecek bir şeyler bulması gerekiyordu. Kapıyı aralayıp başını dışarı uzattı.

“Anne, geldin mi?”

Mahallede keşfe çıktığında karşısına şöyle bir bisiklet ya da lastik bir top çıkmıyordu ki. Bisikletler narindi, parlamayla

zedelenip kullanılmaz oluyor, plastik toplan bombaların ale-
vinden eriyip ortadan kayboluyordu. Ya sonunu asla öğren-
meyeceği mektuplar ya da kim olduklarını asla bilemeyeceği
yarısı yanık fotoğraflar bulacaktı. Annesini bulabilecek miy-
di? Geleceğim demişti. Yiyecek bir şeyler bulup gelecekti.
Babasını bir gün götürmüşler, abisi babasından çok önce
kendi gitmiş, gelmemişti. Ablasından ve onun çocukla-
rından çok uzun zaman önce haber almışlardı, mahalleler
ayrı ülkelere döneli bağlantıları kopmuştu. Çocuğun evden
çıkamaması gerekiyordu ama çıkması da gerekiyordu. Oda-
nın kapısının önünde duran küçük ayakkabılarını ayağına
geçirdi. Acil bir durumda hızlıca giyebilmesi için hazırlan-
mışlardı. Bağciksız, sadece ayağa geçirmelik... Oda kapısı-
nı usulcacık kapattı. Salonda açık bir pencere vurdu. Çok
sert... Çocuk sıçradı, çarpmanın şiddetiyle pencerenin camı
patladı. Çerçeve kendi kendine dövünmeye devam etti.

“Anne!”

Ürkek güvercin adımlarıyla kapıya doğru ilerledi. Karnı gu-
ruldadı, bu seferki sesli hem de. Kapıda durdu. Önce anne-
sini bulacaktı. Sonra da bir bisiklet... Annesiyle dolaşacak-
lardı. En çok bunu istiyordu. O sürecek, annesi arkasından
beline sarılacaktı. Korkmuyordu artık. O kapıdan dışarı
çıktığında taşlaşacak ve tükürüğüyle bütün düşmanları öl-
dürmeden tedavi edecekti. Kapıyı ardına kadar açtı.

TORBA

Koşarak apartmana girdi. Demir kapıyı ardından hızla kapadı. Dışardan gözükmemek için girişteki kolonlardan birinin arkasına saklandı. Bir süre bekledi. Küçücük göğüs kafesi inip kalkıyordu. Takip edilmediğine emin olduktan sonra nefes nefese merdivenlerden alt kata indi. Eteğinin içine sakladığı bir somun ekmek, bir tane plastik torba ve bir avuç hurmaya iyice sarıldı. Hurmaları alırken dükkân sahibinin onu gördüğüne emindi. Eğer görülseydi şimdiye çoktan ölmüş olacağını biliyordu içten içe ama yine de temkinli olması gerekiyordu. Saklandığı yerde yalnız olmadığının düşünenler tarafından takip edilmek ölmekten bile daha can yakıcı olabilirdi. Son iki yıldır birçok kez ölmek istemişti.

Yeni meskenleri yerin altındaydı. Buranın eskiden bir kapıcı dairesi olduğunu tahmin ediyordu. Belli ki büyük bir apartmanın bol bahşişli bir kapıcısı, ailesiyle birlikte yaşıyordu burada. Yağmalanan eşyalardan geriye plastik bir oyuncak

kamyonla tek gözü çıkmış kel bir bebek kalmıştı. Bir de üstünde bulut resimleri olan bir bebek yastığı... Gidebilen herkes gibi, iç savaşın yoğunlaştığı zamanlarda onlar da şehirden kaçmışlardı.

Evin kapısını ittirip açtı. İki fare evin karanlık köşelerine doğru kaçıştılar. Telaşla banyoya geçti, fayansın üstünde boylu boyunca yatan kız kardeşinin yanına çömeldi. Terden ve ağlamaktan yüzü sırılsıklam olmuş kız, bıkkın gözlerle ablasına baktı.

“Ağlama kardeşim, Allah aşkına ağlama artık... Bak yiyecek buldum, gördün mü?” diyerek eteğinin içine zümrüt bir kolye ya da altın bir taş saklamış gibi itinalı, ekmeği ve hurmaları çıkardı. Poşeti buruşturup kenara fırlattı, kardeşinin görmesini istemedi. Sonra kardeşinin dişlediği tahta parçasını ağızından alıp kenara koydu. Acısından bağırmasın diye birlikte aldıkları bir önlemdi bu.

Ablasının getirdiği yiyecekleri görünce kardeşin gözleri parladı. Yanaklarını ıslatan yaşları elinin tersiyle silip kucağına konan yiyeceklere iştahla baktı.

“Diyorum sana, bunların hepsi geçecek, oh diyeceğiz. Çok az kaldı. Şimdi canın çok yanıyor biliyorum ama sabret birazcık daha.” Bir yandan da kardeşinin terden ıslanmış saçlarını okşuyordu. Kızın başının altına koyduğu bulut desenli bebe yastığını düzeltti.

“Bu acın da dinecek, aylar sonra hiçbir şey olmamış gibi, her şey bitti Yarabbim diyeceğiz, seninle dualar edeceğiz, güzel kardeşim, ağlama artık.”

Kız kardeşi, çatlayan bir sesle, “Su” deyip öksürmeye başladı.

Musluktan avucunun içine su doldurup soğuk fayansta yatan kardeşine içirdi. Kardeşe tekrar bir sancı saplandı. Yüzü acıyla buruştu. Tahta parçasını kendi kendine alıp dişlerinin arasına sıkıştırdı. Bağdırmamak için hırsıyla tahtaya dişlerini geçirdi. Doğum iki gün önce başlamıştı, fakat bebek bir türlü çıkmak bilmiyordu.

“Ağlama bebeğim benim, güzeller güzeli, dağ çileği kokulu kardeşim.” Kardeşi kollarının arasında kıvranıyor, ne yapacağını bilemiyordu. “Hatırlasana kız, anam bizi dağ bayır salardı da ellerimize diken bata bata toplardık dağ çileklerini. Hani büyük abim çiçeklerden taç yapmıştı, biz de başımıza takmıştık. Sonra da sakallı bir keçinin sütünü sağmıştık.”

Güldü kardeş. Saçı tepesinde bir hale gibi kabarmış, ter bütün boynunu kaplamış... Yine de çocuk gözlerle gülümsedi. Yanağındaki gamze, zayıflıktan ve yorgunluktan iyice belirginleşti, yanağı içine kaçtı.

“Hatırlıyorsun değil mi sen de? Süt sıcacıktı da hiç beğenmemiştik.”

Tam kardeşler baş başa vermiş kıkırdarken, sancı tekrar vurdu. Bu sefer daha da şiddetle kasıldı kızın bedeni. Ne yapacağını bilememenin verdiği çaresizlikle sarıldı tekrar kardeşine, onunla birlikte ağlamaya başladı.

Sığınma evinde tanıştıkları Xezal onlara kol kanat germiştir. Doğum başladığında da Xezal’le birlikte olacaklarını hayal ediyorlardı. Xezal kızlara doğumun nasıl olduğunu anlat-

maya çalışmıştı. Yalnız kalırlarsa başlarının çaresine bakabilmelerini istiyordu. Sancılar sıklaşır, diye başlıyordu, kızlar onu dinlemeyip oyun oynamaya devam ediyorlardı. İttirmelisiniz... çocuk çıkmazsa kardeşinin bacaklarının arasını kesmen gerekebilir... bak daha çok küçük kardeşin, doğum kolay olmayacaktır... bebek doğduktan sonra çocuğun kordonunu keseceksin... BENİ DİNLEYİN! Bir tane tokat patlatmıştı büyük olana. Kardeşin daha on iki yaşında... Sen? Sadece iki yaş büyüksün. Hiç doğum gördün mü? Yok. Yalnız kalırsanız nasıl yardım edeceksin kardeşine? Yine de dinlemek istememişlerdi.

Anneleri, abileri, babaları öldükten sonra Xezal kalır, hiç gitmez sanıyorlardı. Kader onlara bu kadar haksızlık yapmaz diye düşünüyorlardı. Ama Xezal ve sığınma evindeki diğer kadınlar, bir sabah pazara gitmek için evden çıkmış, geri dönmemişlerdi. “Bomba patladı” dediler, “hepsi öldü” dediler, bunu duyan çocuklar sığınma evini terk etti. Birbirinden kötü hikâyesi olan onlarca çocuk bilinmeyen yerlere dağıldı. Yapılması gereken tek şey, başının çaresine bakmaktı. Kızlar da böylece şehrin karanlık deliklerine kaçtılar ve saklandılar.

Küçük kardeş daha çok kasıldı. Bu seferki kasılmanın diğerlerinden farklı olduğunu hissetti ikisi de. “İttirmelisin” diye fısıldadı kardeşinin kulağına. Yastığı kenara fırlattı, iki bacağının arasına aldı kardeşini. Kardeşi bir yandan ıkınıyordu, bir yanda da abla, kızın karnına bastırarak bebeği dışarı doğru ittirmeye çalışıyordu.

Kardeşinin ağzındaki tahta düştü. Kız haykırmaya başladı. İçindeki acıların hepsini bağırarak banyonun çıplak duvar-

larına, apartmanın merdiven boşluğuna, şehrin sokaklarına saçtı. Bağırarak ciğerlerinin içini döktü. Bir zaman sonra incecik bacaklarının arasından bebek sökün etti. Kız, ablasının kollarında kendinden geçti. Abla sakince kız kardeşinin başını bulut desenli bebe yastığının üstüne yerleştirdi. Saçlarını okşayıp usulca öptü alnından. Sonra eline torbayı aldı. Kardeşinin bacaklarının arasındaki henüz nefesle can bulamamış et parçasını torbanın içine koydu. Torbayı saplarından bağlayıp yere yatırdı. Poşetin içindeki havayı bastırarak dışarı çıkardı. Torbanın içindeki beden kımıldadı, kımıldadı, kımıldadı. Nefes almaya çalıştıkça torba daha çok yapıştı. Sonra kımıldı bitti. Kız, daha önce aşırıldığı bıçakla kız kardeşinin bacaklarının arasına sokuldu. Organının içinden çıkan kordonu iki üç hamlede kesip kopardı. Sonra torbanın düğümünü açıp kordonun kalan kısmını içine sokuşturdu.

Kafası hâlâ kardeşinin çığlıklarıyla doluydu. Banyonun bir kenarına çömeldi. Kulaklarını avuçlarının içine aldı. Annesinin çığlıkları tekrar beyinde yankılanmaya başladı. Abisi, çıkamasın diye onu gömme dolabın içine bağlayıp annesine yardım etmek için yalnız başına dışarı çıktığında patlayan silahın sesini duydu tekrar. Evi basan silahlı milislerin kız kardeşini saklandığı yerde bulduğunda attıkları sevinç nidalarını duydu. Neden canlı bırakmışlardı ki kızı, daha çok acı çeksin diye mi? Ölmemişti kız kardeşi, yaşamıştı. Yaşamaya devam edecekti hatta, daha cocuktu, unutturdu. Kulaklarındaki uğultuyu avuç içleriyle bastırmaya çalıştı. Ağladı, ağladı kız...

ÇİKOLATA

Sigarasına bir fiske vurup yere savurdu. Havada birkaç tur atıp yeri bulan izmariti ayakkabısının burnuyla ezdi. Hırsla. Ciğerinin derinliklerinden gelen balgamı yere tükürdü. Gü-rültüyle sümkürmüştü. Her şeyi artistliğin kitabına uygun yapmaya çalışıyordu. İşin raconu neyse o. Eli bıyıklarına gitti. Tüy gibi bıyıklarını haftada iki gün jiletleyip takip eden iki gün uzatıyordu. Sertleşmiş mi diye kontrol ediyor, zayıflıklarını görünce yılmıyor, aynı işleme devam ediyordu. Bu bir askerin sabırla nöbet tutması gibiydi. Karanlığa doğru aynı dikkatle bakmak ve bir şeyin olmasını beklemek. Ne zaman olacağını asla bilmeden durmak ve beklenen gerçekleştiğinde tamamen hazır olmak. Sabrının ve uğraşılarının sonunda başarıya ulaşacağını, bıyıklarının sertleşeceğini, bu ritüellerin bir işe yarayacağını biliyordu. En azından buna inanıyordu. Her şeyin daha iyi olacağına inandığı gibi, hayatta kaldığı ve kalacağı gibi. Omzuna dayadığı tüfek köprücük kemiğini sızlattı. Etrafına bakıp temkinli, yere indirdi. Tüfeğin namlusu yukarı bakacak şekilde kabzayı ayakucunun hizasında yere dayadı.

Gözlerini gökyüzüne dikti. Bir jet, mavi semada beyaz bir yara açarak ilerliyordu. Çok uzakta olduğunu, jeti kullandığını, içinde olup aşağıya baktığını, kendini yukardan bit gibi gördüğünü hayal etti. Dudakları aralandı ve alt çenesi sarktı. Sonsuz mavilikte süzülme hissinin, denizin altında yüzmek gibi bir şey olup olmadığını düşündü. Denizin altında da her şey maviye çalan bir renge dönüşüp soluyordu. Şimdiyse gözleri aydınlıktan kamaşmış, her şeyin üstünü çölün sarı ışığı örtmüştü. Her yaz ailesiyle gittiği Akdeniz kıyıları aklına düştü. Şehrin dibinden başlayan denizin uçsuz bucaksız görüntüsü gözünün önüne geldi. Beyaz kan akıtarak gökyüzünü yaran jete uzun uzun baktı.

Ensesine yediği şaplakla kendine geldiğinde dudaklarının kenarından salyasının akmaya başladığını fark etti. Elinin tersiyle salyayı sildi. Sinirden gözü dönmüştü. Arkasından sessizce gelip ona şaplak atan delikanlıya döndü. Ondan yaşça büyük oğlanın fiziksel gelişimi karşısında içine düşen zehirli kıskançlığı engelleyemedi. Hepi topu dört yaş vardı aralarında. Karşısındaki on altı yıllık vücudun sağlıklı, sesi kalınlaşmış, boyu uzamış, gelişen kaslarla yapılanmış fizyolojisi karşısında ister istemez omuzları düştü. Yenilgiyi baştan kabul etti. Karşısındaki delikanlı konuşmaya başladı. Asap bozukluğundan herifin söylediklerini ilk anda kavrayamadı. Sanki şaplakçı pislik suyun altından konuşuyordu. Boğuk, yayvan, çok uzaklardan sesini duyurmaya çalışırmış gibi. Birden, öylece düğmesini çevirip cızırdayan radyonun kanalını netlemişsin gibi kelimeler akmaya başladı. Ulan! Anasına sövmeseydi bari. Kaç ay olmuş haber alamadığı kız kardeşine saydırıyordu bu sefer de. Ah hele müstakbel karısı-bıyıkları çıkar çıkmaz inşallah onun da hayırlı bir kısmeti olacaktı- hakkında atıp tutmaya başladı mı, her başa çık-

madığı durumda olduğu gibi, çok engellemeye gayret etse de, olmasını hiç ama hiç istemese de dudaklarının kenarları aşağı doğru çekilmeye başladı. Lafa giremiyor, söyleyecekleri boğazında düğümleniyor ve çenesi şiddetle titriyordu. Ne kadar engellemeye çalışıyorsa o kadar şiddetle... Tabii biliyordu bir askerin asla silahını yere indirmemesi gerektiğini. Hele nöbetteyse tetik çekilmeye hazır olmalıydı. Arkadaşlarının kaderi ona bağlıydı, evet, bunu da çok iyi biliyordu. Namlusu kellesine doğrultulmuş bir silahın veremeyeceği zarar yoktu. Yanlış bir hareket beynini dağıtabilirdi... Nerede kopmuştu, nerede dalmıştı, neden yorulmuştu bilmiyordu. Bu herif de karşısına geçmiş sövüp duruyordu, *itoğluit* işte. Yok yok bir de bu eksikmiş gibi gözleri yanmaya ve yaşlar fışkırmaya başladı. İçini çeke çeke ağlamasına, *oğlancık* olmasına ramak kalmışken, karşısındaki iri yarı çocuk, ağır bir tokat oturttu suratına.

DİKKATLİ OLACAKSIN! TAMAM EFENDİM, DE BANA! HEPİMİZİN HAYATTA KALABİLMESİ İÇİN UYUMAYACAKSIN! TAMAM EFENDİM, DİYECEKSİN! ve küfürler, sokmalar, çıkarmalar, koymalar, kaldırmalar ve uzayan ve bahsi geçen tüm işlemlerin ailesindeki herkese yapıldığını haykıran, bitmek bilmeyen azarlamalar... Nerede kopmuştu şu ip? Nasıl bu kadar aşağılık bir konuma düşebilmişti? Onuru? Haysiyeti? Gururu kırılmıştı! Tüfeğini kavradı, aynen öğrettikleri gibi vücuduna çaprazlama bir şekilde bitiştirerek, arkasına bakmadan koşmaya başladı.

Karargâh olarak kullandıkları bina şehir dışında, etrafı çakıl tepeleriyle çevrili kıraç bir arazinin ortasındaydı. Arazi boyunca çılgınca koşuyor, bir yandan da anıra anıra ağlıyordu. İyi bir savaşçı, tam bir asker, yeterli bir yoldaş olamamıştı.

Hep eksikliydi. Boyu kısaydı, sakalları daha çıkmamıştı, yeterince güçlü, olması gerektiği kadar akıllı değildi. Bir süre sonra o çok yükseklerdeki jetin tekrar görüş alanına girdiğini fark etti. Hani olmaz ya, koşa koşa onu takip etse, indiği yerde pilotun başını tüfeğiyle patlatsa, kendi binse, uçsa uçsa uçsa... Koştı. Ciğerleri yana yana koştı. Baktı uçağa yetişmesi mümkün değil, kendini en yakın çakıl tepesinin üstüne attı. Nefeslenmeye çalışırken hıçkırmaya devam ediyordu. Karargâh artık onlarca çakıl tepesinin arkasında kalmış, gözden kaybolmuştu. Onun sesini artık hiç kimse duyamazdı. Rahatça yerleri döve döve ağlamaya, bağırmaya devam etti. Çakılları avuçlayıp yerlere savuruyordu. İçindeki hırsı, kızgınlığı, siniri, tedirginliği paçalarından yerlere boşalttığını hissediyor, rahatlıyordu. O da koyverdi. İyice...

Botların altında ezilen çakıl sesiyle vahşi bir hayvan gibi irkildi. Kendi çevikliğine kendi de şaşırdı. Silahın kabzasını omzuna dayamış, işaret parmağını tetiğe dayamış, namluyu botların sahibine doğrultmuştu kendine geldiğinde. Zihni bir yerlerde nöbet tutuyordu demek. O ne zaman geleceği belli olmayan fakat bir gün mutlaka gelecek tehlike karşısında hazırlıklı olma refleksiyle doluydu tüm kasları. Fakat kalbi... Burun buruna kaldığı adamı tanıyamayınca kalbi göğsünü acımasızca yumruklamaya başlamıştı. Çıkmak istiyordu. Oğlan içindeki canavarı susturmak için yutkundu.

“Ellerini kaldır!”

Karşısındaki hiç kıpırdamamıştı.

“Hemen diyorum.”

“Tamam tamam sakin ol çocuğum.” Adam sakince cevap vermeye devam ediyordu.

“Ben senin çocuğun değilim!” namluyu tehditkâr bir şekilde adama doğru sallamaya başlayınca adam yola geldi.

“Tamam tamam değilsin. Kaldırıyorum ellerimi.” Oğlan adamı hayatında hiç görmemişti. Onların çetesinden olamayacak kadar yaşlıydı. Bir daha gözleriyle tarttı adamı. Hatta bu adam bayağı yaşlıydı. Kesinlikle otuzlarında olmalıydı.

“Kimsin? Burada ne işin var? Eğer beni cevaplarınla ikna edemezsen, anında vururum seni!” Ağzından köpükler saçarak bağıırıyordu. Bir yandan da zaman kazanmaya çalışıyordu. Belki sesini duyan olur, yokluğunu fark edip arkasından gelmiş olan... Hayatında kimseyi öldürmemişti.

Adamın suratına yumuşacık bir gülümseme yayıldı. Alnı, yüzü aydınlandı. “Tamam evladım, merak etme, ben düşman değilim. Sade...”

“Buna ben karar veririm. Devam et, kimsin? Necisin?”

“Bu yakınlarda gençlerin kurduğu bir çete olduğunu duydum. Ben öğretmenim. Savaştan önce liselerde din dersleri veriyordum.”

“Bana yalan söylemeye kalkma sakın!” Adamı korkutmak için iyice bağırırmaya başlamıştı. Silahı tutan elleri terledi. “Hangi okulda?”

“Söylesem bilecek misin? Daha yaşın lise için küçük değil mi?”

“Bana ukalalık yapma! Burada bir sürü arkadaşım var, hepsinin okulunu biliyorum.”

“Seni ağlatanlar da onlar mı?”

“Bu seni hiç ilgilendirmez. Beni ikna edemedin!” işaret parmağına gücünü vermeye başladı, parmağı basınçla bezazladı.

“Resulayn Lisesi! Halep'te!” adam soğukkanlılığını yitirir gibi oldu. Hızlı ve net cevaplar vermişti. Avuç içlerini gelecek

darbeye karşı kalkan gibi yapıp önüne indirmeye yeltendi.

“Kaldır ellerini! Patlatırım kafanı!”

“Tamam ama anlaştık değil mi?”

“Halep’teki liseleri bilmiyorum. Ee lise öğretmeniyisen ne olmuş yani? Kızılıcak sopasıyla yola mı getireceksin bizi?” Silahın ardından pis pis sırtıtmaya çalıştı.

“Burada yardıma ihtiyaç olduğunu söylediler. Gördüğüm kadarıyla da var.”

“Nerden çıkardın şimdi bunu?” Tedirgin olmuş, ağırlığını bir sağa bir sola vermeye başlamıştı.

“Baksana seni nasıl da üzmüşler.”

“Nasıl?” Omzuna bastırıp koluyla taşımaya çalıştığı silah beton gibi ağırlaşmıştı. Kaslarının titremeye başladığını hissetti. Terliyor ama bir yandan da dikkatini toparlamaya çalışıyordu.

“Buraya kadar yalnız gelmişsin. Özür dilerim ama ağlıyordun, yalnız başına...” adamın sesi iyice yumuşamıştı. Kafasını sağa sola sallayarak, o saldırgan yeni yetmelerin yaptıklarını onaylamadığını belli ediyordu. Oğlana doğru küçük bir adım attı.

“Hop dedim. Nereye geliyorsun? Seni dinliyor olabilirim ama henüz söylediklerine ikna olmadım.” Tam da bunları ezberletmişlerdi çocuk çetesine. Senaryoyu doğru oynadığına emin olmanın verdiği güvenle namlunun ucunu düşürüp omuzlarını dikleştirdi. Biraz olsun kol kaslarını rahatlatmayı başarmıştı.

“Bak, senin üstünde ne kadar sorumluluk olduğunu anlayabiliyorum. Fakat şu silahı indirirsen daha rahat konuşuruz.”

“Ben rahatım.” Omuzlarını arkaya öne oynatmaya başlamıştı. Kasılmaları biraz olsun geçiyor gibiydi.

“Ama seni birileri üzmüş.”

“Ben kızdım. Sadece kız çocukları üzülr.”

“İşte bu yüzden buraya gelmek ve sizlere yardım etmek istiyordum.”

“Ne var benim söylediğimde ki? Anlamıyorum, kızlar üzülmaz mi?”

“Birlik ve beraberlik ruhunu yaşatmak ama bunu yaparken birbirine saygı duymak çok önemlidir. Büyük çocuklar zorbalasmmamalılar. Yani seni istedikleri gibi kızdırmamalılar.” Oğlan kaşlarını çatmış dinliyordu. Ağırlığını şimdi bir öne bir arkaya verip bu şekilde rahatlamaya çalışıyordu. Adamın sesi iyice yumuşadı. Çocuğa müşfik gözlerle bakıyor, ona değer verdiğini hissettiriyordu. “Yirmili yaşlara kadar hepiniz aynı şekilde gelişmemiş oluyorsunuz. Bu yüzden fiziksel üstünlük kuran yaşı büyük çocuklar, küçükleri istedikleri gibi ezebiliyorlar.”

“Sen bunları nereden biliyorsun ki?”

“Benim işim bu, çocukların sağlıklı bir şekilde büyümelerini sağlamak. Ben de çocuk oldum. Senden daha çelimsizdim. İri yarı çocukların neler yapabileceklerini iyi bilirim.”

“Döverler miydi seni?”

“Of hem de nasıl!” adam coşkuyla anlatmaya başladı. “Bir keresinde öyle bir yumruk yemiştım ki Allah seni inandır-sın, çenem çıkmıştı.”

“Çenen mi?”

“Pat diye alt çenem göğsümün üstüne düştü valla.”

“Ya, benim de kolum kırılmıştı. Bizim eve bomba düştü. Bir dolabın altında kaldı kolum. Geçen sene. Ama hemen iyileştım.” Şimdi silahın ağırlığını taşıyan sol koluna gitti gözü, kasları iflas etmiş, tir tir titriyordu.

“Aferin sana! Şimdi iyi misin?”

“İyiyim tabii, canavar gibi...” Söylerken kendi de pek inanamamıştı.

“Maşallah, maşallah! Ben uzun süredir yürüyorum ve burayı bulmaya çalışıyorum. Çok yoruldu, acıktım. Cebimde bir tane çikolata var. Güç kazanmak için bir lokma yemem gerek.”

Çocuğun boş boş baktığını anlamamış gibi devam etti “Sen ne zamandır çikolata yemedin?”

“Geçen sene kolum ezildiğinde hastanedeki doktor vermişti.” Koluna baktı. Titremenin durması için dua etmeye başladı. Fark etmeden dudaklarını kıpırdatmaya başlamıştı.

“Dua mı ediyorsun?”

“Nerden çıktı şimdi?”

“Dudaklarını oynatıyorsun. Dua ediyorsun sandım. İyi aile çocuklarının hepsi günün belli saatlerini dua ederek geçirir. Sen de iyi bir çocuksun.”

“Ben çocuk değilim.”

“Değilsin! Asla ama iyi bir aileden geliyorsun. Bu belli.”

“Evet, babam esnaftı, toptancısı vardı.” Kolundan gözünü alamayacak hale gelmişti çocuk. Tetiği tuttuğu sağ kolunun dirseğiyle alnındaki boncuk boncuk terleri sildi.

“Bak diyorum ki, sen beni arkadaşlarının yanına götürmeden önce bu çikolatayı paylaşalım. Ne dersin? Ama aramızda, kimseye söylemeyeceğiz.”

“Ne çikolatası ya?” Dikkatini toparlayamıyordu.

“Cebimde. Hemen yanımda. Enerji verecek, çok yol yürüdüm ve kaslarım yorgunluktan seyirmeye başladı.”

“Titriyor musun yani?”

“Bacaklarım zangır zangır...”

“İyi gelir mi?”

“Güç kazandırır ve kaslarını besler. Çikolata büyümeyi hızlandırır.”

“Şimdi yersek, güçlenir miyiz yani?”

“Evet ve hiç kimseye bu yaptığımızı söylemeyeceğiz. İki sırdaş gibi. Bu benden sana bir hediye olacak.”

“Kimsenin haberi olmayacak?”

“Olmayacak.”

“Neli peki?”

“Neli seversin?”

“Fındıklı.”

“Bendeki de fındıklı. Şimdi elimi cebime atacağım ve içinden fındıklı çikolatayı çıkaracağım. Birlikte yiyeceğiz. Anlaştık mı?”

Çocuk heyecanla başını salladı. Yavaşça elindeki tüfeği yere indirirken adamın cebinden çıkardığı şeyden güneş sekti, gözünü aldı. Çikolata paketlerinin ne kadar değişmiş olduklarını düşünürken patlayan bir silahın sesiyle irkildi. Yere düşerken son gördüğü şey, gökyüzünden zikzaklar çizerek geçen jetin ardında bıraktığı beyaz dikiş iziydi.

ÜÇ İKİ BİR



KAYIT

*"Hayatı mümkün kılan şey sürekli belirsizliktir;
yani bir sonra ne olacağını bilememek."*

Ursula K. Le Guin
Karanlığın Sol Eli

10 Eylül Pazar - Saat 23.00

İlk kez gerçek bir çük gördüğümde beş yaşında olmalıyım. Anaokuluna gittiğimi hatırlıyorum, işte aşağı yukarı o yaşlar oluyor. Herifin pantolonundan sarkan mosmor, damarlı şeyin ne olduğunu anlayamamış, bön bön bakakalmıştım. Ertesi sabah pedagojik gelişimimden endişe duyan annem "Öğretmeninle konuşacağım," diye tutturmuştu. Lafı uzatmış olacak, artık olayı nasıl dramatize ettiyse, öğretmen derse geç kaldı. Biz de bütün sınıf koridora dağılıp öğretmenimizi aramaya başladık. Okulun emektar hademesi Osman Abi bizi tekrar sınıfa sokmaya çalışırken koridorun diğer ucunda annemle öğretmenimi gördüm göz ucuyla. Annem ağlayarak bir şeyler anlatıyor, öğretmenim omzuna dokunarak onu teselli etmeye çalışıyordu. O an travmasız kafama dank etti; gerçekten başıma çok kötü bir şey gelmiş olmalıydı.

Bir gece önce annem beni bakkala ekmek almaya göndermişti. Her akşamüstü izlediğim çizgi filmin başlamasına çok az kalmıştı. Bu zamansız görevlendirmeye bozulmuştum açıkçası. Keyfim kaçmıştı ama emir büyük yerden olunca itiraz da edememiştim. O yaşlarda ve yıllarda anneye karşı-argüman üretmek söz konusu bile değildi. Bakkala giden en kestirme yol, bir inşaatın içinden geçiyordu. O zamanlar iki-üç katlı evleri tıraş edip yerine apartman dikme modası yeni başlamıştı. Yaygın olarak her mahallede bir iki tane inşaat mutlaka bulunurdu. O alanlardan uzak durmaya tembihliydik. Giderken o yolu kullanmak aklımın ucundan bile geçmedi. Ya cinler beni kaçırırdı ya da en iyi ihtimalle ayağıma kocaman bir çivi batardı. İnşaattan geçmek yemezdi yani. Uzun rotayı koşarak katedip bakkala ulaştım. Taze çekilmiş kahve ve kavrulmuş leblebi kokan dükkâna son hızla dalıp “Ekmek!” diye bağırdım. Acelem olduğu için yerimde duramıyordum. Saat okumayı bile henüz beceremediğim yaşlardaydım. Benim içgüdüsel saatimde zaman çoktan çizgi filmi vurmuştu. Tam eve dönüş zamanı, bakkal amcanın başı kalabalık, evine bir an önce gitmek isteyen yetişkinler sabırsız... Bu fazla hareketli halim şımarıklığıma verildi. Kimsenin sempatisini kazanamayarak kös kös sıranın en sonunda beklemeye başladım. Çok geç kalmıştım. Kışın ortasındaydık, hava bir hayli erken kararıyordu. Ekmeği koynuma yapıştırıp bozuk paraları avucumda sıkarak kendimi sokağa attığımda akşamüstü kızılığı çoktan gitmiş, karanlık çökmüştü bile. Soluk sarı sokak lambalarının iyice ıssızlaştırdığı mahallede in cin top oynuyordu. Akşamın çökmesiyle kazanlara daha fazla atılan kömür genzimi yaktı. Soğuk içime işledi. İki üç katlı evlerin arasından yükselen yeni moda apartmanların gölgeleri mahallenin üstüne düşüyordu. Her kuytu bilinmez canavarlar ağırlıyor ve rüzgâr

çok uzaklardan kulaklarıma kötü büyüler fısıldıyordu. Gelişim yol da artık güvenli olmaktan çıkmıştı. Tüylerimin ürperdiğini çok net hatırlıyorum. İkisi de birbiriyle yarışır şekilde gözüm korkunç gelen rotalardan tabii ki en kısa olanı tercih ettim. Koşarak inşaata daldım.

Sokak lambasının ışığı inşaatın içini tam aydınlatmıyor, gölge oyunları ile görüntüyü neredeyse romantikleştiriyordu. Sivri demirlerin ok gibi fırladığı bir kolonun arkasından kedi sessizliğiyle önüme süzölmüşü adam. Bana dokunmadı, sadece pantolonunun fermuarını açıp organını dışarı çıkardı. O kadar değişik gelmişti ki gördüğüm şey, uzun uzun bakıp anlamlandırmaya çalıştığımı hatırlıyorum hayal meyal. Olduğum yere çakılıp kaldım haliyle. Sonra adamın hırıltılar çıkararak önünden sarkan şeyi kavradığını gördüm ve sıçrayarak uyandım sanki. Gitmeliydim. Tehlikenin bir koku salgıladığını fark etmişim ve bu koku beni kendime getirip oradan hızla uzaklaştırmıştı. Eve vardığımda annem halimden başıma bir şeylerin geldiğini anladı. Gece boyunca annemin boğazını yırtarcasına böğürerek ağlamasından çük denilen aletin korkulacak ve iğrenilmesi gereken bir şey olduğunu öğrendim. Ertesi gün annemin öğretmenim tarafından teselli edilmesi, bu olayda benim de suçlu olduğumu düşündürmüştü. Yaklaşık üç dört yıl sonra başıma benzer bir olay geldiğinde tembihlendiğim gibi çığlık çığlığa kaçacaktım.

Onca anı arasından neden şimdi en saçma olanı aklıma geliyor, bilmiyorum. Memleketimizde mahallede oynayan her kız çocuğu köşe bucakta pipisini gösteren bir sapıkla burun buruna gelmiş. Bu ortak eğilimi kız arkadaşlarımla yaptığımız dedikodulu pijama partilerinde kıkırdayarak keşfetmiş-

tik. Bu gösteri çocukluğumda moda gibi bir şeymiş. Tam da şu anda beynimde bu olayın çakması, içinde bulunduğum durumla bağlantılı olmalı. Bir işi kolayca halletmek için kısa yolu seçmek, bunun farklı tehlikeleri tetiklemesi ve yeni durumun idrakine varamayıp ebleh ebleh bakakalmak. Tabii ki penisle olan ilişkim yaşımla birlikte evrildi. Ama o ilk karşılaşmanın zamansızlığı ve benim saflığımın, bugün içinde bulunduğum açmazla çok ciddi bir bağlantısı olduğunu düşünüyorum.

Bu konuşmayı bir rehabilitasyon merkezinin personel odasında kaydediyorum sevgili dinleyicim. Bu dört duvarı kameralarla örülmüş odada bulunma amacım ne iş ne de keyif. Buranın hastalarından biriyim. Günümüz dertlerinden mustarip bir akıl hastası ya da sinirleri yıpranmış bir kadın diyelim. Sapanca dolaylarında, göle değil dağlara yakın kurulmuş kocaman bir çiftlik. Burayı rehabilitasyona yeni bir bakış açısı getirdikleri için tercih ettim. Aile saadetiyle sarıp sarmalayıp sayfiye hayatının küçük bir modelini kurmuş olmaları fikri, broşürlerini okuduğumda bayağı cazip gelmişti. Şehrin karmaşasından, iş hayatının performans baskısından boğulmuş olarak buraya kapağı attım. Tam nefesim düzeldi, sakinleştim derken şimdi de öngöremediğim tehlikeler yolunu kesiyor. Buraya ait olmadığımı anladığımda kapanın içine çoktan girmiştim. Dehşetle etrafa saldırdığımda artık çok geç olmuştu. Tuzak üstüme kapandı. Kendime geldim; onlarsa iyileşmediğimi düşünüyor. Ayrıcalık elde edemiyorum. Mesela neredeyse üç aydır ailemle görüşemiyorum. Hiçbir şekilde dışarıya mesaj ulaştıramıyorum. Kâğıt-kalem yok, telefon, bilgisayar, tablet -aklına ne gelirse- yasak ve iyileştigiğine kanaat getirmediikleri müddetçe de kullanmana izin vermiyorlar. İyi olduğumu ve asıl derdimin sistemleriy-

le ilgili olduğunu anlatamıyorum, anlattırmıyorlar, anlamak istemiyorlar. O inşaatta, hem de bacak kadarken aldığım tehlike kokusu ve kaçma refleksi, yine çılgınca alarm veriyor fakat sıkıştığım bu yerde kıpırdayamıyorum. Çepeçevre sarıldım, kısıtıldım.

Penisle olan iletişimim nasıl korkudan zevke evrildiyse bu-
rayla olan ilişkiyi de evcilleştirebilirim. Yapabilirim bunu...
Mesela on üç on dört yaşlarıma geldiğimde, minibüste,
otobüste, paydos ziliyle hurra okulun kapısından çıkmaya
çalışırken aletlerini orama burama dayayarak varlığına bir
nebze de olsa alıştırdığım pipiyi ilk kez kavradığımda on
beş yaşındaydım. Sevgilim sinemada gayet romantik bir şe-
kilde film izlerken tutuştüğümüz elimi alıp şeyinin üstüne
koydu. Ben elimi öpeceğini zannetmiştim. Hah, ne saflık!
Avucumun içine yerleşen organla şoke oldum. O an sinema
perdesinde annemin yüzünü gördüm, yemin ederim. Göz-
leri pörtlemiş, ağzı sonuna kadar açık, bademcikleri titreye-
rek çılgık atıyordu. PİPİ Mİİİİ?!! NEE?!!! Tüm öğretilenlere
rağmen kaçmamayı başardım. Elimle gerekenleri yapıp sı-
ramı savdım.

Asıl penis gerçeğiyle yüzleşmem on sekiz yaşında gerçek-
leşti. Sevgilim öpüşme durumundan don indirmeye ışıık
hızıyla geçince burun buruna kaldığım aleti, beni bayağı
güldürmüştü. Haliyle çocuk gurur duyduğu penisinin bo-
yutuyla dalga geçtiğimi zannetmişti. Oysaki ben bu or-
ganla değişmesi gereken ilişkimin stresiyle gülüyordum o
sırada. Yani tamamen sinirsel bir tepki. Kahkahalarım oda-
yı inlettikçe beynimdeki penis kilitleri tek tek açılıyordu.
Arkadaşlarımla şu bekâret meselesini kafamıza takmayaca-
ğız diye sabahlara kadar süren ikna seanslarımızdan sonra

görünce kaçmam mümkün değildi. Sadece biraz daha romantik olabilirdi her şey. Meraktan korkuya, tanışmaktan sosyalleşmeye ve şimdi de benimle ilgili olan tarafına, haz almam gereken haline geçecektik. İlk gece vasat olsa da sonra bayağı sevdim sevişmeyi.

Yaşların büyümesi ve insanların sözde sofistikeleşmesiyle iş hayatında penisin sanal boyutlarına da şahit oldum. Hatta en eğlencelisi buydu diyebilirim. Mesela bir toplantı sırasında ağdalı laflar eşliğinde çıkarılıp masanın üstüne özenle yerleştirilmesini izlemek... Görmemezlikten geleceksin.

Bu klinik bozması yerde romantik bir ilişki yaşamayı düşünemem, kalbim bir aşkı kaldıracak kadar kuvvetli değil. Ama sevişmek bana çok iyi geliyor. Tamamen damardan aldığım anti-depresanlara eş bir etki. Bir de üstüne bu oda-ya girebiliyorum ve şu anda yapmakta olduğum ses kaydını özgürce alabiliyorum. Daha ne?! Saim gibi genç bir bedenle sevişmek gerçekten çok hoşuma gidiyor. “Kazan - kazan” felsefesine dayanan bir anlaşmaya vardık ve ikimiz de memnunuz. Binanın her deliğini gösteren monitörlerin, her durum için farklı bir renkte yanan uyarı ampullerinin, hastalar hakkındaki dosyaları saklayan dolapların ve çekmecelerin arasında kendi küçük dünyamı kuruyorum; Saim içinse iyi bir partner olduğumu düşünüyorum.

Çok geç oldu. Bu kadar geç kalmaktan hoşlanmıyorum. Burada uyku düzeni çok önemli. Bir kere kaçırdım mı kendimi toparlamam zaman alıyor. Aldığım ilaçlar bedenimin saatini kontrol ediyor, uyku vakti geldiğinde uyumamanın bedeli çok ağır. Fakat bu kayıt işine başladım başlayalı da bırakmak istemiyorum. Böyle sansürsüz konuştukça iştahım açılıyor. Daha çok konuşup başıma gelenleri anlatmak istiyorum. Günlük tutmaya başladım sanki... Sele kapılmış sürüklenen bir eşya gibi hissediyorum kendimi, tutunamıyorum, oradan oraya savruluyorum. Bu kayıtlar sayesinde belki tarihe minik bir çentik atabilirim. Dün geceki kaydın bir yerinde 'sevgili dinleyicim' demişim. Sanki beni dinleyen biri varmış gibi... Olacaktı gibi... Belki olur! Bir dinleyen varmış gibi anlatacağım sevgili dinleyicim. Programa telefonla bağlanmak istersen arayabilirsin ama kimse açmazsa küsme olur mu? Biraz daha burada kalırsam gipten sesini duyacak kadar çıldıracağım, o zaman sana da ulaşacağıma inanıyorum.

Durumumu gözünde canlandırabilmen için biraz içinde bulunduğum mekândan bahsedeyim. Bu oda epey garip bir yer. Duvarlar silme siyah-beyaz fotoğraflarla kaplı sanki. Monitörlerdeki görüntüler o kadar yavaş akıyor, insanlar o kadar yavaş hareket ediyorlar ki, ekrandakilerin fotoğraf olmadıklarına inanmak için uzun uzun bakmak gerekiyor. Zamanın bir kenarında asılı kalmış klinik sakinleri... Her yer ama her yer izleniyor. Bu odaya girmeden durumun bu kadar vahim olacağı aklıma gelmezdi. Bu dip bucak görüntülerin başını da benim Saim bekliyor.

Sevişmemizin bir karşılığı olsun istemedim. Gerçekten... Sadece sevişmek; böylece beslenmek, uyumak gibi temel bir ihtiyacımı karşılamak istiyordum. Saim, bana hediye olarak bu kayıt odasını belli bir süre ödünç veriyor. Çok sıkıldığımı düşünüyormuş. Klinikte televizyon ya da radyo yasak. Dünyayla bağlantımız sadece doktor ve hastabakıcıların bize taşımaya tenezzül ettikleri bilgi kırıntıları. Bu sayede kendimize yoğunlaşarak dertlerimizi hücrelerimizden defedeceğimize inanıyorlar. Hepsi palavra tabii. Öyle bir şey olmuyor. Tüm dertler ciklet olup uzuyor, her yerine bulaşıyor. Kurtulamıyorsun! Neyse, Saim bu ekranları televizyon yerine koyup sıkıcı hayat atıklarını dikizlemekten zevk alabileceğim kanatine varmış. Dışarda olsaymışım bir sürü dikizleme programını bayıla bayıla izlermişim de, o bunu benim ayaklarıma seriyormuş da... Ben de ses etmiyorum, aynen öyleymiş gibi yapıyorum. Asıl amacım burada dışarıyla iletişime geçebilmek için bir yol bulmak. Bu maksatla bütün odayı talan edip hasta kayıt dosyalarının içlerine kadar baktım. Bu araştırmalardan tek kazancım 90'lardan kalmış karışık kasetlerle dolu bir ayakkabı kutusu. Dandik bir kasetçaların REC tuşu ve bir dolu artık miyadı dolmuş kaset... Teybin anteni kırılmış ve frekans düğmeleri özellikle bozulmuş, herhalde bir hastanın eline geçer kaygısıyla, sadece kaset çalma ve kaydetme özellikleri kalmış. Bari konuşayım da zihnim açılsın dedim, bu kayıt işine öyle başladım. Şarkıların üstüne kayıt yapılamasın diye kasetlerin tepesindeki plastik kulakçıkları kırmışlardı. Onları seloteyle yapıştırdım. Bak mesela kafam cin gibi çalışıyor. Hemen hemen hepsi radyo yayınlarından korsan çekilmiş toplama şarkılardan oluşan kasetler. 1990'ların Sezen Aksu hitleri, Fatih Erkoçlar, Ebru Gündeşler... birinden Guns N' Roses, Bon Jovi filan çıktı, aralara Ferdi Tayfur, Ahmet Kaya parçaları serpiştirilmiş. Zevkle

dinlenecek bir listeden ziyade 90'ların panoraması gibi bir müzik seçkisi... Kasetlere acımadım tabii ki... Tüm şarkılar ucuz bir radyo cıngılı tarafından bıçaklanmış ve geveze bir dj'in sesiyle son darbeyi alıp gebermişler. Kimsenin arkalarından üzüleceğini zannetmiyorum. İşte bu teyp ve kasetler sayesinde yaşadıklarımın kaydını alabiliyorum, sesim sana böyle ulaşabiliyor canım dinleyicim...

Of, çok geç kalmışım. Tam yatağımdan çıkıp sessizce koridoru geçip buraya geleceğim, kliniğe bu hafta yatan bir hasta sinir krizi geçirdi. Koğuştaki hasta bakıcılar bastı ve bizler de adamcağızın acıyla attığı çığlıkları duymuyormuşuz gibi yapıp uyumaya çalıştık. Ama yeni hastamız henüz bu kliniğin sistemini anlayamadığından olacak, olması gerekenden çok direndi. Gereksiz bir güç sarfıyatı, ekonomiden uzak. Açıkçası ilk geldiğimde buranın ne kadar boktan bir yer olduğunu anlayamamış, ayran budalası gibi ağzım bir karış açık mutlulukla dolanıp durmuştum. Adamın uyumsuzluğu ve buranın garipliğini bu kadar erken fark etmesi takdire şayan.

Bir tarafım, safça olanı, burada yaptıkları şeyin işe yaradığını düşünüyor. Yani buraya geldiğim durumdan çok daha iyiyim şimdi. Zihnim gereksiz tortulardan temizlendi. Sırtımda tonlarca ağırlık varmış da atmış gibiyim. Kliniğin bana çok faydası dokundu, bunu kabul etmek zorundayım. Tenim pürüzsüzleşti, saçlarım güçlendi, ağzımın tadı geldi. Evet, onca ilaca rağmen arındığımı hissediyorum. Biraz durdum. Durup dinlendim, zihnimdeki tortular dibe çöktü. Görüşüm berraklaştı. O iş koşuşturmasında unuttuğum bana zevk veren şeyleri hatırladım. Kütüphaneden kitap alıp okuyorum mesela, uzun uzun çimlere uzanıp bedenimi

dinlendiriyorum. Buradaki egzersizler de iyi geliyor. Birlikte yemek yapıyoruz. Kendime döndüm, aslında ne olduğumu ve ne olmak istediğimi hatırladım. Asıl hatam bu ferahlamış duygularla bütün kalkanları indirip bir enayi gibi davranmamda. Baktım ben şahane hissediyorum, bu kliniğe gelme kararımın ne kadar harika olduğunu düşündüm. Klinikte çalışan herkese tek tek teşekkür ettim, hepimiz dostlukla kol kola girdik resmen, ABBA olduk, dünyaya mutluluk saçacağız falan diyoruz... Ayaklarım yerden kesildi... Yükseldim... Yükseldim... sonra da küt! Kafamı tavana çarptım. Tam olarak başıma gelen bu. Buranın da bir tavanı olduğunu keşfettikten sonra işte bu hapis günleri başladı.

Bir şeylerin yolunda gitmediğini tam da kliniği coşkuyla kucakladığım geçtiğimiz hafta sonunda yapılan 'Sakinler Oylaması'nda anladım. Çok olmadı, geçen cuma işte. Klinik sakinlerinin bana artık ailemi ve arkadaşlarımı görmeye yetecek puanı vereceklerini düşünüyordum. Onlarsa henüz yolun başında olduğumu, gayet iyi gittiğimi, eğer bazı haklar istiyorsam biraz daha çaba göstermem gerektiğini, verdikleri düşük puanlarla yüzüme vurdular.

Sevgili dinleyicim, anlattıklarımın absürtlüğünde kayboldun değil mi? Gerçekten var olduğunu düşünüyorsam her şeyi tek tek izah etmeliyim. Buradaki saçmalıkları daha iyi açıklamalıyım ki beni anla! Beni anlayın! Anlayın ki beni buradan çıkarmaya gelin. Lütfen bu kaydı dinleyen kişi, her kimsen, Sapanca Maşukiye'de dağlara doğru bir çiftlikte, ben ve bir grup insan tedavi adı altında yeni bir sisteme adapte edilmeye çalışıyoruz. Daha çok bir tarikat gibi. Mahalle hayatı, aile şefkati ve büyük şehirden kaçıp taşrada mutlu olmak! Kaçarken yanımızda taşıdıklarımızla geldiği-

miz toprağı da zehirliyormuşuz gibi geliyor bana. Her şeyi Çin'de basılmış bir örnek magnetler gibi aynılaştırıyoruz. Aynı kalıba farklı yer ismi yazınca olmuyor canım. O başka bir şey olmuyor! Aynısının tıpkısı oluyor! Delirtmişler beni, halime bak. Neler diyorum! Sakin olmalıyım biraz, gaza gelerek değil, adım adım sabırla planlayarak buradan kurtulabilirim. Mesela buradaki hastalara 'klinik sakini' deniyor. İlaçla sakinleşen bedenlerimizi yan yana inşa edilmiş evlerde dinlendirip, bir mahallede yaşıyormuş gibi bol bol sosyalleşerek iyileşmeye çalışıyoruz. Omuz omuza verip farklılıklarımızla bir olacaktıydık. Tabii bu sadece teoride yaşayan bir temenni. Gel gör ki, iş gerçekten anlamaya geldiğinde ha hayt! Kimin sözü geçiyorsa onun değeri saygı görüyor. Çok sinirliyim! Çünkü hastaların yakınlarını görmek ve dış dünyayla haberleşmek için bu birlikten kuvvet doğurmaya çalıştığı klinik sakinlerinden belli bir puan kazanması gerekiyor. Yani herkesle asgari müşterekte bir anlaşman olacak ki sana yeterli puanı versinler.

Geçtiğimiz cuma buradaki üçüncü ayım dolmuştu. Yani kliniğin kurallarına göre oylamaya katılma hakkına kavuşmuştum. Toplumsal detoks sürem dolmuştu. Kendimi buraya ait hissetmeye başladığım bir zamana denk gelmişti gerçekten de. Yahu bu adamların bir bildiğı var, diye geçirmiştim içimden. Güven duygum tavan yapmıştı. Oylama için yan yana dizilerek kocaman daire oluşturulmuş sandalyelerden birine oturdum. Aytuğ; Saniye Teyze; alkolik olduğunu burnunun moru ele veren İsmail Abi; hiperaktifitesini durduramayıp oturduğunda bile dizi, bacağı seğiren, anlamsız zamanlarda konuşması kendi kahkahalarıyla kesilen Nimet Hanım; sakinleştiriciler yüzünden artık psikolojik sorunlarını geçip aptallık sınıra varmış Meziyet

Abla; intihar eğilimi sebebiyle bir an bile yalnız bırakmadıkları Bora; panik ataklarından bir türlü kurtulamayan Ayla ve benim gibi sinirleri çeşitli sebeplerle bozuk birkaç kişi daha diz dize oturuyoruz. Adalet çemberini oluşturan sakinler, kucaklarındaki formlara diğerleri için yorum ve puan yazıyor. Verilen puanların ortalaması alınarak kişinin o haftalık skoru belirleniyor. Bir yandan da birbirimiz hakkında konuşarak uzlaşmaya çalışıyoruz. Demokrasi-nin ilk örnekleri, yıl milattan önce üç binler ve ben Roma İmparatorluğu'nun bir site devletinde kentin agorasına kurulmuş, üstümde çarşafımla tartışmalara katılıyorum. Oylama beklediğimin aksine tam bir kâbus! Grubun toplu kararı, burada huzur bulduğum fakat dengemi henüz tam olarak kuramadığım yönünde. Kendimi müthiş aldatılmış hissettim. Oturumu yöneten terapist, herkese benim hakkımda ne düşündüklerini ve neden bu karara vardıklarını sordu. Kulaklarım uğuldayarak uydurdukları bahaneleri dinlemeye çalıştım. Oldukça garip şeyler söylediler. Sözü önce kafasının tepesine oturttuğu topuz güldükçe titreyen Nimet Hanım aldı. Benim gibi temiz kalpli, iyi okullarda okumuş etmiş bir kızın buradaki topluluğu geliştireceğinden emin olduğunu söyledi. Eeee? Şimdi topluma faydalı olma, bir aile kurup kök salma zamanımmış. Bazı gözüne çarpan uygunsuz hareketlerim olduğunu, daha hanım hanımcık davranırsam bana yüksek puanlar verebileceğini söyledi. Tokat gibi suratıma çarptı lafları, ne alaka şimdi?! Neden Nimet Hanım beni istediği gibi yontsun canım? İsmail Abi, dili hafif sürçerek lafa girdi. Anladığım kadarıyla Nimet Hanım'ı destekledi. Değişik bir kız olduğumu söyledi. Beni fazla rahat buluyormuş. Şimdi ben sizin rahatınızı alacağım, diyecektim fakat demedim. Buradan kurtulmak için bu insanlara ihtiyaç duyduğumu şiddetli bir şekilde an-

lamıştım. Ayla onunla iyi geçindiğimi fakat samimiyetime tam da güvenemediğini söyledi. Grubun sağduyusu rolüne soyunan Nimet Hanım kızın sözünü kesip Ayla'yı küçümseyerek buranın onun köyü olmadığını hatırlattı. Benim şehirli ve okumuş biri olmam onun güveni için yeterliymiş. Bu çıkışın sebebini anlayamadım. Meziyet Abla uzaklara bakarak ve her kelimenin üstüne basarak burada olmak yetmez, dedi. Buralı olmalıymışım. Aytuğ konuşulanları dinledi ve yorum yapmadı. Saniye Teyze'ye benden yana oy kullandı. Oylamamızın sonunda Nimet Hanım en yüksek puanı kazandı, Bora'ya ailesiyle görüşme izni çıktı fakat o görüşmek istemediğini belirterek hakkı reddetti. Herkes arkasına bakmadan dağıldı ve ben öylece kalakaldım.

Anlayamamam doğal aslında. Puan talep ettiklerin normal insanlar değil ki! Akıl hastaları, bağımlılar, katiller, psikopatlar... Peki benim onların arasında işim ne? Onlardan biri değilim. Değil miyim? Değilsen ben buraya nasıl düştüm?! Derin nefes almalıyım, huh huh huh... Tamam, hepsini anlatacağım ama bu gece çok vaktim yok. Kontrol için dolaşmaya çıkabilirler. Böyle bir durumda beni Saim bile idare edemez.

Kriz geçirip ortalığı birbirine katan adama kıyamıyorum bir tek, bu delilerden daha düzgün birine benziyor. Geçen gün dikkatli baktım, saçları açılmış biraz. Hafif göbeklenmiş. O da benim gibi masa başı bir işin kurbanı büyük bir ihtimalle. Kaderlerimiz ortak mı ne? İlerde arkadaş olabiliriz. Şimdilik burası için o benden daha büyük bir sorun. Kontrol edemiyorlar, hemen şiddete başvuruyorlar. Karşımızdakiler bizden çok daha güçlü, adımız üstümüzde, sakiniz biz; fiziksel olarak mücadele etmek mümkün değil, daha akıllıca

yöntemler bulmalıyız. Kolaylıkla ele geçirilebilen etten bir bedenim var. Kanıma zerk edilen en ufak şeye karşı müthiş bir duyarlılık... Sakinleştiriciler, uyutucular, kusturucular... Bedenim zihnimden bağımsız işleyen bir makine adeta. Zırh olmadan, silah kuşanmadan nasıl savaşılacağını henüz kestiremiyorum. Mesela şimdi yorulдум. Uyumam lazım. Yarın katılmam gereken bir dizi tedavi etkinliği var. Sonbaharın bu günleri kış hazırlıklarının en yoğun olduğu dönem. Tarhana yapmaya başlayacağız ve domates sosu hazırlayacağız. Öğleden sonra Semahat Hanım'ın temsili kabul günü olduğunu duydum. Puan almam gereken bu insanlarla daha fazla vakit geçirip şu güven sorununu aşabileceğimi düşünüyorum. Eğer bunca işten fırsat kalırsa yarım kalmış tığ işi masa örtümü bitirebilirim. Bu gecelik kaydı sonlandırıyorum. İyi geceler.

13 Eylül Çarşamba - Saat 14.00

Sevgili dinleyicim, ne kadar zor bir sabah geçirdim! O ne yoğun çalışma, o ne mükemmel olma telaşıydı, yarabbim! Bazen bana verdikleri ilaçların miktarını arttırmak istiyorum. Önüne geçilemez ebleh bir gülümseme, suratıma tükürsen rahmet yağıyor mutluluğuyla sarılma hali buraya katlanmamı ancak sağlıyor.

Sabahın köründe uyandırıldık. Hızlıca kahvaltı ettik ve iş tulumlarımızı giyip mutfağa geçtik. Mutfak dediğim yer toplu yemek pişirmeye müsait oldukça geniş bir mekân. Duvarlar boyunca ocaklar yerleştirilmiş. Duvardan bağımsız duran yüksek tezgâhlar sağlı sollu sıralanmış. Bu iki sıranın ortasında çuval çuval sebze meyveyi rahat ayıklayıp temizlemek için taburelerle dolu geniş bir boşluk bırakılmış. Önce bizi her zaman olduğu gibi çalışma gruplarına ayırdılar. Bu işler tedavimizin bir parçası. Mutfak kısmında hemşireler yönlendirme yapar ama ortalıkta pek gözükmeyizler. Asıl, çalışma sırasında bir ekip lideri tarafından gözlemleniriz. Ekip liderleri bıçakları kayıt altında tutarlar mesela. Biri alıp olur olmaz kullanmasın diye çalışan hastaları kontrol ederler. *Güdümlüler* diyorum onlara. Buraya hasta olarak gelmişler ama zaman içinde diğerlerinden farklılaşıp hastaların iyileşmesinde de sorumluluk almaya başlamışlar.

Benim grupta yine Aytuğ ve Saniye Teyze vardı. Saniye Teyze çok tatlı, görmüş geçirmiş, burada en rahat iletişim kurduğum insanlardan biri. Orta boylu, göğüsleri iri biraz ve menopoz sonrası vücudu deforme olmuş, göğüs altı bel bölgesi iyice yağ bağlamış ama bu kalın gövdeyi taşıyan inanılmaz ince bacakları var. Her zaman dimdik duruyor ve

tokasında tüylü süsleri olan topuklu terlikler giyiyor. Saçları kızıl... Dışarda boya yapıyormuş, burada kına yakıyor. Her sabah üşenmeyip saçlarını krepe yaparak kabartıyor. Acayip bir mizah anlayışı var. Herkesle dalgasını geçiyor. Çok sıkıldı mı da şöyle bir ayağı kalkıyor. Kalçasını sallaya sallaya etrafında bir tur dönüyor, parmaklarını avucunda şaklatarak tempo tutup kendini eğlendiriyor. Ben de bu delilik karşısında ister istemez gülüyorum. Manik ya da bipolar olduğunu düşünüyorum ama dışarda tanıdığım insanlardan daha deli değil bana kalırsa. Grubumuzun diğer yesi olan Aytuğ denilen grup lideri bozması, kendini bir bok zanneden herifse beni gerçekten delirtiyor. Ona göre kadınların saltanat sürmesi gereken mutfak işinde bizden daha fazla bilgiye sahip olduğu için bir afralar tafralar! Ulan a bana da *google*'ı herkeslerden daha iyisini yapmazsam şerefsizim. Birkaç yıldır burada. O da hasta olarak başlamış fakat bir bukalemun gibi ortama adapte olunca, klinik tarafından yaratılan grup liderliği pozisyonuna yükselmiş. Sanki dışarıda ona ait bir hayat olmadığını bilmiyoruz. Bir taşla iki kuş; hem olayı iliklerine kadar kabullenmiş ve 'Siz de muhteşem gelişim göstererek hayatı kurtulmuş bir hasta olabilirsiniz' mesajını veriyorlar, hem de bu iş görmez herife bir yuva kuruyorlar.

Bu ekip liderlerinden beş tane daha var. Ama nedense bana hep bu kıkıyruk düşüyor. Her bir *gdmlnn* sorumlu olduğu kişiler belli. Kafamın karışık olması normal çünkü tüm iş bölümleri rastlantısalmış gibi yapılıyor fakat çalıştığın ekibe dönüp bakıyorsun, hep aynı insanlar. Yani benden Aytuğ sorumlu. Ben iyi olana kadar da peşimi bırakmayacak. Ona göre 'iyi' olana kadar tabii... İyilik ne, algılayamadığım bir dönem içindeyim. Aytuğ kötü m? Değil tabii, tutunmaya çalışmak kötü olur mu hiç? Hatırlıyorum da ilk başlarda ne

kadar çok sevmiştim onu. Bana ne kadar özenli davranmıştı. Titizlik hastalığı var ne de olsa, dikkatli bir adam... Sürekli kendine bir şeylerin bulaşacağından endişe ediyor. Pislik, hastalık, mikrop, ağrı, mutluluk, kahkaha... Her şeyi kontrol altında tutup böylece riskleri en aza indirmeye çalışıyor.

Tarhana yapmamız için getirilmiş olan malzemelerin başına geçtik. Kilolarca soğan doğradık, domatesin kabuğunu soyduk, demet demet maydanoz ve nane yıkadık. Hele soğanları doğrarken bir yandan hüngür hüngür ağlıyoruz Saniye Teyze'yle, diğer yandan da anlattığı bir düğün hikâyesine katıla katıla gülüyoruz.

Bundan yıllar önce, Saniye Teyze'nin mahallesindeki zengin bir ailenin oğlu bir kızcağızla evleniyormuş. Konağın bahçesinde bir düğün eğlencesi organize edilmiş. Saniye Teyze'nin demesi, aman efendim o ne ikramlar, o ne şaşaa, o ne dillere destan bir kutlama... Bahçeye minik de bir sahne kurulmuş. Yerel bir ses sanatçısı davet etmişler. O da hanım hanımcık gelmiş, yanık sesiyle şarkı söylüyor, arada bir hafif kıvırtıp "Bende dahası var da burada gösteremem," demeye getiriyor. Sahnenin hemen kenarına da gelinle damadın masası kurulmuş. Masa donatılmış, boyunlardan kollardan takılar, altınlar, banknotlar fışkırıyor. Fakat böyle bereketli gecede damatta bir hoşluk var. Adamcağız bir yeşile dönüyor, bir bakıyorsun sararmış, yok yok kırmızıya kesmiş... Saniye Teyze başını kaldırmadan oturuyormuş seyircilerin arasında. Gözü de damada takılmış, adamdaki bu gariplikleri takip ediyor. "Saniye Teyze" dedim, "sen nasıl dayandın, atlamadın ortalara, sonuçta döktürüyorsun." Bir kahkaha savurdu. Alemmişim, babası varmış yanında, başını yerden yukarı kaldırtmazmış o zamanlar. Dur dedi, asıl hikâye be-

nimki değil. Kadın baygın baygın şarkı söylerken damadın yanına doğru yürümeye başlamış. Turkuaz bir tuvalet giymiş, yakası açılmış kıyafetin ve yakanın çevresi, elbisenin geniş kolağızları aynı renk tüylerle kaplıymış. Kadın tüylü kollarını açıp masaya yaklaştıkça damadın kıpkırmızı suratı mora dönüyormuş. Kadın masanın yanına varınca söylediği şarkıyı ortasında kesivermiş, “Damat bey bana bir kadeh rakıyı fazla görmezler herhalde,” demiş. Bir kadeh rakı, beyaz bir güvercin gibi damadın titreyen elinden uçup kadının eline konmuş. Sonra hiç kimsenin beklemediği bir şekilde masanın köşesinde can vermiş. Kadın kadehi boynundan tuttuğu gibi masanın kenarında kırmış. Kalabalık hayda demeye kalmadan şarkıcı kadın, damadın gözünün içine bakıp “Ya senle ya da hiç!” diyerek kadehin kırılan tarafını kalbinin üstüne saplamış. Herkes bu jest karşısında şaşkınlıktan küçük dilini yutmuş. Saniye Teyze, kadının göğsünden bulaşan kanla mahvolan elbiseye bakıyormuş. Yaka paça hastaneye götürmüşler kadını, geri kalan misafirler biraz kıskançlıkla biraz da kızgınlıkla kadehlerinin dibinde kalan yudumları yuvarlamış ve düğünü terk etmişler. Damadın bütün itibarı metresinin yaptığı bu gösteri karşısında yerle bir olunca kız tarafı, gelini üstündeki ziynetle alıp evlerine götürmüş. Neyse ki ve aslında ne yazık ki şarkıcı bu büyük jestiyle ölmeyi becerememiş. Kadehin kırıkları kalbine değil kaburgalarına denk gelmiş ve birkaç dikişle kurtulmuş. Yavuklusuna kavuşamayan ve hayatını feda eden kadın, evlilik anlaşmasını bozarak bir nebze de olsa amacına ulaşmış. Damat kasabada pek durmamış zaten, o da başka bir kente göçüp gitmiş.

Bu hüznünlü ama Türk filmi bozması absürt hikâyeye kahkahalarla burnumuzu çeke çeke güldük. Diğer yandan da ne romantik bir jest deyip ağladık... Yok yetmedi, “Amaan

ne kadar da modası geçmiş hareketler bunlar,” deyip burun kıvırdık, çok sürmedi, “Hiç o kılıkuyruk herife değer mi be kadın!” diye bastık kahkahayı. İşte biz bu ikircikli halimizle salya sümük güler ve ağlarken o Aytuğ denyosu küçücük yüzücü gözlüklerini takmış, soğanın yakıcı etkisini azaltmış, ne gözü akıyor, ne ağlıyor, bir yandan soğan doğrayıp diğer yandan da, “Canım evlenmeden önce her erkeğin mutlaka kapatmakta zorlandığı bir hesabı vardır,” diyordu. Erkeklerin o kapanmayan hesaplarını Aytuğ’un kafasına çivilemek istedim. Böylece sonsuza dek kapatamadığı bir şey kalmayacaktı. Sırtım tutulmuş, suratım soğanın acısından şişmişken onun bu dağılmamış, mükemmele yakın hali karşısında ister istemez fenalaştım. Saniye Teyze şöyle bir ayağa kalktı, kalçalarını titretmeye başladı. Ben de el çırparak tempo tuttum. Kadın hakikaten şahane oynuyor. Bir anda keyfim müthiş yerine geldi. “Hıh!” dedim Aytuğ’a, döndüm arkamı.

Çok değil biraz sonra domates sosu hazırlığına geçildiğini duyurdular. Tüm kış, kliniğe yeteceği hesaplanan sos miktarı için soyulması gereken kilolarca domatesi önümüze bıraktılar. Hemen işe koyulduk. Aşıclar diğer yandan tarhana için hazırladığımız tüm malzemeyi kazanlara koyup kaynatırlar. Kaynadıktan sonra bir gün soğumasını bekleyip ertesi gün de kevgirden geçirecekler. Saniye Teyze bana doğru hafifçe eğilip “Asıl tarhana işkencesi bundan sonra başlıyor,” dedi sanki bir kehaneti dillendirirmişçesine. Hayatımda hiç tarhana yapımında bulunmadım. Hangi işlemlerden geçeceğini hiç bilmiyorum. *İpad*’im burnumda tüttü o an. İzlediğim dizinin gelecek bölümlerinde ne olacağına dair internette ipucu araştırdığım günlerimi hatırladım. Ya sonra ne olacak? *Ner*’e sızan bir dedikodu var mı? Tarhana bizim başımıza ne dertler açacak? Bu kadar uğraşmamız yetmez

mi? Bir sonraki oylamada yeterli puanı toparlayabilecek miyim? Benden tam olarak ne yapmamı bekliyorlar? Tarhana yapmak kim, ben kimim? Ben kimim ya? İrkildim. Dehşet içindeydim. Sanki sırtıma biri dokunmuştu. Dokunan kişiyi görmek için arkamı döndüm. Yakınımda kimse yoktu. Biraz ötede o yeni gelen adam oturuyordu. Göz göze geldik. İlk defa... Oturduğu hasır taburede iki büklüm olmuş, iri kıyım olduğu için daha çok tünemiş gibi gözüküyordu. Tam kafamı diğer tarafa çevirecektim ki başını hafifçe eğip beni selamladı. Fark etmişti. Orada olduğumu... Ben de göz kırparak cevap verdim. Göz kırptım, ne saçma!

Yaklaşık beşer kilo domatesi olması gerektiği gibi küp küp doğradık. Diğer gruplardan daha seri çalışmıştık, hepsinden önce bitirdik. Aytuğ keyiften dört köşe! Ona yaradı bizim uğraşımız. Onun ekibi daha hızlı çalıştığı için takdir topladı. Gizil bir performans baskısı altında çalışıyoruz. Öyle ilk başta anlaşılmayıp kurcaladıkça patlayıp aynaya yapışan sivilce irini gibi bir sıkıntı. Her şey düzelecek, deyip sonra da iç rekabeti tetikleyen bir zihniyetten bahsediyorum. Bu ikiyüzlü yaklaşım işletmenin tüm hücrelerine sızmış.

İş güç bitti, ben sürünerek yerimden kalkmaya çalışırken, Aytuğ, ah Aytuğ, o tabureden pantolonunun kat yerleri bile buruşmadan kalktı. Kibar kibar eldivenleri elinden sıyırdı ve sabah çalışma alanına geldiği tazelikte bizimle yemeğe geçti. Yorgunluktan ne yediğimi bile hatırlamıyorum. Hepimiz odalarımıza dağıldık. Güzelce duş alıp öğleden sonraki temsili kabul gününde buluşmak üzere ayrıldık. Ben de herkesin bir şeyle meşgul olmasını fırsat bilip kayıt odasına kaçamak yaptım. O kadar da lüksüm olsun artık. Neyse hazırlanmak için çıkmalıyım, adios sevgili dinleyicim.

Saniye Teyze'nin anlattığı garip bir hikâye dönüp duruyor kafamda. Atamıyorum bir türlü aklımdan. Tarihini hatırlamadığı yılların birinde, mahallesinde yaşlı ama ziyadesiyle zengin bir adam yaşıyormuş. Karısı hayatı boyunca hem adama hem üç oğluna bakıp evi çekip çevireceğim derken altmışlı yaşlarında tükenip öbür dünyaya göçmüş. Hayatı boyunca kocasından şiddet gören, kan kusup kızılıcak şerbeti içtim diyen kadın yaşlılığında da rahatlayamamış, yaşlı adamın huyu daha beter azıp kadını iyice sıkboğaz eder olmuş. Kadın ölürken kurtulduğuna şükrediyormuş. Komşular şahit. Bu kart zampara kendi yaşını bırak, torunlarının yaşına bakmadan hemen "Tazecik bir kadın isterim," diye tutturmuş. Bu işler haber salınca halloluyormuş meğer, haber o kadar çabuk uçmuş ve yerini bulmuş ki, karısının henüz mezarda burnu düşmeden, adam yeni zevcesiyle gerdeğe girivermiş. "Ondan sonra olanlar hakkında çok karmaşık söylentiler var," dedi Saniye Teyze. Ya adam halvetin tesiriyle kalp krizi geçirdi; ya aldığı zevce kızıoğlan kız çıkmadı, adama inme indi; ya bir arbede oldu aralarında, işte her ne olduysa adam hık demiş gitmiş. Bu noktada bilmiş bilmiş başını sallıyor bizimki. Neler yaşandığını odadaki iki kişiden başkası bilmiyor. Biri ölüyor, diğeri kayıplara karışıyor. Ölen karısına kırk küsür yıl çile çektiren bu adama o gece o odadan çıkmak nasip olmuyor. Oh olsun! Olun! Bu da yetmiyor, kız sen düğünde takılan bütün altınları, beşibiryerdeleri, döndön zincirleri, markları, dolarları al, kayıplara karış! Oğullar, gelinler, torun tombalaklar imam nikâhının nimetlerinden faydalanıp yeni gelinle mirası bölüşmedikleri için giden altının peşine düşmeye tenezzül etmemişler. Alan memnun veren memnun bir vaziyetteyken

anneninin mezarında bir hareket peydah olmuş. Adamın biricik karısının yanına gömüldüğü gece bir inleme duymuş mezarlık görevlisi, ardından da mezarın içinden uzanan bir el görmüş. Tövbe yarabbim! Meğer kadın ölmemiş mi sana! Kadın ölü yattığı mezardan taptaze ayaklanıp evine geri dönmüş, mallarına sahip çıkmış. Hikâyenin bundan sonrasını anlatırken Saniye Teyze'nin sesi değişti. Tarhanadaki kehaneti gibi bu hikâye için de yeni bir yorum attı ortaya. Meğer kadın bakmış adam bir türlü ölmüyor, yaşlandıkça hayatı kadına daha da zehir ediyor, "Ne yapıp edeyim bu heriften kurtulayım," diye düşünmüş. İnsan bilmez mi yarım yüzyıllık kocasının huyunu. Daha kendi gömülmeden yeni bir kadın alacağını biliyor, biliyor işte. Yapması gereken, tüm bunlar olmadan kocasına varacak kadını ayarlamak. Sonrası şıpın işi... Ölüyü yıkamaya bu ayarlanmış taze geliyor, gelinler pek içeri girmeye hevesli değil zaten, gelen kadının başı kapalı, kimse suratına bile bakmıyor. Gelen kadın "Ben hallederim," diyor, "siz zahmet etmeyin." İçerde kimbilir hangi hayvan ölüsünü sarıyorlar kefene. Başörtüsünü atan kadın bu sefer de gelin adayı olarak geliyor eve. Gerdekte adamın işini gördükten sonra da ortadan kayboluyor. Onun kazancı düğünün hasılatı. Öldüğü varsayılan kadının hayata dönmesiye çok kolay, yeter ki mezarı birazcık kazıp içine yatıversin. Ağzım açık kalıyor Saniye Teyze'nin anlattığı hikâye karşısında. "Sen" diyorum, "sen nasıl oldu da bu hikâyeyi öğrendin?" Buna da cevabı hazır. Sözde hayata dönen kadının evi bir tekkeye, kutsal bir mekâna dönüşüyor. Saniye Teyze de bir mürit... Fakat kadın çok yaşlandığında nasıl çişini tutamıyorsa hafızasındaki şeyleri de dilinde tutamıyor. Altını temizler gibi ağzından lafları bir bir alıyor Saniye Teyze... İnanamadım, ama çarpıldım. Saniye Teyze'yle planın absürtlüğüne uzun uzun

güldük önce... ama planın detayı ve cesaretle gerçekleştirilmesi garip bir his saldı içime. Aklımda dönüp duruyor. Gerdek odasında, bir de ölü yıkama odasında neler yaşandı acaba? Bu kayıt odası gibi çok gizli. Neyse!

Kabul gününde yaşananlar aklımı karıştırdı. Bu hikâyeleri anlatan, aklımda yarattığım Saniye Teyze hakkında içime garip bir kuşku düştü.

Sabah işimizi bitirip odalara dağıldıktan sonra temsilî kabul gününe hazırlanmaya başladım. Semahat Hanım'ın odasına giderken küçük bir hediye götürmek istiyordum, hem iyiye gidişini yüreklendirmek hem de diğerlerine hoş gözükme için. Derin bir depresyondan çıktığına inanıyorum. Benim ilk geldiğim zamanlarda günlerce odasında kalırdı, çok seyrek de olsa bahçede karşılaştığımda uzaklara dalıp gitmiş olarak bulurdum onu. Çok ağır bir kayıp yaşamış olabilir. Olmayabilir de. Ya da doğuştan depresyon eğilimlidir, olmayabilir de. Burada kimse hastalığından bahsetmez, teşhisi bilmeyiz. Grup terapisinde hastalıklara odaklanmayız. Sıkıntılar, doktorla hasta arasındaki özel görüşmelerde konuşulur. Benim terapim yarın olacak mesela, şu 'Sakinler Oylaması'nı içselleştirmemi beklediler. Daha doğrusu kabul etmemi, yutmamı, gerekenleri yapmaya başlamamı beklediler. Hastalar hakkındaki bilgiler tamamen benim uydurma teşhislerim canım dinleyicim. Alanı boş buldum sallıyorum. Böyle hikâyeler uydurmak, bir katilin yan odamda yattığını bilmekten daha iyi bence. Semahat Hanım zaman içinde ciddi bir iyileşme kaydetti. Artık sosyalleşiyor ve bir iki kelime ediyor. Tığ işiyle yaptığım file torbalarım vardı. Evet burada başladığım bir zanaat. Kalın iple örmüştüm, sağlam olmuşlardı. Bir şey götürüp getir-

mek için çok kullanışlı. Fazladan bir tane vardı elimde, onu kâğıda sarıp yanıma aldım. Samimiyetimin göstergesi olarak herkesin içinde sunacaktım. Oyunu kuralına göre oynamam gerekiyor sonuçta.

Tam odamdan çıkıyorum kapımın önünde yapılan bir konuşma geldi kulağıma, dondum kaldım. Elim kapının kolundaydı. Saniye Teyze'den bahsediyorlardı. Kapının diğer tarafındaki konuşmaları yakalayabilmek için nefesimi tuttum, yutkunmadım bile, konuşanlara odaklandım.

“Bakalım,” diyordu Nimet Hanım, “bu sefer hangi zırva hikâyelerinden birini anlatacak. İnanmadığımızı görünce nasıl da gargaraya getirip atıyor kendini ortaya... çok uçkâğıtçı çok...” Nimet Hanım konuşurken kafasının tepesindeki topuzun sinirli sinirli titrediği geldi gözümün önüne.

Diğer konuşan Meziyet Abla atıllığından beklenmeyecek bir canlılıkla cümleyi tamamladı, “Kalçası bir sağa bir sola oynuyor, hoop her şey uçup gidiyor! Yedik biz de... enayi miyiz? Anlattığı hiçbir şeye inanmıyorum. Kimin nesisin onu de bana?”

Nimet Hanım lafı ağzından kaptı, sanki çok önemli bir pazar analizi yapıyormuş gibi tespiti bastı “Farkında mısınız, bize nasıl yaranmaya çalışıyor? Pek zavallı aslında.” Elimdeki paketi elimi yakmış gibi yatağın üstüne fırlattım, kurtuldum gitti.

Bu acıma hamlesine karşılık Meziyet Abla'nın leşi yerde bırakmaya niyeti yok, parçalamaya devam etti: “Ayol bırak Allah aşkına! İşvesiyle, kıvraklığıyla bir halt becerememiş

hayatta, benim suçum mu, değil valla!” Uzaklaşırken konuşmaya devam ediyorlardı. Midem kalktığı için iki dakika yatakta oturdum. Teke tek terapide psikiyatrin yönlendirdiği gibi derin derin nefes alarak kendimi toparladım. Oksijen, donup kalan beyin hücrelerimi hareketlendirdi. Ailemi görebilmek ve beni buradan çıkarmalarını sağlamak için bütün bunlara katlanmam gerektiğine kanaat getirip hediye paketini tekrar elime aldım.

Burası askerlik gibi... Zoraki olarak bir araya gelmiş insanlar topluluğu. Dostluklar derin ama yaralı. Hep bir eksiklik yüzünden buradayız ya da bir fazlalığımız var. Elbise üstümüze oturmuyor. Kişilik provasında gibiyim, bolluklar alınıp yokluklar sonradan üstüme eklenen ceplere sokuşturuluyor. Saniye Teyze benim buradaki dayanağım, canım oldu... Hayatıma neşe katıyor o kadın. Kötüsü iyisi yok, olduğu gibi yeterli. Dedikodu kötü şey, uuff hem de çok kötü. Safiyane severken, olduğu gibi kabul ederken, gelip dürtüyor insanı. Bu kadıncağızda bir şey var zaten. Çok neşeli... Hayata bağlı... Akıllı... Neden burada? Bunu neden hiç konuşmayız ki? O kahkahanın altından ne çıkacak acaba? Ve çıkacak şey beni hiç mutlu etmeyecek, değil mi? Kendimi kandırılmış gibi hissedeceğim. HAYIR! Bu düşüncelere dalmadan yerimden kalktım, derin bir nefes alıp açtım kapıyı çıktım.

Fakat algımda başka bir pencere açılmıştı işte. Kabul gününde harala gürele konuşmalarda dikkat ettim, Saniye Teyze'ye bir göz süzmeler, bir laf sokmalar, tavırlı sorular gırla... Biri “Ne aile, ne çocuk, ne de koca, yalnızlık Allah’a mahsus,” diyor, gözler Saniye Teyze'ye doğru devriliyor. “Eh” diyor biri, “gayriresmi ilişkiler sahibine de zor toplu-

ma da.” Tüm bakışlar cevap arar gibi Saniye Teyze’ye çevriliyor. “Geçmiş anlatmamak, giz perdesini aralamamak, ne bileyim samimi değil,” diyor biri, sanki hepsi herkesin üç göbek akrabasını biliyor gibi. “Eh hep başkasında yedik içtik, çağırmayanlar, odacığını saklayanlar düşünsün” dediler, öyle çok aba altından sopayla dürttüler ki ben dayanamadım ve ortaya atladım.

“Tamam o zaman, bir dahaki temsilî kabul günümüzü Saniye Teyze’de yapalım. Ben de sana yardım ederim teyzecim. Hallederiz beraber,” dedim. Ay demez olaydım. Bana ne oluyor da ben Saniye Teyze’yi kime, neye karşı koruyorum? Canım avukat mıyım? Neden rahat duramıyorum? Hayır, kadın kime ne kanıtlayacak? Benim buradaki rolüm ne? Ben ne yaptım? Onlara ne şahane bir kadın olduğunu ispatlasın istedim. Of, Saniye Teyze bana bir baktı, kalbim dondu kaldı. Ne yaptın gibilerden değil de meydan okurcasına baktı bana. Bir hafta sonrası için Saniye Teyze’de buluşmak üzere sözleştik.

Uyku tutmadı yaptıklarımın sonra. Kadının özeline klinikteki herkesi sokacağım. Tam da onların istedikleri gibi. Didikleyecekler, açık arayacaklar, hayat hikâyesinde bir gedik bulacaklar, oradan girip gasbedecekler kadını. Of, hepsine de ben önayak oldum. Salak, salak, salak! Kendime katlanamayınca geldim eski kamera kayıtlarını izlemeye başladım. Koca bir duvarı kaplamış olan ekranların her birinde sessiz ve siyah-beyaz görüntüme bakıyorum şimdi.

Otururken daha dik durmalıyım. C harfi gibi iki büklüm olup kamburumu çıkarmış ve yaptığım işe gömülmüşüm. Dünyanın en önemli işiyle uğraşıyorum sanki ve yüzlerce insanın kaderi buna bağlı. Yaptığım şey, çiçek saksılarını koymak için makromeden çok katlı bir çiçeklik... İzlediğim görüntü birkaç gün önceki el işi saatimizde çekilmiş... Tam tepemdeki kamera marifetiyle soluk, kurgusuz, ham halde, sıkıcı hayat parçaları... Bu halde iki büklüm çalışırken yüzümü görmek isterdim. Hayatta mıyım? Hu huuu!

Hep böyleydim. Eskiden beri, şirkette çalışırken de... Sanki kurallarını kendi uydurduğumuz iş hayatı, dünyanın merkeziymiş gibi iş bitene kadar saatlerce, gecelerce ve günlerce o bilgisayarın başından kalkmazdım. İş de asla bitmezdi. Şimdi, yaşanan o kadar delilikten ve terapiden sonra görüyorum ki bu benim kanımda olan bir virüs. Geçmiyor. Tüm işleri hayat memmat meselesiymiş gibi kucaklıyorum.

Bu gözetleme kameralarının tepe açısından her şey çirkin ve sessiz. Saim buradan kendini boşuna tanrı gibi hissetmiyor. Önüne bakarak yürüyen bir örnek pijama giymiş hastalar,

Saim'in boş kalmasını diye atadığı lüzumsuz işleri yaparak orada bulunmayı kendileri için haklılaştırıyorlar. Oysa Saim'in başka bir hayatı var. Geliyor bizi kontrol altında tutuyor, hatta benimle sevişerek bunun tadını çıkarıyor, yaptığı işten aylık maaşını alıyor ve süresini doldurduktan sonra kartını basıp dışardaki gerçek hayata karışıyor. Muhtemelen ölesiye tuttuğu bir futbol takımı, mahallede platonik bir sevgilisi, arada arkadaşlarıyla takıldığı bir birahane, bayramlarda el öpmeye gittiği, ayakkabılarını çıkarıp çoraplarının içinde parmaklarını oynatarak buz gibi zemine bastığı ve eve sinmiş yemek kokusuna ya sabır çekip katlandığı bir haminnesi var. Aralarda gizlice internetten iddia oynuyor ve her kandilde tüm tanıdıklarına telefonundan *Hayırlı Kandiller* mesajı gönderiyor. Biz onun işiyiz ve onun hayatı sadece bundan ibaret değil. Bizlerse onun gözetiminde kurgulanan bu hayata inanarak iyileşiyoruz. Yalan dolan üzerine harbiymişçesine yaşıyoruz.

Bu görüntülere bakarken, şimdi, şehrin köşe bucağına yerleştirilmiş kaç yüz bin bilinmeyen, unutulmuş kamerada görüntüm olduğunu düşünüyorum. Hayatımın ne kadarının kayıt altına alınmış olabileceğini ve kaç göz tarafından izlendiğini merak ediyorum. Başkasının çektiği fotoğrafın arka planında ya da videoda farkında olmadan sesimin kaydı olabilir. Ne diyorum acaba? Yakalandığım gizli kameralar hangileri? Asansörde seviştiğim de oldu tatile gidip kaldığım pansiyonda çırl çıplak soyunup odada dolaştığım da. Gizli bir delikten ya da saklanmış bir kameradan çekim yapılması beni hep korkuttu. Paranoyakça mı yoksa yerinde bir endişe mi? Mesela burada tüm korkularımdan sıyrıldım, rahatım. Gerek yok çünkü banyolar da dahil izleniyoruz. Kendimizi öldürme tehlikesine karşı. Bizi kendimizden korumak için.

Günahtan korunan melekler gibi yukardan bakıp istedikleri gibi yönetiyorlar bizi. Benden hoş kadınlar var burada ama Saim en güzel göğüslerin benimkiler olduğunu söylüyor. İğreniyorum ondan. Hepimizi defalarca izleyip bir yargıya varmış. Bir de bunu bana iltifat olarak söylüyor.

Saim beni uzun süredir iştahla izliyormuş anlayacağın sevgili dinleyicim. Bense ilaçların tesiriyle iyice aptala bağlanmış, salya akıtarak dolaşıyordum. Fakat bünye dediğimiz bu muhteşem aygıt ilaçların o yıkıcı etkisine alışıp gözlerimi bir nebze de olsa açabildiğimde onun beni arzulayan bakışlarıyla karşılaştım. Bana vitrindeki çıplak bir mankeni izliyormuş gibi bakıyordu. Hani *bunun memelerini nasıl yapmışlardır, ucu var mıdır ya da kukusunu nasıl çizmişlerdir* gibi bir merakla. Bilmiyorum herhalde beni bu merakı cezbetti. Çocukça benimle tanışmak istiyordu. Ben de yakınlaşmasına müsaade ettim.

Koğuştan yine bağırıtlar geliyor. Sabah da doktoru göreceğim. Biraz uyusam iyi olur. Şimdilik gidiyorum ama çok yakında tekrar geleceğim.

Doktorumla özel seansım... Adamın tavana kadar raflarla kaplı ve kitaplarla dolu odasında, bir sürü dosya ve kâğıt arasına yerleştirilmiş iki koltuğa karşılıklı kurulduk. Sağ dirseğimin altındaki dosya yığınının aynı zamanda kahvemi koymak için kullanıyordum. Günün ilk seansı benimdi. Zor uyuyup çok zor kalktığım için muhtemelen berbat gözüküyordum. Adamsa tıraşını olmuş, çok keskin olmayan ferahlatıcı bir losyon sürmüş, bahçedeki ağaçların yapraklarını yalayarak odaya süzülen taze günün tadını çıkarıyordu. Evet, onun güne hazır hali bende böyle pastoral duygular uyandırdı, sinirlerim oynadı ve biraz gözlerim doldu. Bu halim doktorun gözünden kaçmadı ne yazık ki. “Oylamada gururun kırılmış olmalı,” diye söze başladı. Beyaz fincandaki sade kahveye diktim gözlerimi. “Kullanılan on oydan sadece biri olumlu, bir tane de çekimser var. Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?”

Kahveyi içtikçe bembeyaz bardakta is gibi bir leke kalıyordu. İçimde de böyle bir iz bırakıyor mudur? Doktor sesini yükselterek, “Umarım bir an önce toparlanırsın ve gerekenleri yapmaya başlarsın,” dedi.

Kafamı hızla kaldırıp adama anlamaz gözlerle baktım. Nasıl? Anlayamadım? Gerekenleri yapmak ne demek? Ben elimden geldiği kadar hızlı bir şekilde iyileşmeye çalışıyorum ama sizin istediğiniz gibi olmuyor demek ki bakışları atarken, benzer anlama gelecek sözler geveledim ağzımda. Doktor kolumun altındaki karton dosyalardan birini ustalıkla çekip kucağına açtı. Buradaki hastaların sosyo-ekonomik durumlarıyla bir Türkiye panoraması yaratmanın

mümkün olduğunu, eğer buradaki insanları ikna edemiyorsam gerçek toplumla karşılaştığımda ciddi bir uyumsuzluk yaşayacağımı söyledi. O yüzden de beni dışarı salmıyorlarmış! Sonra da kucağındaki dosyadan hastaların sosyo-ekonomik istatistiklerini okumaya başladı. “Ama” dedim, “ama ama ama... Benden o kadar garip talepleri oldu ki... evlenmem gibi, usturuplu oturmam, iyi aile kızı... Güven sorununu aşabiliriz. Eğer burası bir panoramaysa zaten güven ciddi bir problem olmalı da ya diğerleri?” Pek konuşamadım. Nutkum tutuldu. Şimdi konuştuğuma bakma sevgili dinleyicim, ben haksızlığa uğrama anlarında katılıp kalıyorum. Buraya gelmeye karar verdiğim olayda da başıma benzer bir şey gelmiş, taş kesilmiştim. Bu sabah da pek öyle konuşamadım. Doktor bende bir hareket göremeyince, başka çıkar yol olmadığını düşünüp taktik vermeye başladı. Ben bir işkadını olarak bu kliniğin işleyişini diğerlerinden daha rahat kavrayabilirmişim. Burada amaç, hastalarını öngörülen zaman içinde iyileştirmekmiş. Eğer bu konuda başarısız olurlarsa, çok basit, potansiyel hastalar da burayı tercih etmezmiş.

Oncağızların da performans kriteri bu, ay ne hoş!

O yüzden benim direnmeden bir an önce iyileşmeye başlamam gerekiyor. Buradaki değerlerle ne kadar çabuk barışırsam dışardaki hayatımda da o kadar rahat edermişim. Kahvemden son yudumu alırken o da kol saatini kontrol etti. Diğer hastası için hazırlanması gerektiğini söyleyerek beni kapının önüne koydu.

Offf... sevgili dinleyicim, hayatımdan çok sıkıldım.

Şimdi dışarda eminim ki senin dikkatini celbeden, beni dinlemekten alıkoyan binbir türlü dünya hali vardır. Yağmur yüzünden trafik sıkışmıştır ve çok stresli bir günden sonra bangır bangır Türkçe pop dinleyerek ciklet çiğnerken Kanyon Alışveriş Merkezi'yle Zincirlikuyu Mezarlığı arasında bir yerde kapana kısılmış olabilirsin. Köprüye varabilmek için en aşağı bir saatlik zamanın vardır ve öldür öldür bitmez o zaman.

Ya da ertesi gün yapılacak çok önemli bir toplantıya gecenin geç bir vakti dürüm yiyerek sunum hazırlıyorsundur. Tuşlara her bastığında parmaklarına sinmiş soğan kokusu burnunu yakıyordur. Soğansız demene rağmen ya unutup koymuşlardır ya da koyduktan sonra hatırlayıp içinden çıkarmaya çalışmışlardır; boşver, kaçış yok. Stresten kusma noktasına geldiğin bir anda parmak atsan da içindeki zehri kusamıyor olabilirsin, aman dikkat et! Böyle giderse o gaz içinde şişer, önce gastrit, ardından yanan mide duvarlarında açılacak yaralarla ülser olursun. Sen gel en iyisi, her ne yapıyorsan bırak, beni dinle. Düştüğüm haller belki sana ışıktutar. Her şey nasıl başlamıştı?

Bir perakende zincirinin yani halk diliyle bir süpermarket devinin satın alma departmanında çalışıyordum. Yedi sekiz yıl olmuştu. Marketin farklı reyonlarından sorumlu oldum yıllar içinde. Önce atıştırmalık kategorisinden başladım. Reyonun raflarında satmak için firmalardan çikolata, bisküvi, şeker, minik kekler satın alıyordum. Hayatın en önemli kategorisi gerçekten! Lazım olmayan bir şeyi satmayı başarmak. Ve ben bunu başardım. Birkaç önemli müdahaleyle zararda olduğumuz kategoriye kârlı hale getirdim. Bu alandaki göz dolduran başarımlarım sayesinde rekabe-

tin daha yoğun olduğu bir diğerkategoriye geçirildim. Temizlik ürünleri! Başarı bekleyince ya da çağırınca gelen bir şey olmadı asla. Kovaladım, nefessiz kalana kadar koştum peşinden. Ailesinin her zaman gurur duyacağı bir evlat, vatanave millete her daim hayırlı! Bu durum yöneticilerimi çok mutlu ediyor, hızlı koşan atı daha çok kırbaçlayarak bu sefer de uçmasını görmek istiyorlardı. Uçan at ancak efsanelerde varolabilen bir mahluk olduğundan, bir zaman sonra nefessiz kalan zavallı beygir için arada arpayla moral motivasyon yapıyorlardı.

“Harikasın sadece biraz daha gayret edelim.”

“İşiyetiştiremiyor olmanın nedeni iş yükünün gereğinden fazla olması değil, senin zamanını etkin kullanamaman.”

Hadi bakalım zaman yönetimi eğitimleri, yok efendim proje nasıl yapılır, nasıl takvimi dakika dakika planlarsın ve nasıl daha hızlı düşünüp iş bitirirsin kurslarıyla doldurulan kafalar...

Birkaç sene önce de müdür olmayı başardım. Tuttuğunu koparan, çalıştığım firmaları iliğine kadar soyup soğana çeviren ama bu arada endamı da elden bırakmayan tam bir kariyer insanıydım. Bazen gurur duymayacağım işler yapmak zorunda olsam da genel olarak performansımdan her zaman memnun kaldım. Her şeyi olması gerektiği gibi mükemmel yapmak benim için önemliydi. Aldığım eğitimler tabii ki faydalıydı; ama hepsi bana tek bir şeyi öğütlüyordu: *PERFORMANS YÖNETİMİ!* Yaptığım işler konusunda asla bana laf gelmemeliydi. Üstüme düşeni mükemmel bir şekilde yerine getirmeliydim. Bu da uzun süren mesailer

gerektiriyordu. Ben çalışırken bana bağlı ekip de bol bol mesai yapıyor, ekmeğini yediğimiz firmayı bu *performansımızla* ihya ediyorduk. Söylenmeye mecalleri kalmayana kadar detaya boğuyordum onları ve bunun gerçekten lüzumlu olduğunu düşünüyordum. Uzun saatler masa başında çalışıp ardından spor, hafta sonu arkadaş, aile ziyareti derken zaman akıp geçti zaten; pek de bir şey anlamadan otuzlu yaşlarıma geldim. Mert’le o aralar tanışmış olmalıyım. Evet benim de bir sevgilim ve içine ettiğim bir ilişkim oldu. İçine ettiğimi şimdi anlıyorum. Farklı davransaydım da bir cacık olmazmış ya... Gemiye ilk terk edenlerden biri oldu kendisi.

Neyse, hayatta yapılması gerekenler listesini büyük bir iş-tahla temizlemeye çalışıyordum ve bana göre her şey mükemmeldi. Bir şeylerin yolunda gitmediğini ilk fark eden kişi, hepimizin şirretliğinden dolayı nefret ettiğimiz İlkem Hanım oldu. Benim çok sevgili manyak müdürem. Deliydi o kadın. Gerçekten... Sinirlendiğinde çalışanının kafasına lacivert kapaklı klasörlerden fırlatırdı. Cinnet anına denk gelip kafasına dosya yiyen bir stajyerimiz vardı. Kaşı açılmıştı kızcağızın. Yaklaşık bir yıldır bedavaya stajyerlik yapıyordu ve kadroya almaz diye İlkem’i insan kaynaklarına şikâyet edememişti. Açıkçası biz de kızcağıza öyle salık vermiştik: “Bu kadının eli uzundur, bir daha bu piyasada iş bulamazsın.” Ama asıl ipi kopartan olay şöyle kelli felli bir kategori müdürüne telefonunu fırlatmasıdır. Bir pazarlığı beklenen şekilde sonlandırmadığı için adamın kafasına ofis telefonunu attı. Adam da armut toplamıyor, kafasını eğdi ve telefon denk geldiği camı şangır diye aşağı indirdi. Asıl talihsizlik tüm çalışanların ofiste olması değil, insan kaynakları direktörü bilmemkim beyin koridordan geçiyor

olmasıydı. Örtbas edecek bir durum kalmamıştı. Genel kurulca İlkem'in bir rehabilitasyon merkezine gitmesine ve tedavi olmasına karar verildi. Yaklaşık beş ay aldığı kafa izninin sonunda bambaşka bir kadın olarak işe döndü. Gerçekten çok değişmişti. Yeniden doğmuş, pamuk gibi bir insan olmuştu. Sevimli değil, asla. Sakin, anlayışlı, sinirlerine hâkim olabilen bir yöneticiye dönüşmüştü. Hepimiz çok şaşırdık. Ama ondan bir kere nefret etmiştik ve bu duygunun geri dönüşü yok.

Bizim işimiz böyle pamukluğu da kaldırmaz diğer taraftan. Firmaların üst düzey yöneticileriyle yemek yiyip en özel fiyatı bize vermelerini sağlamak, vermedikleri noktada en ağır şekilde cezalandırıp bu yıkımdan bile kârlı çıkmak, üst yönetime en düşük hedefi onaylatmak, mağazadakilere söz geçirmek, korku salmak, öd patlatmak... Bunlar gerçekten ciddi mesai ve enerji isteyen işlerdir. Asıl acıklı olanı da bunlar olmadan başarının gelmeyeceğine inanmamız, ikna olmamız ve farklı bir yol denemeden sürekli sınırlarımızı bu yönde zorlamamızdı.

“Pamuk Prenses'in bu dünyada yeri yoktur. Olacaksan cadı ol. Özellikle de tembel yedi cücelere pabuç bırakmadan her zaman tüm ormanda kontrolü sağlamalısın.”

“Hedeflerin için bu gün ne yaptın?!”

“Melis'in doğum gününü kutla, babanı ara, isli peynir al, uygun şarabı Mert'e ısmarla, Mehmet Bey'i ara ve ek fatura kesim tarihlerini öğren, tüm harcama listesini ortaya dök, kırmızı renkli bir fular al, yeni ürün denemesine katılmayı unutma, vitamin aldın mı? Bu sabah kaç kilometre koşa-

caksın? Sevda'yı ara, toplantı saatini sor, Sevda'yı bir kere daha ara, toplantı saatinden emin mi diye sor ve cevap alana kadar kapama...”

Bunlar gibi yüzlerce yapılacaklar listesi, ipe sapa gelmez metafor, kendi uydurduğum özlü söz... Hepsini minicik harflerle ajandama kaydedip sürekli birinin üstünü çizip yenisini yazıyordum. Yapılacaklar hiç bitmiyor, onları yapabilmek için sürekli kendime yeni ilkeler uyduruyordum.

“Hızlı koşan çok yol alır.”

“Balıktan kuvvet doğar!”

“Bayram tebriği, öğretmenler günü, doğum günleri, ölümler, hastalıklar, düğünler, dernekler, partiler... hiçbirini unutma!”

Ben unutmadığım gibi Mert'in de unutmamasını sağlıyordum. Amacım evlenmek değildi, aman yanlış anlaşılmasın sadece mükemmel bir ilişkim olsun istiyordum. Dudak uçuklatan, hayran kalınan... Mert'le sürekli çatışıyorduk, onu nereye çeksem tersine gitmeye çalışıyordu. Hırlaşıp duruyorduk. İyi olsun istiyordum, başka türlü nasıl olacağını bilmiyordum.

Bir akşam yine bu muhteşem ajandamın üstüne tırmanmış bir sonraki saatimi planlarken çok sevgili müdürüm İlkem sayıklamalarımı duymuş ve yanıma gelmişti. Onun tepemdeki gölgesiyle irkildim. Hemen defteri saklamaya çalıştım fakat geç kalmıştım. O sayıklamalarımı yeterince duymuştu. Sadece cebinden bir kart çıkarıp masanın üstüne bıraktı.

“Kendini bu kadar zorlamaya değmez. Bana bu merkez çok iyi geldi,” dedi. Ben önümdeki karta salak salak baka-kaldım.

SAPANCA SAĞLIK MERKEZİ

- Bir aile gibi sıcacık kucaklar sizi

İsim ve sloganın ucuz uyumuyla dalga geçerek dudak bük-tüm.

“Çok değişik bir yaklaşımları var. Ne bileyim, bana çok iyi geldi. Aile saadetine ihtiyacım varmış. İnsanı aile tera-pisiyle tedavi ediyorlar. Kendini evindeymişsin gibi hissediyorsun.” Ona öyle bön bön baktım ki bir adım geriye gidip yarım ağızla “Yani tavsiye etmek istedim,” diyerek sözünü sonlandırdı. O kalçasını sağa sola sallayarak uzaklaşırken geride belli belirsiz bir sarımsak kokusu kaldı. O zaman için bunun bir işaret olduğunu anlamam mümkün değildi. Ancak üstünden bir yıl geçtikten sonra şimdi bir anlam ifa-de ediyor benim için.

O kadından hoşlanmıyordum ve bana söylediği hiçbir şey iyiliğim için olamazdı. Ben de kartı çalışma masamın üst çekmecesine tıktım ve önümdeki on dakikayı nasıl geçire-ceğimi planlamaya odaklandım. Bu kartı ve İlkem’in bana söylediklerini o olay gerçekleşene kadar unuttum gitti.

Aklım yarınki Sakinler Oylaması’nda... bakalım çabaları-mın bir karşılığı olacak mı? Ya da aman neyse işte... yatıyo-rum ben...

Sevgili dinleyicim başıma gelenleri merakla takip ettiğini hissediyorum. O yüzden seni daha fazla sabırsızlandırmadan bu akşamki sohbetime oylamayı anlatarak başlayacağım. Aynı zamanda kendime de not tabii. Kâğıt kalemin olmadığı bu yerde kanımla kayıt almaya başlamadan önceki son duraktayım.

Bu sabah demokrasi halkasındaki yerimi almadan önce çok stresliydim. Oylama için herkes pijamalarını çıkarmış, bayram sabahı gibi cicilerini giyip gelmişti. Ben de gerekli hazırlığı yaptım tabii. Mavi bol kotumu ve üstüne V yakalı beyaz bir tişört giydim. Saçlarımı da at kuyruğu yaptım ki öyle isyankâr gözükmeyeyim. Dizlerim titreyerek Saniye Teyze'nin yanına oturdum. Bana yalandan gülümsedi. Belli ki o da strese girmişti. Üstünde güzel bir beyaz pantolon ve iri gül desenli ipek bir bluz vardı. Renklerini görünce içim açıldı, her şey yolunda gidecekmiş gibi bir hisse kapıldım. Nimet Hanım siyah gömleğinin üstüne gri hırkasını çekip gelmiş. Tepesine kondurduğu titrek topuzuyla dedikodu arkadaşı Meziyet Ablanın yanına kuruldu. Meziyet Abla uzun, gri penye bir etek, üstüne de uzun kollu, uçuk pembe bir bluz giymişti. Saçının yarısını tülbendiyle kapatmış, tülbendin uçlarını kulaklarının arkasına kıstırmıştı. Bora gözlerine kalem çekmiş. Biraz hırpalıyorlar galiba çocuğu, iyice zayıf ve güçsüz gördüm. Ayla sakindi, bana gülümsedi. Aytuğ her zaman olduğu gibi jilet gibiydi. Önden ütülü kumaş şortunun üstüne polo yaka, sabun kokulu bir tişört giymişti. İsmail Abi kalkıp yetişemediği için onsuz başlamak zorunda kaldık.

Oylamanın sonucu beklenildiği gibi Nimet Hanım'ın galibiyetiyle sonuçlandı. Torunlarıyla kucaklaşacağı bir hafta sonuna kelekler gibi süzöldü. Bora yine ailesini görebilecek puana ulaştı. Sıkıldığı dışleri arasından Nimet Hanım'a doğru tısladı adeta. Ailesini değil, ailesinin reddettiği sevgilisini görmek istediğini söyledi. Sonra da sandalyesini devirip kalktı gitti. Afalladım. Böyle bir şeyle karşılaşmamıştım daha önce. Aytuğ kulağıma eğilip hafifçe ama kelimeleri itinayla seçerek Bora'nın hemcinsi olan sevgilisini ailesinin kabul etmediğini ve çocuğu iyileşmesi için bu kliniğe gönderdiklerini söyledi. Ben iyileşmek mi, saçmalamasınlar artık, hoppala diye ortaya zıplayacakken Aytuğ anlayışla gözlerimin içine bakarak kliniğimizin jenerik sözlerini dile getirdi; öyle ya da böyle toplumun onayını almadan dışarda da mutlu olamaz! Burası konsantrasyon kampıymış, benim haberim yokmuş! Sakin olmalıydım. Bu yola baş koydum, çıkacağım buradan... Saniye Teyze için bu hafta herkes olumlu konuştu ama ziyaretçi için yeterli puanı alamadı tabii. Bu duruma pek üzülmüş gibi değildi. Birçok kişi kabul günündeki performansına göre notunu yükseltmeye karar vereceklerini beyan ettiler. Nimet ve Meziyet ikilisi bilmiş bilmiş bakıp aralarında kıkırdadılar. İyice kıl kaptım onlara... İçimde volkanlar patladı, harika bir hazırlık yapıp hepsine hadlerini bildirmeyi istedim. Geçen haftaya göre puanımı biraz arttırmışım. Oy veren sakinler, olumlu davranışlarımı fark ettiklerini, gelişimimi yakından takip ettiklerini bildirdiler. Ayaklarımı sürüyerek odama kaçtım. Günün geri kalanı için biraz dinlenmeye çalıştım.

Öğleden sonra grup çalışması için mutfak alanında toplandık. Tarhana yapımının üçüncü günü yoğurma aşamasıymış. Aşçıların soğutup kevgirden geçirdiği sebzeleri unla karıştı-

rıp bir güzel yoğurmamız gerekiyordu. Yoğurmak vücudun hiç çalışmayan yerlerini çalıştırıyormuş. Sırtım ve kollarım tutuldu. Spor salonlarına bir yoğurma aletinin mutlaka koyulması gerek bence. Yoğurmayarak çok şey kaybettiğimizi düşünüyorum.

Bu sabahki oylamanın ardından, her şeyin daha iyiye gideceğini düşünürken Saniye Teyze'yle aramızdaki gerginliğin iyice arttığını hissediyorum. Kadın kendi başına takılırken bütün şimşekleri üstüne çektim sanırım. Gerilmesini doğal karşılamalıyım. Herkesin onu benim gördüğüm gibi görmesini istiyorum; hayat dolu, sevecen, eğlenceli, zeki bir kadın. Ortaya bu taraflarını çıkaramayacağı bir şeyin içine soktum onu, bu kabul. Yardım etme konusunda uzun süren bir ikna seansından sonra desteğimi zor bela kabul ettirdim. Yapılacakların planını çıkararak başladık işe. Tam bir proje gibi yaklaştım olaya. Bu soğukkanlı ve planlı duruşumla onu biraz rahatlatmayı başardım. Liste çıkaracak kalem ve kâğıdımız olmadığı için yapacağımız tatlıları ben ezberledim, tuzluları o aklında tutmaya çalıştı. Pazar günü odasını temizlemeye yardım edeceğim. Kabul günü de haftaya çarşamba.

Unutuyordum. Şu yeni adam var ya, bugün yanıma gelip benimle konuşmaya çalıştı. Sesini ilk defa duydum. Hamur yoğurmada bile bir teknik benimsemişim, az hareketle en verimli işleri çıkarıyormuşum. Sanırım iltifat etmeye çalıştı. O da bankada çalışıyormuş buraya girmeden önce. Verimlilik ve iş geliştirme üzerine projeler yapıyormuş. Hafif kelleşmiş kafasında biriken boncuk boncuk terler hoşuma gitti, gülümsetti beni. Buraya alışmaya başlamış. Bir şey yoğurmanın ne kadar kafa dağıtıcı olduğunu hatırlamış. Ço-

cukluğunda oyun hamurlarıyla oynadığı zamanlarda duyduğu huzuru tekrar hissettiğini anlattı. Ben de buraya ilk geldiğimde benzer şeyler hissettiğimi anlattım. Mesela ilk günler taze fasulye ayıklamıştık. O kadar uzun bir süredir böyle bir iş yapmamıştım ki, beynim kitlenmişti. Fasulyenin önce kıcıyla başını koparıp sonra kenarındaki kılçıkları bıçakla keserek temizliyorduk. Beynimin bu işe kanallize olmasına ve diğer her şeyi unutmasına şaşırmıştım. Tüm sesler kesilmiş, dünyanın dönmesi durmuştu adeta. Kilolarca taze fasulyeyi temizleyen bir oda dolusu kadın ve erkektik. Her yaştan ve toplumun farklı kesimlerinden. Bir kişinin bütün işi bitirmesi mümkün değildi. Bir ekip çalışması ortaya koymalıydık. Amaç bir an önce fasulyeleri ayıklayıp yemek yapmak, çocukları doyurmak değildi. Amacımız sadece fasulye ayıklamaktı. O gün fasulye ayıklanacaktı, o kadar. Çalışırken yavaş yavaş zihnim kendi müziğini üretmeye başladı. Çok çok eskilerden, taa üniversite yıllarında dinlediğim bir melodi dilime dolandı. Oturduğum çuvalın başından kalkıp tezgâha geçtim. Beynimin beğenip getirdiği melodiyi mırıldanırken, hafif hafif kalçalarımı sağa sola oynatmaya başladım. Odaklandığım şey elimdeki fasulyeydi ve dilimdeki şarkı sinirlerime iyi geliyordu.

Temmuz ayının ortalarıydı tabii, taze fasulye zamanıydı. Uzun süredir işlerden başka bir şeye odaklanmadığım için mevsimin ve o mevsimde yetişen sebzenin ayırdına varamıyordum. Hele son kriz beni çok hırpalamıştı. Buraya gelmeme sebep olan olay... Anlatabilirim, durumun saçmalığını fark edebiliyorum artık. Fakat o zamanlar o kadar içindeydim ki... Nerede hata yaptığımı anlayamayacak kadar... Sakin sakin, terapide anlattığım gibi anlaşılır bir şekilde aktarabilirim.

Benim yönettiğim kategori oldukça başarılı ve kârlı bir kategoriydi. Fakat bana yılın ikinci ayı gibi, tepetaklak giden başka bir kategorinin de sorumluluğunu verdiler. Bana güveniyorlardı besbelli, bu durum gururumu okşamadı değil. Hemen kolları sıvadım ve işe atıldım. Bunun *sana güveniyoruz*dan başka bir anlamı daha vardı. Daha çok çalışmalıydım! Oysa bu yaz için ne güzel planlar yapmıştık Mert'le. Daha doğrusu ben yapmıştım ve Mert bunlara uyacaktı eli mahkûm. Küçük *post it*lerime hafta sonları gideceğimiz tatil yörelerinin en meşhur restoranlarını not ediyordum. Yapılması gereken on, yenilmesi gereken beş, görülmesi gereken on beş şeyin listesini çıkarıp duruyordum. Derken bu kucağında patlayan yeni işle birlikte önce en ucuz uçak biletlerini kovalayamaz, sonra hiçbir hafta sonu tatil yapamaz bir duruma geldim. Zamanla batan geminin burnu sudan çıktı. Rakamlar yavaş yavaş patronları gülümsetmeye başladı. Bunu sağlayabilmek için neredeyse ofiste uyuyordum. Eve sadece banyo yapmaya gidiyor, Mert'le *WhatsApp*'tan yazışıyor, ailemi görmeden haftalar geçiriyordum. Yine gecenin bir yarısı şirkette çalışırken bana bir şeyler oldu. Ne olduğunu şimdi bile hatırlayamıyorum. Uzun listelerimden birine dalmıştım. Yapacaklarımı adım adım planlıyordum. Birden kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Tek istediğim tuvalete gitmek, suyla yüzümü yıkayıp rahatlamaktı. Korkuyla yerimden kalktım. Koşmaya halim yoktu. Ayaklarım birbirine dolanıyordu. Ofisin koridorları karanlıktı, ben ilerledikçe harekete duyarlı ampuller yanıyor, ardımda bıraktığım yerler karanlığa gömülüyordu. Korku tüneline gibiydim. Tam tuvalet kapısına geldiğimde tepemdeki florasan takıldı ve yanıp sönmeye başladı. Beynim uğulduyordu. Gözlerim döndü ve tuvaletin kapısına kustum. Bu geçirdiğim ilk nöbeti. Sonra benzerleri arka arkaya geldi.

Birkaç hafta içinde iyice hayaletle dönüşmüştüm. Fakat üstüme aldığım işi olması gerektiği gibi başarıyla sürdürüyordum ya, bu bana yeterdi, sağlığım pek de mühim değildi. Temmuz ayının başlarında yarı yıl değerlendirme toplantısı yapılacaktı. Kocaman bir masa etrafında tüm yöneticiler geçen yarı yılı kıyasıya değerlendirip önümüzdeki altı ayın nasıl geçebileceğini konuşacaktık. Ben de kocaman bir dosyayla gitmiştim toplantıya. Dosyanın üstünde uzun bir kâğıtta karınca duası harflerle hazırladığım konuşmam vardı. Bu dönemin nasıl zorluklarla geçtiğini ama sonuçta başarının da kolay elde edilmediğini anlatan, bir yanıyla mütevazı ama yine de hakkının teslim edilmesini isteyen bir konuşma... Başlangıç cümlem, vurgulu söyleyeceğim kelimeler, sesimi yükselteceğim yerler, hepsini ince ince planlamıştım.

Neyse, saat bir hayli geç oldu. Yarın yine uzun bir gün beni bekliyor. Yatmalıyım. Bir de eskileri anlatmak çok iyi gelmedi. Bu anlatma işini bir kez daha düşüneceğim. O haksızlığa uğramışlık duygusu insanın yakasını bırakmıyor bir türlü sevgili dinleyicim. Senin de başına böyle şeyler gelmiştir. Yani bir haksızlığa uğramışsındır mutlaka. Unuttum zannediyorum ama hatırlayınca aynı duygular tüm canlılığıyla başıma üşüşüyor, kurtulamıyorum. Kaçınılmaz bir şey galiba bu... Neyse, şimdilik iyi geceler...

Bu odaya her girdiğimde bir önceki sefer yaptığım kaydı mutlaka dinliyorum sevgili dinleyicim. Bunun tek sebebi eğer bir sürç-i lisan ettiysem kendimi affetmek. Bu karanlık ve havasız odanın bana verdiği özgürlükleri dibine kadar kullanıyorum. Şekiller bulanıklaşana kadar ekrandaki anlamsız hareketlere odaklanıyorum, boğazım kuruyup sesim çatallanana kadar durmadan konuşuyorum ve yattığımda anlattıklarım kulaklarımda tekrar tekrar yankılanana kadar kaydettiklerimi dinliyorum. Hayatım tükeniyor bu hapis-hanede ve derdimi kimseye anlatamıyorum, dışarı çıkamıyorum. Kısıtıldım... Anam babam merak etseler basarlardı burayı, diyorum ama diplomaya saygı vardır bizim ailede. Kural kaideye düşkündürler. Bir kere deli yaftası yedim ya, sittin sene bu durumu aile vicdanından temizleyemeyeceğim. Akıllı başlı kızlarının düştüğü halin raporunu tüm milletimiz okudu da hayattan aforoz edildim.

İşte bu düşüncelerle dolu bir halde dün tarhanaları yoğurmaya devam ettik. Sanki beynimi avuçlarımdan içine almıştım. Bu kinden vazgeçmesi gerektiğini fısıldayarak ve bir yandan da parmaklarımla yoğurarak onu yola getirdim. Beynimin cılk olmuş bütün yaralarını üstlerine serin serin un serperek kuruttum.

Öğleden sonra serbest zamandı. Biraz kafamı dinlemek istiyordum hem de uzun süredir örmek istediğim kazağa başlamak için iyi bir fırsattı. El emeğinin terapik özelliklerini keşfetmiştim. Bir kere, yaptıkça kucağında biriken somut bir sonuç var ortada. Bunun inanılmaz bir doyum olduğunu düşünüyorum. Yaparken de kafan rahat, aklına başka dü-

şünce takılamayacak kadar meşgul oluyorsun, hele bir de şekilli motifli bir şey örüyorsan. Ah yüzyıllardır kadınların hayata katlanmak için icat ettikleri bedava terapiler! Kız evlenme yaşına mı yaklaştı, hop önüne çeyiz diye bir hedef koyarsın; o masa örtüsü, yatak eteği, kurulama bezi kenarı, yastık kılıfı derken cinselliğini askıya alır, düşünecek mecali kalmaz zavallının. Orta yaşa vurdun, menapoz gelmiş, vücut delirecek, bu sefer de hababam basarsın gelin için tığ işi perdeyi, toruna hırka yelek örmeyi; kadının hayat muhasebesine girecek gücü olmaz. Ben seviyorum uğraşmayı, bir şey üretmek hoşuma gidiyor. Bu ses kayıtlarıyla birlikte burada var olduğumun bir kanıtı gibi ördüklerimi dolabımın rafına istifliyorum.

İşte bir dolu çöp düşünceyle mücadele veren kafamın sesini susturmak için odamın penceresinin kenarında hâlâ sonbaharın sillesini yememiş, canlı olan bahçeye bakarak ilk ilmekleri attım. Zamanla fark ettim ki şu dalga dalga akıp giden haraşo modeli çok basit gibi görünse de ilmeklerin sıklık ayarı ustalık istiyor. Ben acemilikle ilmeklerin ümüğünü sıktım, örgü de su gibi akmadı, kasılıp kaldı kucağımda. Uğraşmam gerektiğini anlayınca canım sıkıldı. Ördüklerimi dertop edip koltuğun üstünde bıraktım ve hastanenin koridorlarında dolaşmaya başladım.

Yol beni ister istemez Saim'e götürdü. Bahçe kapısının önüne çıkmış bir hastabakıcıyla sigara içiyordu. Saim orta boylu, geniş alınlı, çıkık çeneli, esmer bir adam. Üstünde teknisyenlerin giydiği uçuk mavi önlük vardı. Hastabakıcılar uçuk pembe, doktorlarsa beyaz giyiyor. Saim'in saflığı hoşuma gidiyor. Hastane yönetiminden gizli işler karıştırmayı da seviyorum, öyle her şeyi kontrol edemezler işte! Tavan

yapan adrenalınse cabası... Beni görünce Saim'in yüzü kızarıyor, utanıyor mu ne? Ama dün üstünde bir tuhafılık vardı. Yani çok minicik bir fark fakat her zamanki adam değildi karşımdaki. Tedirgin olmuş olabilirdi. Normalde geceleri görüşüyoruz. "Şimdi gündüz vakti nereden çıktı bu kadın," dedi herhalde. Çok derinde bir yerde, gözünün ışığında onun düşündüğüm kadar saf olmadığını hissettim. Baktım pek orali değil, ben de yüz vermedim odama döndüm. İki-
sinin de arkamdan uzun uzun baktıklarını hissettim. Onlar öyle çok bakınca, son adımlarım birbirinin üstüne bindi, dar attım kendimi binadan içeri. Neyse, bu akşam kapımı tıklattığında üstündeki o garip tedirginlik gitmiş, yine süt dökmüş kediye dönmüştü. Odanın loşluğunda yağ gibi içeri süzüldü. Elleri kocaman ve parmakları sert. Üstünde balık sırtıyla örülmüş bir kazak vardı. Kazağı çıkarırken fark ettim, yakasında etiket yoktu. El örgüsüydü. Acaba annesi mi örmüştür yoksa sevgilisi mi? Her kim yapmışsa saç örgüleri hatasız yapılmıştı, kıskandım. Dünkü o bıçkın delikanlıdan eser yoktu. Arkadaşları arasında havalı olmaya çalışıyor sanırım. Kompleksli bir genç işte. Bir sevgilisi var mı gerçekten? Umarım sadece bana bel bağlayarak yaşamıyordur hayatını. Birlikte olmak isteyeceğim bir tip değil.

Pazar günüm stresli geçti. Biraz rahatlamak için yaptıklarımı ona anlattım. Kayıt odasına getirdi beni. "Bugünün ödülü" diyerek içeri buyur etti. Varsın bana ödül verdiğini düşünsün. Buraya gelip milleti dikizlediğime inanıyor gerçekten. Hah! Gülerdim ama Saniye Teyze bende gülecek hal bırakmadı. Sabahtan beri on metre kare odanın temizliği ve oturma düzeniyle ilgileniyoruz. Civardaki odalardan sandalyeler topladık. İki masayı birleştirip servis masası haline getirdik. Ortalıktaki ıvır zıvırı kaldırıp başka ıvır zı-

vırlar koyduk. Her yeri tüllerle süsledik. Kim kimin yanına oturacak diye kavga ettik. Bunların hepsini yazamadan yaptığımız için her şeyi sık sık unutup baştan ba ladık. Hatırlamadığımız için birbirimize kızdık. Of, her yerim tutuldu.

Bu kayd  Sibel Ala 'ın 'Adam'  arkısının üstüne alıyorum. 90'ların hüzünlü pop  arkılarında anlattıklarımla ağır aksak ilerliyorum.  z l yorum kendime... Buraya nasıl d  t   m  anlayamıyorum. Buradan nasıl çıkılır bilemiyorum. Burada nasıl kalınır onu da bilemiyorum. Zamanın bana biçilen aralığında konuşuyorum, benden sonra da üstüme başka hikâyeler anlatılacak.  şte içinde bulunduğum bu derin, insanı bataklık gibi içine çeken üzüntü, o yarı yıl toplantısında ya adıklarımı ancak anlatabilir. Toplantı günü kocaman bir gemiye benzeyen masanın kenarlarına hela ibrikleri gibi sıralanmış onlarca insandan biriydim. Konu mam önümde  ar af gibi açıktı. Zaman, yoğun gündemin altında hızla eriyordu. Salonda adını koyamadı ım garip bir gerginlik, genel bir huzursuzluk vardı. Sıra benim ba lı ıma geldi. Garip bir es oldu salonda. Kısa ama etkili. Bir huzursuzluk geldi, içime oturdu. Konu mamı bu baskı altında kısaltarak yaptım. Masanın çevresinde oturan diğer kategori yöneticileri göz ucuyla bana baktılar. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Mideme bir ağrı saplandı o an. Kalbim k t küt atmaya başladı. O fenalıklardan biri daha geliyordu. Toplantı diğer gündem maddesinde duraklamışken kendimi zor dışarı attım, tuvaletin kapısından ancak girip   p n içine kustum.

  in kokusu toplantının hemen ardından çıktı zaten, beklememe gerek kalmamıştı. Benimle  zel olarak görüşmek istediklerini söylediler. Serin bir odaya geçtik, büyükçe bir

masanın bir tarafına onlar -üç kişiydiler- diğer tarafına ben oturdum. Masanın üstünde bir kâğıt duruyordu. Üçünün de kaşları yüzlerine üzgün bir ifade verecek şekilde açılmıştı. Kullandıkları kelimeler kafamın içinde yankılanıyordu. Elllerinde olmayan sebeplerle beni işten çıkarmak zorunda olduklarını söylüyorlardı. Şirketin kâra ihtiyacı vardı. Bunu sağlamanın en kısa yolu da kadroları daraltıp geride kalanlarla bir şekilde idare etmek olacaktı. Kâğıtta anlaşmalı ayrılmam halinde benim için hazırlanmış tazminat paketinin detayları yazıyordu. Önümüzdeki altı ay, işe girmeden rahat bir şekilde yaşabilirdim. Sonrası zaten allah kerim. Ben eşek gibi çalışıyorum, dedim. Daha fazla çalış, deseler gık çıkaracaktım sanki. Hayır hayır, benim çalışmamdan çok memnundular fakat kararı verirken çok yönlü düşünmeleri gerekiyordu. Bir kere bir kadın olarak kırılğan olabilirdim. Başparmağımın kenarındaki şeytan tırnağını yoldum o an. Acısını ciğerimde bir yerde hissettim ama gözümü bile kırpmadım. Nerede hata yaptığımı düşünüyordum. Söylediklerinden söylemediklerini anlamaya çalışıyordum. Gençtim daha, haklılar otuz iki nedir ki? Gençtim ve evlenebilirdim yakında. Hımm, şimdi konuşmaya başlamışlardı. Evlenebilirdim ve tazminatımı alıp ayrılabilirdim değil mi? Bu da bir riskti şirket için. Hatta ve hatta çocuk doğurmaya kalktığımda altı ay işlerden uzak kalmak, yattığım yerden para kazanmak anlamına geliyordu. Yok! Bu kadarını söylemeye cesaret edemediler. Onlar şöyle demeyi tercih etti: Gençtim ve evlenebilirdim yakında, hayatta sadece çalışmak yoktu. Ya da benim gibi başarılı biri farklı bir şirkette rahatlıkla iş bulabilirdi. Benim yönettiğim kategorileri başka müdürlere bağlayacaklardı. Hem yalnız değildim canım, benden başka üç kişi daha işten çıkarılıyordu, ne yazık ki bu bir zorunluluktuk, yoksa...

Böyle saçmalamaya devam ettiler. Aptal değiliz sonuçta. Bu düşünce sisteminin nasıl işlediğini az çok çözdük. Beni *en zayıf halka* olarak görmeleri koymuştu bana. İlk vazgeçilecek, yangın anında terk edilecek, faydasız, gereksiz...

Donup kalmışım. Herkes elimi sıkıp odadan çıktıktan sonra güvenlikler beni revire kadar kucaklarında taşımışlar. Doktor bana, şoka girmişsiniz, dedi. Olaysız, sessiz sedasız... Doktorun muayene yatağından sakince kalktım. Çekmecedeki kart aklıma gelmişti. Ayaklarımı sürüyerek masamın yanına gidip gerekli ayarlamaları yaptım. Mert'e *WhatsApp*'tan, "Bir süre ortalıkta görünmeyeceğim," diye mesaj yazdım. Sanırım ben çalışma histerisindeyken o kendine çoktan yeni bir sevgili bulmuştu. İlkem'i düşündüm sonra. Aynı durumdan mustarip kadınlardık. Birimiz dışa dönük tepkilerle ortalığı yerle bir ederken diğeri taşlaşıp oturduğu yerde kalakalmıştı. Bize ne olduğunu hiç kimse bilmek istemedi.

Yorulduğum yine. Sevgili dinleyicim şimdi şu anda her ne yapıyorsan bırak, güzel bir uyku çek. Ben öyle yapacağım.

Sevgili dinleyicim! Canım benim hâlâ beni dinliyorsan ne mutlu bana!

Tarhanalar bugün de dinlenmeye devam etti. Biz de Saniye Teyze'yle bunu fırsat bilerek son hazırlıklarımızı yaptık. Yarın büyük gün sonuçta. Ben pastanın pandispanya hamurunu hazırlarken o da yaprak sarmaların pirincini pişirdi. O sarmaları sararken ben kurabiye hamuru yoğurdum. Poğaçaların içlerini hazırladım. Arı gibi çalışmaya dalmışken kendime geldim. Yine böyle kaptırmış şekilde kendimi bir şeye vakfetmek istemiyorum. İzlediğim kayıtlardaki gibi aptallaşmış bir halde işe gömülmeyi kabul etmeyeceğim artık. Büyük resmi görüp manzaranın tadını çıkarmak istiyorum. Gelecek misafirler de yabancı değil zaten, biraz kusurumuz olursa samimiyetimizle üstünü örteriz, diye düşünüyorum. Bu düşüncelerimi dillendirince Saniye Teyze'nin tombul yanaklarında bir kas seğirdi. Gözlerini uğraştığı şeye dikip kaşlarını asabiyetle kaldırdı. Fikirlerime pek katılmadığını anladım, durumu biraz yumuşatmak için bana hikâyelerinden birini anlatması için yalvardım yakardım. Başına bunca iş açtığım için yardımlarım bile gönlünü almaya yetmemişti bir de üstüne böyle konuşunca iyice bozuldu.

Hadi beni kırmadı, kısacık ama çok acıklı bir hikâye anlattı. Doğumunda bulunduğu bir bebekle ilgili. O kadar duygusuz anlattı ki hevesim kursağımda kaldı. Yıllar yıllar önce, Saniye Teyze daha gencecik bir kızken, mahallede kendinden birkaç yaş büyük komşusunun doğumuna girmiş. Bebek ters geldiği için zor bir doğum oluyormuş. Ebe kadın bebeği çıkarmaya çalışırken tüm komşular yardımcı

olabilmek için yatağın etrafında fır dönüyorlarmış. Saniye Teyze'ye o koşturan ama metanetli kadınların içinde kalakalmış. Bir köşeye çökmüş. Birlikte büyüdüğü, çocukluğunu bildiği kadının yatakta acılar içinde kıvrınmasını görmek çok garip bir ağırlık vermiş Saniye Teyze'ye. Sanki biri omuzlarından onu sandalyeye bastırıyor, biri de arkasından ağzını kapatıp sesini kesiyormuş. Acılı ve günler kadar uzun süren birkaç saatten sonra bebek ince bir çığlıkla dünyaya gelmiş. Fakat çok fazla kan kaybeden anneyi hayatta tutmak mümkün olmamış. Saniye Teyze, yatağın üstünde kızıllaşmış onlarca havlunun arasında arkadaşının solgun ve cansız yüzünü görmüş. Bebek bir daha hiç sesini çıkarmamış. Babasının kucağına verildiğinde de... İkisi de hayatları boyunca çok konuşmamışlar zaten. Adam bir daha evlenememiş. Meylettği kadınların çocuğunu istemediğini, bu sebeple teklifini kabul etmediklerini düşünmüş. Çocuk, babasının hayatını kararttığı için ömür boyu suçluluk hissetmiş. Bilmeden yarattığı acının babasının hayatını mahvettiğine inanan, neredeyse annesinin katili olduğunu düşünecek kadar zavallı biri olarak oradan oraya savrulmuş. Ta ki babasının aslında ne kadar huysuz, kıymet bilmez bir adam olduğunu anlayana kadar. Ölüm döşeginde elini öpmeye gittiğinde tekmelemiş adam kızını... "Bencilce," diye tısladı Saniye Teyze. O çocuk da bırakmış baba gebersin ve ailesinin yükünü indirmiş o gün sırtından. Köksüzlük iyi gelmişmiş. Ne kadar gereksiz ve iç karartıcı bir hikâyeydi. Yani bana verilmeye çalışılan bir mesaj mı vardı burada? Saniye Teyze'nin konuşurken hırstan dudakları inceldi. Gözlerindeki karanlık resmen ürküttü beni. Uydurduğumuz bu kabul günü tantanası için günlerdir telef oluyorum, bari bir teşekkür etseydi.

Bamyaların tepelerini koni şeklinde kesmek aklımın özgürleşmesine, ritmimin insani bir tempoya oturmasına yardımcı oluyordu. Buraya gelişimin üçüncü haftası falandı. Her şey halen yeterince yeni ama biraz da tanıdıktı artık. O ailenin kucaklayan samimiyetini grup arkadaşlarımızla iyice paylaşıyorduk. Yine kocaman bir salonda hep birlikte işe gömülmüştük. Bu kolektif iş yapış şekli beni gerçekten mutlu ediyordu. Hepimiz aynı iş tulumlarını giymiş, kendi tempomuzda çalışıyorduk. Lafıyorduk işte havadan sudan. Aytuğ bir yandan bamyaların tepelerini mükemmel bir şekilde koparıyor diğer yandan da buradaki kabul günlerinin özelliklerini anlatıyordu. “Burası çalışma kampı değil sonuçta kızlar. Hepimizin biraz sosyalleşmeye, biraz kıkırdamaya ihtiyacı var. Bir de herkes marifetlerini sergilesin, olur mu boş boş pinekleme!” Olmaz tabii... Buradaki insanlarla eski âdetler üstünden sosyalleşmek pek istediğim bir şey değildi ama beni böyle sorgusuz sualsiz aralarına almaları hoşuma gitmişti. Uğraştığımız şey sadece bir arada bulunmamızı sağlıyordu. Biz bize iyi geliyorduk ve geldikçe daha çok kaynaşıyorduk.

İşleri hale yola koyup Saniye Teyze’yi asık suratıyla baş başa bıraktıktan sonra, bacaklarım açılsın diye bahçede yürümeye karar verdim. Tamam bütün gün çalışmıştım ve evet yorgundum ama bir işe yaramış hissediyordum kendimi. Kafama göre bir adalet hesabım var. Kendi payıma düşeni yaptığımı düşünüyorum. Yine dışardaki gibi performans odaklı mı düşünmeye başladım acaba? Kafamda bu düşüncelerle dolanırken, o adama rastladım yine. Hani şu yeni olan, hafif kel. Sandviç almış bahçede yalnız başına yiyordu. Bana da ikram etti. Biraz konuştuk. Nedense bir aile babası olduğunu tahmin etmiştim. İki kocaman kızı varmış. Ka-

rısıyla haberleşememişler. Merak ediyormuş onları. “Belki yazlığa gitmişlerdir. Ya da evde beni bekliyorlardır,” dedi. Bilemeyeceğimizi söyledim. Bahçede oturduğumuz banktan düz çimenliğin ve yirmi metre ötemizde başlayan ağaçlığın ardını görmek istermiş gibi gözlerimizi kısıp uzaklara baktık. “Güzel bir şekilde dekore edilmiş lüks bir hapishane-deyiz ve gözlerimiz bile tutsak,” dedim. Ne oluyorsa bana, içime şair kaçmış gibi konuşuyorum. Ne bileyim, kendimi adama yakın hissettim.

Yarın uzun bir gün olacak. Saim kapıyı vurup duruyor. Of ki ne of! Burada ne yaptığımı merak ediyormuş. Bu kadar uzun kimi seyrediyormuşum. Biraz anlatayımış. Seyrederken neler hissediyormuşum. Fantazi kurma çabasından rahatsız oldum. Son zamanlarda bana karşı biraz hoyratlaştığını fark ediyorum. Hoşuma gitmiyor. Bir taraftan kayıt özgürlüğünü de kaybetmek istemiyorum. Bir şekilde onu yola getirmem gerek. Neyse sevgili dinleyicim, hikâyemin devamı artık bir dahaki sefere...

Buraya geldiğim gün gerçekten kayıptım. Tüm dünyaya karşı mücadele gücümü yitirmiştim, kendimi küçücük hissediyordum. Yaşadığım o kaybetmişlik duygusu bütün hücrelerimi ele geçirmişti. Zamanda bir yerde asılı kalmıştım. Tarih tekerrür edermişçesine, bugün de aynı hislerle doluyum. Damağımda kaybolmuş olmanın o zevksiz tadı var. Kasetin başa sardığını hissediyorum. Saniye Teyze'yle aramızda geçenler düzeltilebilecek şeyler değil; bu şartlar altında bir ilişki kurmamız bile imkânsız aslında, doğaya aykırı.

O toplantıda katılışp kaldığım günün akabinde buraya gelmeye karar verdim. Performans anksiyetesinin bünyeme ağır bir zararı olmuştu. Bu sorunla ilgili tedavi olan tek bir kişi tanıyordum ve buradan hayatla barışık bir şekilde çıkmayı başarmıştı. İlkem... O güçlü bir referanstı benim için. Yüzlerce farklı tatil köyünden birini seçmiyordum ya, tek bir seçenek vardı ve benim için yeterliydi. Daha fazla sorgulamak istemiyordum. Bıkmıştım. Öncelikle olduğum yerden hızlıca kopmak, başka bir mekâna gitmek istiyordum. Diğer taraftan da bu bıkmışlık halinden bıkmıştım. Sürekli mutsuz olmaktan... O yüzden ben bu kliniğe geldim. Aceleyle, kaçarmışçasına sığındım bu kliniğe... Temmuz ayı başlamak üzeriydi ve burada hava çok güzeldi.

Kapıdan girdiğim andan itibaren gerçekten beni bir anne gibi kucakladı burası. Koşulsuz sarıldık birbirimize... Zaten bir avuç insandık ve bizim bize faydamız dokunacaktı. Her kötülük bu koşulsuz teslimiyetle başlamaz mı? Bilmiyorum. Başıma korku filmindeki felaketler gelmedi tabii, daha çok psikolojik gerilim filminde gibiyim.

Buraya gelmek sanki küçük bir mahalleye taşınmak gibiydi. Kliniğimiz her biri üç katlı yan yana dizilmiş üç bloktan oluşuyor. Sağ ve sol bloklarda hastalar kalıyor, ortadaki binada ortak alanlar, terapi odaları ve yönetim büroları var. Benim blokta oturanlar hemen o akşam *hoşgeldin*'e geldiler. Nimet Hanım ve Meziyet Abla; İsmet Abi ve Aytuğ; Bora, Ayla, Selahattin Bey; Suna Teyze ve Kemal Amca... Bu kişilerle daha ilk gecedен tanıştım. Kimi elinde birkaç parça börekle gelmiş, kimi hemen yoğurdundan ayran yapmış, biri zulasındaki gofretlerden getirmişti. Kliniğin yöneticileri, grup liderleri ve psikologlar sıcacık sarmışlardı beni. Kimse neden burada olduğumu sorgulamadı. Kimse hesap sormadı. Yalnız olmadığımı hissettirmek için ellerinden geleni yaptılar. Ben de hemen o an, o kabul edilmişlik duygusuyla buranın doğal üyesi oluverdim.

Odamın duvarları uçuk pembeye boyanmıştı. Yatağımın üstünde fistolu bir yatak örtüsü vardı. Küçükçük bir rafa benden öncekilerin bıraktığını düşündüğüm birtakım kitaplar sıralanmıştı. İki tane aşk romanı, üç tane macera ve bir tane kişisel gelişim kitabı. Parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdirip birini elime aldım. İçinde *Dostlar Kütüphanesi* damgası vardı. Kliniğin ortak alanının adı olan *Dostlar Kırathanesi*'nin kütüphanesi olmalıydı. Burada kişiye özel bir şey aramamalıyım. Klinik tarafından onaylı olmayan her şey benim için zararlı olabilirdi. Ama yine de kitap sanki elimi ısırmış gibi hissettim. Panikledim ve kitabı elimden düşürdüm. Çok derinlerden, etrafımın sarılmış olduğuna dair kötü bir his geldi. Gece rahat bir uyku çekmek için bu klostrofobik düşünceleri başımdan savdım. Sonuçta bana çok iyi davranıyorlardı.

Ertesi gün yeni muhitimin sakinleriyle bahçede buluşup sabahın henüz teni dalamayan sıcaklığının tadını çıkarıyorduk. Bir yandan da mürdüm eriği, kavun ve karpuz yiyor, birbirimize ikram ediyorduk. Uzun bir bayram tatilindeymiş gibi hissettim kendimi. Genellikle süresi bir haftadan diğer haftaya taşan bir bayram tatili varsa uzaklara giderdim. Ailemi hafta sonunun iki üç saatlik keşmekeşine sıkıştırırdım çoğunlukla. Sanki pas geçtiğim bu tatillerin geriye dönük telafisini yaşıyordum. İçimi derin bir huzur kapladı. Uzun süredir kendimi bu kadar güvende hissetmemiştim. Ayaklarımı önümdeki pufa uzatıp erikten serin bir ısırik aldım. Aytuğ heyecanla dün yaptıkları masa tenisi turnuvasını anlatıyordu. Diğerleri de benzer bir tembellikle onu yan gözle dinliyorlardı. Vurdumduymazlığımın en büyük sebeplerinden biri de vücuduma yeni yeni yüklenmeye başlayan sakinleştirici ilaçlardı. Kaslarımın yavaş yavaş açıldığını, o katılmışlık hissinin içimden süzülüp toprağa karıştığını hissediyordum.

Saniye Teyze o sırada girdi hayatıma. Kafasında kocaman hasır bir şapkayla bahçede yeni açan gülleri kovalıyor, hoşuna gidenleri yanında gezen bahçıvana kestiriyordu. Elinde rengârenk bir buket olmuştu bile. Renklerin güzelliğine dayanamadım. Kendimce büyük bir çabayla yerimden doğruldum ve yanına gittim.

Harika çiçeklerine duyduğum hayranlık, birkaç dakika süren konuşma sonrası rotasını Saniye Teyze'ye çevirmişti. Amanın o ne enerji ne mutluluktu... Hemen elindeki buketi yere bırakıp iki eliyle omuzlarımı kavradı. Samimiyetle gözlerimin içine bakıyordu. Bana iyi gelmek istiyordu. Dünyanın merkezi o anda benmişim gibi hissettim. "Yav-

rucum aramıza hoş geldin,” dedi, “nerede kalıyorsun? Uğ-rayalım mutlaka sana. Yalnız hissetme sakın kendini. Bu beğendiğin güller var ya geçen sene, kurudu bu gül, diye keseceklerdi. Bir şans daha vermeleri için bahçivana resmen yalvardım, bak yüzü burada. Bütün kış gülle konuştum, yapraklarını okşadım, şimdi nasıl da coştı. Çiçek coşar da insan coşmaz mı ayol?”

Aytuğ’un ağzındaki eriği çiğnerken lafa atladığını hatırlıyorum, “Valla ya Saniye Abla, kel kalmış gül çalısını bile laflaya laflaya canlandırdın. Senden korkulur valla!”

Kadın gerçekten bir şifacıydı. Daldaki güller gibi yüzümde bir gülümseme açıldı. Etrafına mutluluk ve hayat saçan bir kadın. Peki hepimiz bu noktaya varacak mıydık acaba? Gerçekten mutlu insanları görmek, beni burada kalmaya motive etmişti. Bir yerinden tutmak, bir şeye inanmak istiyordum. Düşünmeden mürit olmak, inancımın ve sebatkârlığımla sevilip takdir edilmek, hesapsız bir bağ kurmak ve bu sayede başarılı olmak istiyordum. O günkü duygularım da yine sonuca ulaşmak ve başarmakla ilgiliydi. Belki de sadece sakinleşmek, dinlenmek ama diğer yandan rekabet duygusunu yitirmemek en sağlıklısı olacaktı. Fakat ben iyileşmeye devam ettim.

Bu sabah, tarhanayı kurutma faslı başladı. İyice dinlenmiş tarhana hamurunu kaşık kaşık ayırıp tertemiz beyaz bezlere yaydık. Tüm klinik sakinlerini iki vardiyaya ayırdılar. Kabul gününe gidecek olanlar sabah vardiyasını aldı. Diğer ekip, işi öğlen devralacaktı. Yere serilmiş beyaz bezlerin etrafında avuç içi kadar tarhana parçalarının bir önünü bir arkasını çevirip iyice kurumalarını sağlamaya çalıştık. Dizlerimin

üstünde durup saatlerce kolumun uzandığı mesafedeki hamur parçalarını ters yüz ettim. Bir zaman sonra dış kabuğun rengi matlaşmaya ve sertleşmeye başladı. Kuruma kabuktan kalbe doğru gerçekleşiyordu.

Saat 12'ye geldiğinde vakit kaybetmeden yerimizden doğrulup hazırlanmak için odalarımıza çekildik. Tam hazırlanırken odamın kapısı açıldı ve Saim içeri daldı. Altımda don, üstümde sütyenle kalakaldım. Bu ne haddini bilmezlik! Gayri ihtiyari kollarımla göğsümü kapatmaya çalıştım. Kendi kendime olduğum özel bir anımdaydım. Gitmesini istedim. Saim küstahça beni kavramaya, oramı buramı tutmaya çalışıyordu. Sinirleniyordum ve onu ittirdim. “Demek bu sefer sert olmasını istiyorsun,” dedi. Gözünde garip bir ışık vardı. Şehvet değil, hırs... İşte onu görünce korktum. Çocukluğumdaki o mor penisle karşılaşma sahnesine ışınlandım. Adamın hırıltılar çıkarmaya başlamasıyla beni basan korku çocukluğumdan fırlayıp yine bedenimi ele geçirdi. Sevgili dinleyicim düşünsene, kimse bizim aramızdaki ilişkiyi bilmiyor. Adam benden daha güçlü. Olanların dışarıdan nasıl gözükeceğini bilemiyorum. Bana mı yoksa ona mı inanacaklar? Sessiz mi kalsam, duruma eyvallah mı desem? Beynimden on bin ışık hızında binlerce düşünce geçti. Ateş bastı ama durumu kabullenmeyeceğim. Yok... Arzum dışında kimse beni bir şey yapmaya zorlayamaz! Bu arada Saim beni kollarımdan kavradı ve tuttuğu yerleri sıktı! O kadar canım yandı ki “Ahhh” diye bağırmışım derinden. Sesimi duydu Saim ve transtan çıkar gibi kendine geldi. Gözündeki fer söndü ve normal haline döndü. Onu yoldan çıkaran bir şeylerin etkisinde olduğunu düşünüyorum. Birileri aramızdaki ilişkiyi mi öğrendi? Uyarı almış bile olabilir. Sonuçta bir hastayla ilişkiye girmek ciddi bir suç olmalı.

İşini bile kaybedebilir. Onun stresiyle mi üstüme geldi bilemiyorum. Ama yaşadıklarımız canımı acayip sıktı. Zaten kabul gününe gitmek istemiyordum, iyice yerlerde sürünerek hazırlandım. Ve aynada kendime çekidüzen verirken fark ettim ki kollarımı sıktığı yerler morarmış. Tişörtümün kısa kollarını çekiştirerek ve olanları belli etmemeye çalışarak Saniye Teyze'nin odasına geçtim.

Kabul gününde yaşadıklarımı çok net hatırlayamıyorum. Ama olması gerektiği sırayla anlatacağım. Tığ işi torbamanın içinde götürdüğüm siyah babetlerimi giydim odanın kapısında. Rahat hizmet edebilmek için masaya yakın bir sandalyeye oturdum. Saniye Teyze, o tanıştığımızda hayran kaldığım çizgi dışındaki kadın, aynılaşmak için maske takmıştı sanki. Benimle iletişimini en aza indirmiş, diğerleri gibi olmak için uğraşıyordu. Servis masasının üstü lebalep birlikte yaptığımız, sonra onun yetmediğini düşünüp ilave ettiği yiyeceklerle doluydu. Ispanaklı kol böreği, su böreği, peynirli tepsi böreği, Çin böreği, beyaz lahana sarması, zeytinyağlı asma yaprağı sarması, Rus salatası, Çerkez tavuğu, soupangles, Laz böreği ve daha pek çok milletin mutfağından yiyeceklerle donatılmıştı masa. İsteyene çay yanında limon dilimi, isteyene şeker oranı zevkine göre ayarlanmış sakızlı Türk kahvesi, arzu edene meyve suyu servis ediliyordu. Önce gül suyu dolaştı, ardından berrak sarı renkli şekerin içine hapsedilmiş fındığıyla akide şekerleri dağıtıldı. Ağızlarda emilen şekere sizler nasılsınızlar, aman efendim bizler de iyiyizler, oh oh Allah iyilik versinler, ah benim de siyatığım tuttu, bacağımla çekiyor yavrum, sırtımda bir yere bıçak batırıyorlar karışıyordu. Bazısı koltuk altını sabunlamış, bazısı ziyaretçilerinin getirdiği ıslak mendillerle silinmişti. Herkesin suratında ölçen biçen ama pek de

çaktırmayan bir hava vardı. Konuşmalar kafamda dönüyor, uğultu ve odanın sıcaklığı tansiyonuma iyi gelmiyordu. Saim'i düşünüyordum. İçimden bu cüretine sövüp duruyordum. Benimle konuşmaya çalışanlara politik cevaplar verip geçiştiriyordum. Birden odanın içi derinden gelen bir klarnet ezgisiyle dolmaya başladı. O an Saim'in neden bu kadar cüretkâr olabildiğine dair aklıma midemi bulandıran bir tahmin düştü. Saniye Teyze'ye bir sürpriz yapmak istemiştim. Dün gece kayıttan sonra teybi odama götürmek için izin aldım Saim'den. Küçük bir kutlama için biraz müzik tüm hastalara çok iyi gelecekti. O da, eyvallah, dedi, olur tabii manasında, okey! Şimdi de bu hizmetine karşılık, bana istediğinde saldırabileceği kanaatine varmış sanırım. Bunları düşündükçe iyice kendimden geçtim. İçimde bombalar patladı. Asabım bozuldu ve çoktan misafirlerin ortasında yerini alarak dansa başlamış olan Saniye Teyze'nin karşısına geçtim. Oynamaya başladım. Durmadan... Kayıt yaptığım kasetlerden birinde göbek havaları olduğunu keşfetmiştim. Üstüne kaydetmek için onu en sona sakladım. Böyle bir fırsat olursa kullanmak istiyordum. Ben ortada dans etmekten çok, kol bacak, kalça karın esrik bir şekilde devinirken kaset kaç kere döndü hatırlamıyorum. Sonra durdum. Ben duruyordum ve dünya etrafımda dönüyordu. Müzisyen darbukayı acımasızca dövüyor, karşımdaki insanlar bir yandan yemek yiyor, bir yandan etrafı süzüyor, arada bir kalkıp bir gerdan kırıyor, terliyor, yaka bağır açıyor, balkona çıkıp hava alıyor, kahkaha atıyor, dedikodu yapıyorlardı. Ellerim yüzüme gitti. Elden gidiyormuşum gibi hissedip kendimi tutmak istedim. Yüzüm kupkuruydu. Terlememiştim bile. O kadar dans etmeye vücuduma ateş basmamıştı. Yanaklarım rende gibiydi. Ellerim yemek yapmaktan çatlamıştı. Kabuğumdan başlayarak kuruyor-

dum. Kalbime varmasına ne kadar kalmıştı acaba? Odadan koşarak çıktım ve kendimi tuvalete attım.

İki gözü iki çeşme ağlamaya başladım. Oh ya, biraz canlılık gelmişti vücuduma; hıçkırmak, gözyaşı... İnsani reflekslerim hâlâ vardı. Tuvaletin kabinine girmiş, klozetin üstüne çıkmıştım. Ayaklarımı iyice karnıma çektim. Yalnız kalmak istiyordum artık; kimse olmasın, bir tek ben olayım, odanın içinde çıplak dolaşabileyim istiyordum. O Saim denilen piçin ölmesini istiyordum. Yok olmak, tostoparlık olup içime kapanmak, içime kaçmak, evrenden silinmek istiyordum. Tırnaklarımı avuçlarıma içine batırdım, canım yandı ve mutlu oldum. Acıyı hissediyordum. Ses çıkarmadan doya doya ağlamaya başladım.

Biri ayaklarını sürüyerek içeri girdiğinde herhalde on dakika olmuştu tuvalete sığına. Yumruğumu ağzımın içine sokup ses çıkarmamaya çalıştım. Son kabinde olduğum için kapının kapalı olması içeri giren kişinin dikkatini çekmedi, çok da kurcalamadı. Çünkü gelen de hıčkıra hıčkıra ağlamaya başladı. Fısıldayarak kendi kendisiyle konuştuğunu duyuyordum. Birkaç cümle sonra söylediklerini bölük pörçük algılamaya başladım.

Allah belalarını versin. Böreğin de, korsenin de, dolmanın da... beter olup cehennemde yansın hıyarlar!

İnsanlık namına çıkmak istedim. Ufak bir sinir krizi geçiriyordu dışardaki. En azından yardım çağırıp kendine zarar vermesini engelleyebilirdim.

Domuzlar, o yufkayı ben incecik açmayı bilmez miyim?

Ulan karı, turşu kurmayı senden mi öğreneceğim? Ha?!

Saniye Teyze'nin sesini tanımam uzun sürmedi. Demek kabul günü çok iyi gitmiyordu. Kendi derdime düşmüş etrafımdaki olayları takip edememiştim. Anladığım kadarıyla misafirler ne sardığı dolmaları ne de açtığı börekleri beğenmişlerdi.

Bu kadar ağladığını ve söylendiğini duyunca n'olursa olsun sevdiğim kişinin yanında olmalıyım duygusuyla usulca klozetin üstünden indim, kabinin kapısını açtım ve aynaların önünde başını lavaboya doğru indirmiş vaziyette ağlayan Saniye Teyze'nin yanına yanaşım. Elimi omzuna koyduğum anda elektrik verilmiş gibi sıçradı. Birinin onu duymuş olabileceği ihtimalinin ne kadar korkunç olduğunu gözlerindeki dehşet ifadesinden anladım. "Her şey mükemmeldi," diyebildim. Bunun için üzülmene gerek yok, boşver onları, diye devam edecektim. Yatıştırmaya çalışacaktım. Omzuma yatıracaktım, sımsıcak saracaktım kollarımla. Tıpkı buraya geldiğimde onun bana yaptığı gibi, konuşacaktım onunla... ama ağzımı açmama fırsat vermedi. Gözlerinden fışkıran nefretle bir adım geri atmak zorunda kaldım. Tıslayarak, "Bırak peşimi artık," dedi, "burun kıvrıman, beğenmemen yetti de arttı bile."

"Neden?" diyebildim, "Haketmedim ki böyle bir şeyi! Beğenmeyen ben değilim, onlar, yeterli gelmeyen ben değilim, onlar, hep dahasını isteyenler onlar."

"İlk ve son kez konuşacağım ve beni çok iyi dinlemeni istiyorum," dedi. Doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. Zor ayakta duruyordum. Kollarımın morarmış yerlerini kavramış, sıktıkça sıkıyordu.

"Ne yapmak istediğini çok iyi anlıyorum. Buradaki in-

sanları beğenmiyor, küçümsüyorsun ve beni de yanına çekmek istiyorsun. Bu bana pahalıya patlıyor.”

“Ama sen çok farklısın buradaki insanlardan,” diye atıldım büyük bir cesaretle, “bırak onlar ne derse desin, hiç önemli değil, hayat dolusun, bambaşkasın.”

“Hayır değilim!” diye azarladı beni, “Onlar gibi olmak istiyorsam sana ne!” Sonra da buradaki en önemli kuralı ihlal etti. Geçmiş anlatmaya başladı. Ben de dinledim. Kural çiğnendi ve büyü bozuldu.

Annesi onu doğururken ölmüş. Baba küçücük bir bebekle yalnız başına kalmış. Bebeğe ömrü kısa olsun diye Saniye adını vermiş. Babası ömrü boyunca Saniye’yi annesinin ölümünden sorumlu tutmuş, çocuğundan nefret etmiş. Genç kız olunca da Saniye, bu mutsuz adamın evinde durmamış. Annesinin öldüğü yaşlarda Anadolu’da sahnelere çıkmış, şarkı söylemiş, gerektiğinde göbek atmış. Dibine kadar âşık olmuş. Herif bir mahalle kuzusu için terk etmiş bunu, sözde helal süt emmiş bir kız peşindeymiş. Saniye acısını yüreğine gömüp süslenmiş püslenmiş, adamın düğününe gitmiş.

“Ömrümün en muhteşem sahnesini yapmışım, adamın ve yedi ceddinin hayatının içine etmişim, bu bünyenin bir bardak kırığıyla intihar etmesi mümkün mü anasını satayım?” dedi. Ölmemiş. Gözünü hastanede açmış, bir daha kimse için kendimi heba etmem, diye and içmiş o gün. O hastanede-yken dedikodusu dilden dile yayılmış, bu sefer de müşterilerin peşine takılıp bela oluyor diye gazinolar onu çalıştırmak istememiş. Başka bir şehre göç etmiş, bir mahalle kuaföründe işe girmiş. Ağdacılık yapıyormuş. Bir gün çalıştığı kabine garipçe bir kadın girmiş, altmışlarında ama bitmiş, ne ağzında diş kalmış, ne saçlarında bir kara tel. “Çok para kazandıra-

cağım sana” demiş, “geçmişinden haberim var, sen de çeneni sıkı tutacaksın.” Kadının kocasına ikinci eş olmuş. Adamı gerdekte yastıkla boğup düğünde takılan altınları hizmetinin ödemesi olarak alıp kaçmış. Çok uzak bir memlekette kendine ağda salonu açıp parasına para katmış, zaman içinde ticaret kafasını kullanıp ağdacıyı kentin ilk masaj salonu haline getirmiş. Fakat yalnızlık çekmiş ömür boyu. Babasının ölüm döşeginde olduğunu duymuş. Her şeyi satıp babacığının son zamanlarında yanında olmak için memleketine geri dönmüş. Genç kızlık evine girdiğinde bakmış adam yataкта sidik içinde yatıyor. Hemen yıkamış babasını, çarşaflarını değiştirmiş, mis gibi yapmış adamı. Baba kendine gelince kızını önce tanımamış. “Saniye,” demiş kadın, “elini öpmeye geldim babacım,” demiş sevgiyle, öpmeye davranmış. Adam boş boş bakmış, “Tanımadın herhalde baba,” demiş, “ben kızın Saniye...” Adam olmayan gücüyle bir doğrulmuş yataкта, Saniye heveslenmiş, kollarından çekeyim derken, adam suratına tükürmüştü kadının. Saniye bu, yılların eskitemediği kadın, okkalı bir tokat koymuş babasına, “Uyanık, bokunu temizletmeden yapsaydın ya,” deyip bir daha dönmemesine terk etmiş toprağını. Hayatı boyunca biriktirdikleriyle bu kliniğe gelip yerleşmiş. “Biliyorum hakkımda konuşuyorlar ama umursamıyorum; çünkü biri gittikten sonra yerine bir başkası mutlaka gelecek ve her şey baştan başlayacak. Benimle uğraşmayı bırak artık. Buradan başka gidecek yerim yok, bu kadarını istiyorum. Hep böyle olsun istedim. Seninle de görüşmek istemiyorum artık,” dedi. Dedi bunları... Gözlelerinden akan kalemi kâğıt mendile silip yüzünü yıkadı. Ardına bakmadan tuvaletin kapısını kapattı ve gitti.

Ben de daha fazla konuşmak istemiyorum. Şu anda odamdayım. Teybi geri vermedim o *itoğlu ite*. Bu anlattıklarımın

hepsini de bugün çılgınca dansettiğim o göbek havası kasetinin üstüne kaydediyorum. Beni istemeyenleri ben hiç istemem..Şimdi yatıyorum. Konuşa konuşa göbek havalarını tüketemedim. Geri kalan şarkıların üstüne de boşluk kaydedeceğim. Hatta inşallah horlarım o da kaydolur. Oh olsun, silinsin gitsin, bitsin...

Ta ta ta taaaa... Beklenen 'Sakinler Oylaması'nın sonucunu açıklıyorum: Kızım sen delirdin son zamanlarda!

Artık ağlanacak halime gülüyorum. Toplumsal olarak görüntüm zırdeli, uyumsuz... Çok güzel göbek attığımı teslim ettikten sonra başta Nimet ve yandaşı Meziyet olmak üzere cık cıklayarak akıllı uslu bir görüntü sergilemekten çok uzak olduğumu, bir süre oylamaya katılmadan etrafı gözlemlersem tam olarak olması gerekeni daha iyi kavrayacağımı belirttiler. Bora oylamaya gelmemişti. Ayla kalabalıktan kaçtığı için söz konusu kabul gününden bihaberdi. Diğerleriyle tüm toplantı boyunca sadece beni dışlamak konusunda ortaklaşmayı başardılar. Ben onların nezdinde bir kadın olmayı başaramamış, bildiğini okuyan bir isyankâr olup çıkmıştım. Şimdi sevgili dinleyicim bu fotoğraftaki deli ben miyim? Hakkımda yapılan yorumları yine de hanım hanımcık dinliyorum. Bu iğdiş edilmeyi sesini çıkarmadan izleyen doktor da bana onaylamaz gözlerle bakıyor. Bir anlayamadın şu insanları der gibi...

Bütün günümü kurumakta olan tarhana hamurlarının başında geçirdim. Halim yok, kimseyle konuşmak istemiyorum. Bir kaşık kadar canı olan hamurları ters yüz edip iyice kuruttum. Bazıları o kadar kurudu ki ufalandılar avucumun içinde. Kendiliğinden yola gelmeyen hamur parçalarını küçücük minicik tozlar haline getirmek için ezdim de ezdim. Baktım, biraz ötemde adam da benim gibi hırsla yumruları ufalıyor. Bir süredir bu kabul günü telaşesine o kadar dalmıştım ki adamı günlerdir görmediğimi fark etmemiştim. Yanına yanaştım. Duyulur duyulmaz, "Merha-

ba” deyince başını kaldırdı. Beni gördüğüne sevindi sanki ama bunun farkında olamayacak kadar bitkin gözüküyordu. Zaten sinirlerim tepemde, başladım hastane yönetimine giydirmeye... “Burası para tuzacı, delirmiş olmalılar, buraya asla gelmemeliydim. İnsanı çileden çıkarıyorlar ama sesimizi çıkaramıyoruz. Hırpalandım burada resmen ama yenilmeyeceğim,” diye atıp tutmaya devam ediyorum. En sonunda “Bak,” dedim dayanamayarak, “benim gibi enayilik etme, kendini zorla biraz, lütfen. Elektroşok yemeye, vücuduna gereksiz ilaç zerk ettirmeye değer mi allah aşkına? Mış gibi yap, herkes yapıyor ve bu sistem içinde o sayede var oluyorlar.”

Bu hayat yalnız geçmez, önce koca bulacaksın sonra en az iki çocuk yapacaksın; yavrum göbeğin açıkta kalmış üşütürsün; saçının dibi gelmiş; bu sene rujda mürdüm, ojede parlak renkler moda; böreğinin yufkası kalın olmuş ya neyse; bizim ekip bugün üç kilo barbunya ayıkladı; ah bu pasta harika olmuş, tarifini alacağım ha, hayatta bırakmam; bak kaç gün oldu bana hal hatır sormadı; teyzemgillerden haber var, gelin hamile; önce bir evin olsun çocuğum; yok yok diploma önemli tabii; ama yaşlılara saygı duyacaksın, biz böyle yaptık; mantıyı öyle küçük yapmış ki bir kaşığa resmen otuz tane sığdırmış, hay maşallah; yaşadıkları sitenin havuzu varmış; önce ev almış evladım sonra da yuva kurmuş... Hani koşulsuzca sarılmışlardı bana, hani ne olursam olayım seviyorlardı beni, hani burada yarış yoktu, sakinleşecektik, hani doğayla barışıp kendimizi bulacaktık? BULL SHIT!!! Yahu İlkem sen ne yaptın bana?! Bu nasıl bir tuzaktır? Sen kendine yeni bir performans alanı yaratmışsın, stresi deliliği bu kovadan alıp diğerine boşaltmışsın! Ben de enayi gibi inandım ya insanın değişebileceğine. Bok ya bok!

Adam bana umutsuzca baktı. Söylediklerime akli ermemişti pek. Benim de onu inandıracak gücüm kalmamıştı.

Saim'le de görüşmedik henüz. Onun o uğursuz yüzünü görmek istemiyorum. Nefretlik herif! Ama elimdeki kasetler bitmek üzere... Yarın akşam kayıt odasına gitmem gerekiyor. Ayakkabı kutusundaki kasetler de bitti diye hatırlıyorum. Biraz daha ararsam belki kenarda köşede birkaç kaset daha bulabilirim. Şimdi de uzatmanın anlamı yok. En azından yarın için biraz yer bırakmış olayım. İyi geceler...

23 Eylül Cumartesi

Aman allahım! Aman allahım!

Neden bunlar benim başıma geliyor? Uyuyorum ve kâbus görüyorum ve uyanamıyorum, değil mi? Neler oluyor bana, başıma neden böyle şeyler geliyor? Ne günahım var, ne suçum var ya? Birinin hakkını mı yedim zamanında, beddua-sını mı aldım ha? Neler oluyor?! Neler, neler?! Kafayı yemi-şim ben meğerse, bayağı deliymişim!

Sakin ol, lütfen... Kötülükler insanlar içindir. Kötülükleri aşip iyiliklere ulaşırsınız ve hayatımızı bu döngüde sürdürürüz. Bunu da aşacağım. Başaracağım ya! Olacak, hepsi olacak. Bu bir kâbus! Uyanacağım.

UYAN! Hadi şimdi!

Yok! Hiçbir şey değişmedi. Hiçbir şey! Aynı aynı aynı...

PİSLİK HERİF! Sen nasıl cesaret edebilirsin böyle bir şey yapmaya? Cahil seni, cühela!

Sakin, sakın... Çok bağırma, bu kayıt odasını da kaybede-ceksin. Şışt! Sessiz...

Ya nasıl sessiz olayım? İçimdeki bu zehri nasıl dışarı çıkarabi-lerim başka türlü. Bu kadar çok tuzağa nasıl düştüm ben? Delirmişim sevgili dinleyicim, ya işte olmayan bir sevgili dinleyici yaratmışım, bak o da sensin. Yoksun! Seni de uy-durmuşum. Her şeyi başka yaşamışım. Ben delirmişim bu-rada, haberim yokmuş.

O Saim denilen üçkâğıtçı pezevenkoğlupezevenk, o aşşağılık herif, meğerse kandırıyormuş beni... Yaa... Ah ben nasıl anlamadım, ah ben bir de uyanık geçinirim. Ah ki ne ah... Meğerse evliymiş bu Saim. Meğerse... benim... of dilim varmıyor söylemeye ya... meğerse... benimle şey ederkenki videoları, ne bileyim işte bir takım fotoğrafları... ya... satıyormuş... pislik... Ne uğruna ha?! Evine çekyat almış kazandığı paralarla. Karıcığına iğrenç çikolatalarla kaplı çiçek şeklindeki meyvelerden hediye etmiş. Fotoğraflarını gördüm. Hepsini... O korkunç çekyatın lacivert kareli kumaşını gördüm. Üstüne kırlent koymuşlar. Benim üstümden kazandığı paralarla alınan çekyatın üstüne konulan korkunç kırlentlerin fotoğraflarını çekmişler utanmadan. Telefonundan karısına attığı mesajları okudum. Dahi anlamına gelen de'leri, da'ları ayırmadan, kısalta kısalta dümdüz olmuş Türkçe'yle yaptıkları yazışmalarını gördüm, oradan biliyorum başıma gelmiş, üstümden geçmiş felaketi. Göğüslerimin resmini çekip gönderdim karısına. Sütümden de faydalanan, yazdım. Daha cevap gelmedi, bekliyorum. Çekmecedeydi telefon. Kaset arıyordum, yeni kayıtlar yapmak için. Saim'le sevişiyordum ya... hem istediğim için hem de karşılığında buraya geldiğim için, özgürüm sanıyordum. Nerede? Bedenimin üstüne konup parça parça satmış beni, bilmediğim adamlara pazarlamış vücudumu. Benim değil bedenim artık.

“aşkm, bi danem, gelmicem bu akşam”

“aslanım özlerim bak”

“bende, ama iş uzadı, bi deli karı var, peşindeyiz bu gece”

Kayıt odasına girdiğimde her yeri karıştırmaya başladım. Sesimle dolduracağım anlamsız boşluklar bulmak istiyordum sadece. Raflardaki öte berinin arkasına, masaların altına ve

dolaplarla duvar arasına baktım. Bir çekmecenin içinde buldum telefonunu. Nasıl da heyecanlandım! Annemi arayacaktım. Ellerim titredi. Bir yandan da küfrediyorum. Ulan içeri telefon alıyorsan insan kullanmam için bir verir, akrabalarımın sesini duyayım, değil mi? Korkmuştur dedim ya, enayilik derecesinde iyiyim ya, herifin bana telefon verdiği, benim ailemle görüşüp onları buraya çağırdığım duyulursa işinden olur diye düşündüm. Bak gerizekâlî hâlâ neler kuruyorsun kafanda? Telefonu heyecanla açtım, açtığım gibi pat, bir mesaj düştü. Önce bir tedirgin oldum. Okumayayım dedim. Bak nasıl da incecik kibarcık bir insancığım... Fakat gönderen dikkatimi çekti. Özlem'den diyor. Kıskançlık değil de merak. Korkuyordum bana takılıp kalmasından, benden bir şeyler beklemesinden falan ya. Nerede?! Herif zaten evliymiş, Özlem de karısı. Önce bir haşlandım baştan aşağı. Sonra gelen mesajlara eklenti fotoğraflara bakmaya başladım.

“aslanım bak koltuğu duvara dayadım. yastık koydum üstüne :) bayılıcaksın”

Başka yazışmalara girdim. Kendi videolarımı izledim, ben değildim görüntüdeki, olamazdım. İnanamadım. Bu görüntüleri alan abonelerin yeni taleplerini gördüm. En son bana saldırmasının sebebi, şiddetli bir şeyler istemeleriymiş müşterilerin. Kustum. Bir çekmeceyi açıp içine çıkardım. Midem hâlâ bulanıyor. Çıkıp biraz hava alayım. Fark ettirmemem lazım. Her şeyin farkında olduğumu anlamaması lazım. Şu anda güç bende. Biraz sakinleşip yeni bir yol çizerim kendime. Saat daha erken zaten. Akşam yemeğine gideyim gece yine gelirim, elbet o herife göstereceğim ben, benimle oyun oynamak ne demek göstereceğim o itoğlu ite.

Ben yorgunum bugün olanlardan. Ben başkayım. Hepsi bana karşı, bir kumpasın orta yerine düştüm resmen. Nerede olduğumu tam bilemiyorum artık. Çok garip olaylar oluyor. Ben kendimi olayların ortasında buldum. Gerçekten oluyor mu böyle şeyler? Oluyor ki ben buradayım. Hepsi bir olmuş benim burada kafayı yiyerek kalmamı istiyorlar. Birlikte çürümek istiyorlar benimle. Manyak bunlar. Akıl sağlığım için anlatmaya devam etmeliyim. Anlatmalıyım! Çok çok az zamanım kaldı.

N'olmuştu? Kayıt odasından çıktım. Saat akşam yediye geliyordu. Yemek zamanı. Biraz sakinleşmek, Saim'i öldürmek için biraz kendimi toparlamak istiyordum. Yemekhane çok kalabalıktı ve beni gören herkes dehşete kapılıyordu. Sanırım ağlamaktan helak olmuştum. Gücüm kalmamıştı. Ayağımdaki sabo terlikleri koridor boyunca sürüyerek yürüdüm. Günler kısaltmaya başladığı için artık o saatler alacakaranlık oluyor. Koridor penceresinden adamı gördüm. Dışardaki bankta yalnız başına oturuyordu. Gidip yanına oturmak istedim. Kendimi çok yalnız ve güçsüz hissediyordum. Birinin yanımda olması ama konuşmamak, yaşadığım korkunç tacizi, hatta tecavüzü anlatmamak iyi gelebilirdi. Öylece oturmak istedim, zarar görmeden... Ama benim halimi görüp ürkmemek mümkün değildi anladığım kadarıyla. Adam yanına yaklaşınca irkildi. Başına neler geldiğini sordu. Cevap vermek istemedim ama farkında olmadan kelimeler ağzımdan döküldü. "Ölmek istiyorum," dedim. "Çünkü buradan ancak kefenle çıkabilirim. Hayatım boyunca bu kadar küçülmedim," dedim. "Camı kırıp bileklerimi keseceğim," dedim. Nedenini sordu, allah'tan söylemedim. Anlatırsam

küçük düşecekmişim gibi geldi, anlatmadım. Söylemedim... Ne aptalca... Oysaki ben bunlara eyvallah diyecek biri değilim. Daha fazla parçalayabilirlerdi beni. Sustum. Adamın aşırı ilgisinden sıyrılıp odama gitmek üzere yürümeye başladım. Aytuğ'la karşılaştık. *Güdümlülerin* böyle bir görevi var. Arada bir dışarı çıkıp olup biteni kolaçan ederler, karanlık köşelere bakıp hastaların gizli işler çevirmesini engellemeye çalışırlar. Hastaların kuralları çiğnemeye pek niyetleri yoktur ama, sonuçta *güdümlüler* de kendilerini hastaneye beğendirmeye çalışıyorlar. Ama olsun, kontrol manyaklığı üst düzey bir psikolojik hastalık sonuçta. Aytuğ bana laf attı n'aber gibilerinden. Arkadaşımdan yanına indiğimi söyledim. "Hangi arkadaşımı?" diye sordu, alaylı, yüzünde çarpık bir gülümseme. "Bir adam var ya," dedim, adını hatırlayamadım herifin, "aman işte var ya bir adam, hafif kel, toplu falan" dedim. Yüzündeki gülümseme dondu kaldı.

- Ah kızım bilmiyor musun?
- Neyi?
- O senin adını bilmeyip dertleştğin herif var ya, haftalardır bizi yiyormuş, duymadım deme.
- Neyi duymadım?
- Adam kliniğin yeni başhekimini, ne haltlar yeniyor yakından bakayım diye hasta olarak kliniğe kaydolmuş.
- Neler diyorsun?!
- Valla ortalık çalkalandı, duymaman çok tuhaf.
- Altuğ, beni sinir etme şimdi!
- Tamam tamam. Ama inşallah adama önemli bir şeyler anlatmadın.

En önemli şeyleri anlatmadım tabii. Onun yerine söylemem gereken bütün zırvalıkları sayıkladım, olmayacak şey-

ler sıraladım, intihar dedim ne bileyim, saçmaladım işte...
saçmaladım... saçma...

1 Ekim Pazar - Saat: bilmiyorum...

Kasetleri bulamamışlar. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Her yeri didik didik ederler, bulurlar demiştim ama... Bir şey aramaları gerektiğini de düşünmemiş olabilirler, her neyse, yatağı dikiş yerinden yırtıp kendime bir zula hazırlamıştım. Herifin başhekim olduğunu öğrendiğim andan itibaren geleceklerini biliyordum. İpe sapa gelmez şeyler söylediğimi kabul ediyorum, sinirlerim bozuktu ve birine anlatarak deşarj oluyordum sadece. İntihar etmeye falan niyetim yoktu tabii ki. Ama kimseyi ikna edemedim. Neden bu hale düştüğümü de anlatamadım; çünkü videolarımın izlenmesine ve fotoğraflarıma bakılmasına dayanamayacaktım. Yedi gündür yoğun bakımdayım. Elektroşok tedavisi... Bu sabah gözümü açtığımda tekrar yatağımda buldum kendimi. Saim uğursuzu nerede bilmiyorum. Şeytan görsün yüzünü.

Yalnız kalmak istemediğim için aramızda geçen onca şeye rağmen Saniye Teyze'nin odasına gittim kendime geldikten sonra. Ayaklarımı sürüyerek koridorlarda yürüdüm, bir dost nefesine ihtiyacım vardı. Olanları anlattım ona. Sevgili dinleyicim, her şeyi sana anlatırmışım gibi anlattım. Kayıtlarımı, Saim'le olan ilişkiimi, beni pazarlamasını, aşağılanmamı, adamı anlattım, hasta gibi davranıp bana yaklaşmasını, bütün sırları öğrenip sonra nasıl başhekimlik tasladığını; Saniye Teyze'yle ilgili düşüncelerimi anlattım, ona nasıl saygı duyduğumu, aramızdaki bu anlaşmazlığın beni ne kadar üzdüğünü söyledim. Bana sıkı sıkı sarıldı. Ne dedi biliyor musun sevgili dinleyicim, bana ne dedi? Ağzını kulağıma dayayıp fısıldadı. Farklı olmak için bu kadar uğraşmama gerek yokmuş, ilaçlardan ne dediğimi bilmediğim bir hayal âleminde yaşıyormuşum. Başhekimle konuşacağını söyledi.

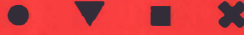
Yalvardım. Bir daha elektroşok görmeye dayanamayacağımı söyledim. Umarım gidip her şeyi anlatmaz. Yine de ben hazırlıklı olmalıyım.

Başka kaset yok. Şu anda da elimdeki kasetin kalan son iki dakikasını dolduruyorum. Ama anlatmazsam çıldıracağım. Burada bir ben bir de sen kaldık sevgili dinleyicim. Bir ayak-kabı kutusu benim sesimle doldurulmuş kasetlerle dolu. Anlatmak zorundayım. Yoksa iyice çıldıracağım. Çıkmak için kendi kendimi tedavi etmeliyim, konuşmaktan başka bir yolum kalmadı. Bu kaset biterken ilk doldurduğum kaseti yuvaya koymak için hazırlıyorum şu anda. 10 Eylül Pazar günü yaptığım kaydın üstüne bundan sonra yaşanacakları kaydedeceğim. Sırasıyla yeni kayıtlar eski kayıtların üstüne gelecek, olsun! Buradan sağ salim çıktığımda seninle birlikte dinleyeceğiz bu delilikleri ve güleceğiz. İnanmıyorum bunlara... Bir yolunu bulacağım mutlaka. Hatalarımdan ders çıkaracağım. Kaset bitmek üzere fakat kayıt asla bitmemeli. Bugün 1 Ekim Pazar... saati umursamıyorum artık. Diğer kaseti koyuyorum yuvaya...

Üç-iki-bir, KAYIT.

Uç İki BİN KAYIT

Hande ORTAÇ



Uçsuz bucaksız hayatın dört bir yanından hikâyeler anlatıyor Hande Ortaç. Bazen gülerek, bazen hüznle, bazen ilenerek ya da kızgınlıkla, en çok da şaşarak "Hay Allah!" dedirten hikâyeler.

"Ayyy Fikret! Senin yerine konuşmaktan yorulдум. Kubur boyunlu herif! Hayatın boyunca masada bile iki dudağını oynatıp tuz istemedin, parmağınla gösterdin. Kelime tasarrufu! Etmeyorum işte! Sen sustun susalı ben konuşuyorum. Oturduğun yerden bana balık balık bakma. Vermem dişlerini! Ohhh, akşamüstü uykusunu bahane et, çıkar, günlerdir uyanma, sonra da dişleri geri iste. Bana çok yakıştılar bir kere. Hem ağzını bile açmaktan acizsin, pis kokulu şey. Dişini nasıl oturtayım? Çenesi sökülesice..."



ayizi kitap

